Mihaela P

spune-mi că rămâi

CORINNE MICHAELS

LITERA

MOON light

MOON light

Mihaela P.

CORINNE MICHAELS

spune-mi că rămâi

Traducere din limba engleză
ANA SÂNDULESCU

LITERA
București

Mihaela P.

Say You'll Stay

Corinne Michaels

Editura Litera

Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Spune-mi că rămâi

Corinne Michaels

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

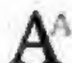
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-8139-3

ISBN EPUB 978-606-33-8193-5

Dedic această carte iubirii care m-a eliberat pentru a o găsi pe cea de care merită să mă agăț.

Și tatălui meu, care mi-a arătat ce fel de bărbat nu vreau în viața mea. Poate că nu m-ai considerat suficient de bună pentru tine, dar tu ai fost cel care nu a fost îndeajuns de bun pentru mine.

„Ploaia se va opri, noaptea se va sfârși și durerea se va stinge. Speranța nu e niciodată într-atât de pierdută, încât să nu poată fi găsită." Mandy Hale

Capitolul 1

– De ce nu pleci acasă, Presley? Rămân eu să închid, s-a oferit Angie din spatele tejghelei.

Avem o cofetărie mică în Media, Pennsylvania. Ultimele zile au trecut greu, căci ambii brutari au fost bolnavi. Eu am muncit aproape patruzeci de ore în trei zile și sunt peste măsură de obosită. Angie nu coace, dar se ocupă de partea de afaceri a cofetăriei, ceea ce înseamnă că a trebuit să țin eu singură locul celor doi oameni lipsă.

– Ești sigură?

– Da. Râde. Acum, du-te, înainte să-l chem pe Todd să te scoată afară cu forța.

– Ai noroc că te iubesc.

Mă sărută pe obraz.

– Eu te iubesc și mai mult, chiar dacă mă scoți din minți cu nevoia ta de perfecțiune.

Angelina, sau Angie, cum am botezat-o noi, e cumnata mea și fostă colegă de facultate. Soțul meu este fratele ei, de care m-am îndrăgostit într-o perioadă neagră în care mi-a fost alături. Bineînțeles, la început, nu a fost de acord ca noi doi să ne întâlnim, dar s-a dat pe brazdă când a văzut cât de bine ne potrivim.

– Ne vedem dimineață!

Îmi iau haina și mă îndrept spre mașină înainte să-mi găsesc vreun motiv să mai rămân.

Sun acasă, dar băieții mei nu răspund. Mi-i imaginez pe Logan cu căștile pe urechi, jucând vreun joc care n-are nici o

noimă, și pe Cayden care refuză să facă vreun efort în general. E o aventură continuă cu ei doi. E greu de crezut că amândoi vor fi la gimnaziu la anul. Parcă mai ieri erau doar niște nou-născuți.

Robotul scoate un bip, și mă rog ca măcar unul din ei sau soțul să-l audă.

– Hei, băieți, sunt în drum spre casă. Sper că temele voastre sunt gata. Mă gândeam să luăm cina în oraș!? Vă iubesc! Oh, și, Todd... nu uita să o suni pe mama ta, a sunat de opt ori săptămâna asta.

Ies din parcare, în timp ce mă îndrept către zona unde sunt sigură că haosul e în toi. Avem o casă frumoasă la cam zece minute de cofetărie. Părinții lui s-au mutat în Florida ca să scape de iernile aspre, iar eu sub nici o formă nu voiam să mă întorc în Tennessee după ce am terminat facultatea. Ar fi trebuit să mă ducă acolo în lanțuri. Așa că socrii mei ne-au vândut casa lor după ce ne-am căsătorit. Am renovat-o radical, și acum e tot ceea ce mi-aș fi dorit. Renovarea a costat mai mult decât cumpărarea unui loc nou, dar ne doream să trăim acolo.

Imediat ce parchez, îmi fac rapid o verificare. Fața mea e stropită de la diverse produse de patiserie, și, mulțumită bolului de făină pe care l-am scăpat din mână cu câteva ore în urmă, părul meu șaten-închis e acum plin de pudră albă. O zi obișnuită pentru mine.

– Hei? strig când intru în casă.

Văd hârtii aruncate prin jur, papuci lăsați unde s-au descălțat și paltoanele băieților lepădate chiar la intrare. Jur că o să-i determin să-și atârne lucrurile în cuier e ca și cum le-aș scoate dinții.

– Băieți! Curățați dezastrul ăsta! țip, dar nimeni nu-mi răspunde.

Mă îndrept spre camera de zi, unde, așa cum am și presupus, îi văd că joacă un joc cu căștile pe urechi. Îi ridic fiecăruia câte una de pe ureche.

– Hei!

– Mamă! îi aud mârâind în tandem. Ne jucăm.

– Văd asta. Ce ziceți dacă vă jucați de-a curățenia în hol? Sună ca un joc amuzant. Zâmbesc și îi pup pe obraji, gest ce mai atrage o rundă de proteste. Ooo, nu vreți ca mama voastră să vă...

– Oprește-te! Pun jocul pe pauză și sar în picioare. Îți place să ne faci de râs, se plânge Logan.

– E misiunea mea în viață, spun eu, ridicând din umeri. Unde e tatăl vostru?

– Nu l-am văzut de când am venit acasă. Cred că e sus.

– Duceți-vă să vă spălați pe mâini și apoi să-mi povestiți cum a fost la școală.

Arăt cu degetul spre ușă, uitându-mă la ei cum își târâie picioarele.

Mama mea mi-a spus mereu că e mai ușor să crești băieți. Poate dacă ai unul, dar cu gemenii lucrurile stau foarte diferit. De obicei, se folosesc unul de altul ca să negocieze ceea ce-și doresc. Eu și Todd suntem vigilenți. Acestea fiind spuse, nu mă îndoiesc că a fi părinte reprezintă munca cu cele mai multe satisfacții din lume.

– Iubitule? strig înspre dormitor.

Nici un răspuns.

– Todd! Sunt acasă.

Probabil e în biroul lui sau vorbește la telefon. Avem o relație pe care toți prietenii noștri o invidiază. Indiferent de obstacolele pe care le avem de înfruntat, ne avem unul pe altul. E, într-adevăr, cel mai iubitor și mai drăgăstos bărbat pe care-l cunosc. Nu a călcat strâmb niciodată și nici nu s-a arătat

altfel decât înțelegător. Când i-am spus că eu și Angie vrem să deschidem un magazin, nici nu a clipit. Am luat credite, și el m-a sprijinit. Știu că pot conta pe el oricând. Mă iubește mai mult decât merit.

Urc scările, dar nu-l văd în birou sau în camera copiilor.

– Iubitule, ești aici? întreb din nou fără să primesc răspuns. Todd? Mă uit prin jur, în dormitor, dar nu este aici. Mă îndrept spre baie.

– Dragule, ești aici? Poți măcar să-mi răspunzi.

Râd și deschid ușa.

Îmi simt corpul înțepenind.

Inima mea se rupe în bucăți.

Lumea mea se prăbușește.

– Nu! țip, alergând către el. Corpul lui atârnă inert de o frânghie legată de grinda tavanului. Buzele lui sunt albăstrii, are ochii sângerii, și nu se aude nici un sunet. Dumnezeule, nu!

Îl apuc de picioare și încerc să-l ridic, deși tremur din toate încheieturile. Trebuie să-l cobor. Frica mă cuprinde, în timp ce îmi folosesc toată puterea ca să nu-l las să atârne.

Nu răspunde și nici nu se mișcă.

– Todd, te rog! Nu poți. De ce? întreb, în timp ce lacrimile curg nemilos.

Fac tot posibilul să-l ajut să-și revină.

Trebuie să sun la 911, dar știu. Știu până în străfunduri că este prea târziu. Nu-i aud respirația. Nici o mișcare. Nu-l pot salva. S-a stins. Dar refuz să mă dau bătută. Alerg în camera alăturată și înșfac telefonul.

Bâjbâi în timp ce apelez, și mâinile îmi tremură atât de tare, încât abia pot să apăs butoanele. Când îmi dau seama că apelul va fi preluat, mă întorc în baie ca să încerc să-l aduc din nou la mine.

– 911, care e urgența dumneavoastră?

– Sssoțul meu! urlu în receptor, încercând să îi sprijin corpul. A încercat... adică, cred, cred că e mort. Nu respiră.

– Bine, doamnă, păstrați-vă calmul și comunicați-mi adresa!

Recit pe repede înainte ceea ce sper să fie adresa corectă. Pe măsură ce lacrimile îmi năpădesc ochii, nu reușesc să mai văd nimic în jur.

– Cum ai putut să mă părăsești? Suspin în timp ce mâinile încep să mă doară. Nu respiră! îi spun operatoarei cu disperare.

Îl ridic cât de sus pot cu o mână și-mi lipesc degetele de încheietura lui, dar nu simt nimic.

– Doamnă, puteți să-mi spuneți ce s-a întâmplat?

Și eu aș vrea să știu același lucru. Nu ne-ar face asta niciodată mie și băieților. Și totuși, aici sunt, cu brațele în jurul picioarelor lui și al corpului inert. Mă doare inima la gândul că Logan și Cayden nu știu ce s-a întâmplat.

– Atârnă. Nu pot să-l dau jos. Încerc să împing în sus, dar... Fiecare părticică din mine se sfărâmă când încerc să vorbesc. Apoi, îmi dau seama. Oh, Dumnezeule! Tremur și mai tare. Băieții mei. Sunt în casă. Ei nu știu, îi explic operatoarei.

– Puteți să-mi spuneți cum vă cheamă?

– Presley. Presley Benson.

– Bine, Presley. Eu sunt Donna, și am să stau cu tine până ce poliția și ambulanța ajung la voi. Se mișcă măcar puțin? întreabă Donna.

– Nu, nu se mișcă. Nu se trezește. El... el e... Nu îi pot lăsa pe băieți să-l vadă așa.

– Respiră sau scoate vreun sunet?

Clatin din cap când îi aud întrebarea, dar nu pot formula un răspuns coerent. Nu se poate așa ceva. E un rahat de coșmar.

Nu se poate ca asta să fie realitatea. „Trezește-te, Presley!" Clatin din cap, dar nimic nu se schimbă.

– Presley, mai ești cu mine?

– Nu respiră. Nu are puls, îi spun, și frica îmi acaparează fiecare parte din trup.

Simt că mă descompun pe măsură ce cuvintele îmi ies din gură.

Îmi vorbește în timp ce mă sprijin pe călcâie.

– Respiră adânc! Poți să-i rogi pe copiii tăi să le deschidă ușa polițiștilor?

– Nu. Trebuie să-i protejez, îmi dau seama. E mort. Cel care mi-a fost soț vreme de treisprezece ani și-a luat viața. Nu-i pot lăsa să vadă asta, spun. Nu-i pot lăsa vreodată să-l vadă așa.

„De ce a făcut asta? Cum am să le spun? Cum? Nu pot să fac asta. Nu sunt destul de puternică."

– În regulă, Presley. Am nevoie ca tu să deschizi ușa de la intrare. Polițiștii aproape au ajuns.

– Băieții mei. Trebuie să...

– Du-te la ușă, ține-i pe băieți departe cât de mult poți. Ajung în mai puțin de trei minute. Poți să faci asta?

Pot să fac ceva?

Să mă mișc?

Lacrimile-mi curg în timp ce dau drumul brațelor.

– De ce, Todd? întreb șoptit. Un suspin erupe din pieptul meu în vreme ce stau țintuită locului, incapabilă să mă mișc. De ce?

– Mai ești aici? întreabă Donna.

– Sunt. Nu pot să respir. Nu-i pot lăsa să-l vadă în felul ăsta. El e...

– Știu, Presley. Respiră adânc, ajutoarele aproape au ajuns. Poți să cobori la parter și să-i duci pe copii la un vecin?

Cad la pământ. Genunchii lovesc podeaua neiertătoare, dar nu se compară cu durerea pe care o simt în piept. Stau nemișcată, în timp ce viața mea se destramă. Trebuie să mă gândesc la băieții ăștia prețioși a căror viață urmează să fie grav afectată. Singurul lucru pe care pot să-l fac acum e să mă asigur că ei sunt protejați. Îmi șterg fața și încerc să mă adun.

– Cobor acum.

– Bine. Dacă vrei, am să rămân la telefon cu tine până ajunge cineva.

Momentan, Donna e singura persoană care știe. Dacă întrerup apelul, aia e. E irațional și un pic ridicol, dar, dacă apelul nostru se încheie, atunci totul e... real.

– Te rog, nu pot să fac asta singură.

– Desigur, sunt chiar aici. Nu ești singură, Presley.

Reușesc să mă ridic. Cumva, picioarele se mișcă înainte. Mă îndrept spre camera de zi, și Logan se uită-n sus la mine.

– Mamă?

Îl văd că se ridică.

– Vă rog să o luați prin spatele casei și să sunați la ușa doamnei Malgieri. Jucați-vă cu Ryan până vin eu la voi, îi instruiesc pe pilot automat. Îmi închid ochii în timp ce-mi trec brațele în jurul taliei.

Logan aleargă înspre mine. El mereu a fost sufletul mai sensibil. Asta o să-l devasteze.

– Ce s-a întâmplat?

O lacrimă îmi curge când pun mâna pe obrazul lui.

– Ia-l pe Cayden și duceți-vă, și vin și eu într-o clipă.

Vocea mi se stinge în timp ce durerea mă străpunge. Băieții mei. Dulcii, inocenții și drăgăstoșii mei băieți nu vor mai fi niciodată la fel

Ochii lui Cayden lăcrimează, și știu că a auzit durerea din spatele cuvintelor mele.

– Te descurci bine, Presley, mă încurajează Donna. Ajung într-un minut.

– Mă sperii, mamă.

Mă privește cu ochii lui mari și verzi.

– Trebuie să mă ocup de ceva și e necesar să nu fiți aici.

Ripostez față de durerea care se adună înăuntrul meu, știind că gemenii mei vor fi distruși.

Brațele lui Logan îmi cuprind mijlocul, și Cayden îl trage înapoi.

– E vorba despre tata? întreabă el.

– Duceți-vă! Acum!

Nu mai sunt în stare să-mi păstrez cumpătul. Vreau ca ei să plece. Știu că i-am speriat și văd că sunt stresați, dar nu pot să cedez acum.

– Îmi pare rău. Am nevoie să vă ridicați amândoi și să vă duceți acasă la Ryan.

– Haide, Logan, să mergem!

Cayden a fost mereu mai receptiv. Citește printre rânduri și deseori observă lucruri pe care alți copii de vârsta lui nu le văd.

Nu-i pot păcăli. Fața mea e roșie și am ochii umflați de plâns. Cayden se holbează la mine, în timp ce bărbia mea tremură.

– O să fim bine.

– Mamă? mă strigă Logan, dar eu nu mai pot să țin în frâu lacrimile.

O lacrimă cade pe fața lui Cayden în timp ce-i trag pe amândoi în brațele mele.

– Vă iubesc!

Mă uit la ei, rugându-mă să găsesc o cale de a îndrepta situația. Îmi dau amândoi drumul, fără tragere de inimă, și se îndreaptă către ușa din spate. Îi privesc cum pleacă și plâng.

Plâng pentru ei. Pentru mine. Și pentru câtă durere le va pricinui pierderea tatălui.

Când dispar din raza mea vizuală, mă duc spre ușa de la intrare și o deschid. Mașina poliției se apropie cu girofarurile pornite și deșertăciunea mă înghite.

Capitolul 2

– Presley! strigă Angie în timp ce intră în casă.

Stau pe canapea, acolo unde m-am așezat cu patruzeci de minute în urmă. Poliția a sunat-o pe Angie și a rugat-o să vină înainte chiar de a termina să-mi ia declarația. Am repetat tot ce știam, și polițiștii mi-au întins șervețele pe măsură ce mă chinuiam cu agonia. Cei de la ambulanță sunt la etaj.

Ea dă buzna înăuntru.

– Ang?

Mă holbez la ea, privind frica din ochii ei. Inima mea se frânge știind că sunt pe cale să-i sfâșii lumea.

– S-a întâmplat ceva cu băieții?

Clatin din cap.

– Nu!

Se așază pe canapea, lângă mine, și o trag în brațele mele.

– Oh, Dumnezeule! se jelește Angie, și ne agățăm una de alta.

Mă las pe spate cât ea își șterge lacrimile.

– Nu știu... nu știu cum să-ți spun.

E mult mai rău.

– Să-mi spui ce?

– El... el... s-a spânzurat.

Pieptul meu tresaltă în timp ce spun cuvintele cu voce tare.

– Nu, nu, nu, nu, repetă ea. De ce? Cum? Nu! Nu ar face asta niciodată! Minți!

– A făcut-o.

Ochii i se umplu de confuzie.

– Nu. Greșești!

Angie se ridică și începe să se miște dintr-o parte în alta.

Nu Todd. El te iubește. Îi iubește pe băieți mai mult ca orice. Nu te cred Nu ar face asta!

Nici mie nu-mi vine să cred.

– Mi-aș dori să mint. Mi-aș dori ca ăsta să fie un coșmar, dar nu e. El... el... Respir sacadat încercând să inspir cât mai mult aer. E prea mult. L-am văzut atârnând de grinda din baie! urlu eu și suspin isteric. Nu mint! Eu... eu...

Polițistul care stă alături de mine mă strânge de umăr și mă instruiește să respir încet. Să inspir pe nas. Să expir pe gură. Repet procesul până ce reușesc să evit un atac de panică.

Angie plânge odată cu mine, lăsând să se reverse propriile sunete de devastare. Ne agățăm una de alta și jelim pierderea unui bărbat pe care l-am iubit amândouă.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce eu și Angie ne-am descărcat și plângem pe tăcute, îi văd pe cei de la ambulanță coborând. Un sac negru e întins pe targă, ducându-l pe bărbatul cu care plănuiam să îmbătrânesc, tatăl copiilor mei, și toate speranțele vieții pe care mi-o imaginasem. Duse sunt cinele. Și sărutările. Și râsetele pe care le împărtășeam. Pentru că el a decis că nu mai poate. Și eu nici măcar nu știu motivul.

Avem o casă frumoasă, locuri de muncă stabile, copii deștepți și sănătoși. Sunt atât de confuză. Tot am impresia că Todd va coborî scara să-mi spună că totul va fi bine.

Mă ridic, privind la întunecimea care-mi inundă ochii.

Senzația de gol umple spațiile din mine care altădată erau pline. Pune stăpânire pe speranța pe care am avut-o odinioară și o transformă în negru și urât. Paramedicii îl duc afară, în timp ce mă prăbușesc pe podea. Angie se repede spre mine, mă cuprinde în brațe și mă ține strâns.

– Îmi pare atât de rău, Pres.

– Şi mie îmi pare rău. Îi dau drumul, ştiind ce am de făcut acum. Trebuie să-i aduc pe băieţi înapoi.

Oh, Doamne, Dumnezeule, icneşte ea, acoperindu şi gura. Ce anume ştiu?

– Ştiu că s-a întâmplat ceva rău şi că e vorba despre tatăl lor. Trebuie să mă duc să-i aduc. Probabil sunt înspăimântaţi.

Reuşesc să mă ridic în timp ce ultimul dintre poliţişti zăboveşte la uşa de la intrare. Se îndreaptă către mine, iar eu îmi cuprind abdomenul cu braţele.

– Poftiţi cartea mea de vizită, doamnă Benson. Dacă aveţi nevoie de orice, vă rog să mă sunaţi.

Încuviinţez din cap şi închid ochii. Am nevoie ca toată seara asta să nu fie adevărată, dar el nu poate să facă asta.

– Mulţumesc!

Mâna lui Angie se odihneşte pe spatele meu.

– Vrei să rămân?

– Te rog, zic eu, şi ea se îndreaptă spre canapea. Când îl conduc pe poliţist, o aud cum plânge din nou.

– Pot să rămân aici, dacă vă ajută, se oferă el.

– Apreciez. Nu cred că există ceva care să ajute cu adevărat. Strâng cartea de vizită de parcă m-aş agăţa de un colac de salvare. Cum să le spun copiilor? îl întreb pe bărbatul acela, care e un străin.

Am nevoie să-mi spună cineva ce să fac.

– Aş vrea să vă pot spune, doamnă Benson. Nu cred că există o metodă potrivită, adaugă el, eliberând un oftat. Am făcut prea multe anunţuri de acest gen, şi nu e niciodată uşor. Doar fiţi sinceră şi alături de ei.

– Vă mulţumesc, domnule poliţist...

Îmi dau seama că nu-i ştiu numele. Bărbatul acesta m-a alinat în ultima oră, iar eu nici măcar nu-i ştiu numele.

– Walker. Michael Walker.

– Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule polițist Walker. Nu știu cum voi face asta singură. N-am fost niciodată singură.

Când cuvântul îmi părăsește buzele, mă lovește. Singură. Da, îi am pe băieți, dar soțul meu nu mai e.

– O să le spunem împreună, zice Angie din spatele meu.

Polițistul încuviințează din cap și se urcă în mașină, iar noi ne ducem să facem ultimul lucru din lume pe care am fi vrut – să le spunem băieților. O privesc pe Angie, a cărei față e acoperită de urme negre. L-a iubit enorm pe fratele ei. Iar el a fost înconjurat de atâta dragoste și a avut mereu sprijin. Atâția oameni cu care să vorbească, și el a ales asta? Nu pot pricepe ce s-a întâmplat.

Mă șterg pe față și bat la ușă. Doamna Malgieri deschide ușa. Mâinile ei zboară în dreptul gurii, iar ochii mei se închid din nou.

– Oh, Presley! Mă trage în brațele ei. Te rog, spune-mi că soțul tău e bine. Am văzut girofarurile, și băieții ne-au zis că s-a întâmplat ceva rău.

M-am tras din îmbrățișarea ei. Dacă era greu să-i spun ei, avea să fie pură agonie să le zic băieților. Nu pot decât să închid ochii, în timp ce-mi simt fața amorțită.

– Sunt aici băieții? Eu...

– Îmi pare atât de rău, draga mea.

Presimt că aceasta e prima dintr-un șir lung de regrete.

– Vă mulțumesc. Trebuie să stau de vorbă cu ei.

– Se uită la televizor, dar sunt foarte tăcuți și speriați.

Ochii ei se umplu cu tristețe. Îmi țin respirația, încercând să par vitează.

– Apreciez că ați avut grijă de ei

Probabil că Logan mi-a auzit vocea, fiindcă, de nicăieri, se ivește plângând.

– Mamă, am văzut luminile. Unde i tata?

Mă aplec, apucându-l strâns de mână, iar Cayden stă în spatele lui, nemișcat.

– Cay, vino aici!

Întind cealaltă mână.

El clatină din cap, în timp ce eu mă lupt cu toate emoțiile pe care le simt. Trebuie să fiu tare pentru ei.

– Cayden, zice Angie din spatele meu, incapabilă să se oprească din plâns. Vino aici, amice!

Băiatul se îndreaptă către brațele mătușii lui. Mereu au avut o conexiune specială, și sunt recunoscătoare că ea e aici pentru el. Îi privesc pe amândoi și decid pe dată că nu o să le spun totul. Nu vreau să-i mint, dar trebuie să am grijă de sentimentele lor. Dacă află că asta a fost alegerea lui, nu știu cum își vor mai reveni. Cum de s-a gândit că pentru ei nu merită să lupți? Nu o să îi las să simtă așa ceva.

– Băieți, mă chinuiesc să vorbesc. Tăticul vostru... inima lui... s-a... oprit... cei de la ambulanță... au încercat din răsputeri, dar nu au reușit... Inspir încet și profund, încercând să mă reculeg un pic înainte să le distrug lumea. Îmi pare atât de rău, dragilor! Îmi pare rău, dar tatăl vostru s-a dus în rai.

Brațele lui Logan se încordează în jurul gâtului meu, în timp ce plânge. Îl mângâi pe spate, încercând să-l consolez. Nu mai pot să țin în mine agonia pe care o simt. Suspin și eu. Ne ținem strâns, și el îmi udă tricoul. Mă uit spre Cayden, care e consolat de Angie. Plânge și își clatină capul în față și înapoi.

Logan se retrage, încleștându-și pumnii.

– Era sus! Trebuie să fie bine, mamă! Clatină din cap. El... el... e puternic, și doctorii trebuie să încerce mai tare!

– Au încercat, amice. Încerc să-l trag din nou în brațele mele, dar se mișcă înainte să-l pot prinde. Au încercat... de mai multe ori.

Mă dezintegrez în timp ce mi văd fiul cum se luptă cu adevărul.

Să încerce din nou! urlă Logan și iese pe ușă, traversând curtea. Are nevoie de ajutor!

Cayden e tăcut. Angie își întoarce capul spre mine, făcându-mi semn că e în regulă să mă duc după Logan.

– Tată! țipă Logan când ajunge în dreptul ușii de la intrare. Tată! urlă el, cu lacrimile curgându-i pe față. Tăticule! Nu... nu, tată!

Se îndreaptă spre scări, dar îl apuc înainte să mai facă un pas.

Inima mea se frânge într-un milion de bucăți. Îl trag în brațele mele, deși se chinuiește să scape. Nu-i dau drumul, și nici el nu se liniștește, vrând să ajungă în locul în care l-a văzut ultima dată pe tatăl lui. Plânge și îl strigă pe Todd, luptând cu propria durere. Cu fiecare țipăt, plâng și mai tare. După câteva minute, țipetele lui se opresc; se întoarce cu fața la pieptul meu și corpul lui se înmoaie. Îl țin strâns și murmur cuvinte care sunt zadarnice acum.

– Nu poate să fi murit, mamă. El... el trebuia să mă ajute cu proiectul meu. Mi-a promis. Nu ar încălca o promisiune.

Îl sărut pe creștet, legănându-l ca să ne calmăm amândoi.

– Știu, dragul meu. Îmi pare rău.

Stăm pe podeaua tare, privind tavanul și dorindu-mi ca el să se întoarcă. Dacă totul ar fi o glumă, atunci aș putea să-mi adun copiii la loc. Aș putea să repar asta. Să-i aud plângând mă omoară.

– Fă-l să vină înapoi! Te rog, te rog, doar fă-l să vină înapoi!

Printre rugăminți, vocea lui se frânge.

Dacă aș putea. Dumnezeule, dacă aș avea puterea asta.

Cayden și Angie intră pe ușa din față. Ne luăm cu toții în brațe. Ne ținem strâns, pe hol, încercând să găsim consolare.

Timpul trece, întunericul ne a învăluit, dar stăm ghemuiți și plângem pe rând.

Într un final, ne mutăm în sufragerie. Îmi sun părinții, spunându-le să vină la noi imediat. Angie îi sună pe părinții ei și pe celălalt frate din Florida. Pot să aud strigătele soacrei mele prin telefon.

Avem nevoie de un miracol ca să depășim următoarele zile. Toată lumea e în drum spre noi, în timp ce încercăm să rezistăm de la un minut la altul.

Cayden și Logan stau lipiți de mine. Stăm cuibăriți pe canapea, fiecare de o parte a mea. Băieții abia leagă un cuvânt. Televizorul e aprins, dar nimeni nu se uită. Fiecare se îneacă în propria amărăciune.

Angie a făcut o supă, dar nu pot să mănânc.

– Ce urmează de acum? întreabă Cayden.

– Ce vrei să spui?

Lacrimile mi s-au uscat în sfârșit. Nu mi-a mai rămas nici una. Sunt amorțită și pierdută.

Ochii lui se umplu de teamă.

– Trebuie să ne mutăm? O să-l mai vedem pe tati vreodată?

– Nu, scumpule, nu trebuie să ne mutăm. O să fac niște pregătiri și o să-l comemorăm pe tatăl vostru. Nu știu ce să-i răspund la a doua întrebare. Nu sunt sigură că o să mai apucați să-l vedeți, puiule.

– Oh... Se uită în altă parte deznădăjduit. Îmi pare rău, mamă!

– Îți pare rău? De ce, iubirea mea?

Ochii verzi ai lui Cayden se închid, în timp ce lacrimile încep să curgă.

Ar fi trebuit să mă duc sus. Aș fi putut să...

Nu, puiule. Asta nu e ceva ce ai fi putut opri.

Logan își trage nasul.

Şi eu am stat aici jucându mă. Tata avea nevoie de noi.

– Băieţi. Mă ridic, întorcându-mă cu faţa la ei. Am nevoie să mă ascultaţi. Aştept să văd că mă ascultă şi continui: Nu aţi făcut nimic greşit. Nu aveaţi cum să-l salvaţi. Mă înţelegeţi?

Nici unul nu zice nimic   doar continuă să plângă. Şi lacrimile despre care am crezut că s-au uscat devin fluvii pe obrajii mei.

„De ce, Todd? De ce?"

Capitolul 3

– Sincere condoleanțe, îmi spune, după înmormântare, un chip fără nume care stă în fața mea.

Toată lumea e drăguță, înțelegătoare, dar mie nu-mi prea pasă. Îmi dau seama că le pare rău. Cu toții ne doresc tot binele. Dar văd mila din ochii lor.

Poate sunt paranoică, dar le aud șoaptele care se întreabă de ce are sicriul acoperit dacă a suferit un infarct. Simt priviri care mă urmăresc în timp ce stau nemișcată, lângă mormânt, incapabilă să așez trandafirul acolo.

De-ar ști ce s-a întâmplat. Nu ei au fost nevoiți să discute cu cei de la pompele funebre și să afle că nu-i pot acoperi vânătăile și semnele de pe ligamente. Ei nu știu cum mi se încordează inima de fiecare dată când cineva mă întreabă cum a murit. Minciuna amară pe care o rostesc. Cu toții se roagă pentru noi, și eu mă rog să ne lase singuri. Dau mâna cu ei și îi las să mă îmbrățișeze, dar sunt goală pe dinăuntru.

Mai mulți oameni pleacă, dar nu mă pot concentra decât asupra corpului din sicriu.

„Cum ai putut să ne faci asta?" Strâng floarea în mâini. „Cum ai putut crede că asta e soluția?" Ghimpii îmi înțeapă pielea. „Aveam o viață. O familie." O lacrimă cade. Mă uit în jur și le văd pe Angie lângă mașină și pe mama mea stând lângă a ei. Cayden și Logan sunt în mașină alături de tatăl meu. E singura persoană lângă care vor să stea în momentele astea. În continuare, Cayden nu vorbește prea mult, în timp ce Logan nu se mai oprește. Fac față cum pot – cu greu.

Toată lumea îmi dă câteva momente de singurătate în care să-mi iau rămas-bun de la soțul meu.

– Ai plecat cu adevărat. Îmi trec mâna peste cutia de lemn, mângâind-o. Simt atât de multe lucruri acum. Cred că a sosit momentul să ne spunem adio. Vocea mă lasă. Cred că aici, sub pământ, vă las pe tine și viața pe care am trăit-o alături. Îmi țin respirația. Ridic trandafirul și-l pun jos. Trandafirul acesta singuratic se deosebește de restul florilor care sunt așezate într-un mănunchi uriaș. La revedere, Todd!

Lacrimile îmi curg, iar genunchii îmi cedează. Mâna se odihnește pe lemn în timp ce suspin.

Minutele trec și lacrimile mi se usucă, dar nu mă pot mișca. Când voi pleca de aici, o să fie finalul nostru. Deși el a murit acum o săptămână, abia asta va fi adevărata despărțire.

– Ești gata, scumpo? mă întreabă mama.

Îngenunchează înainte să mă apuce de mână.

– Nu, spun, holbându-mă la groapa în care se odihnește corpul soțului meu.

– Vei fi bine, Presley. Se apleacă și mă încurajează. Știu că e teribil de greu acum, dar ești o femeie puternică.

O privesc pe mama, rugând-o din ochi să-mi dea ceva care să ajute cu durerea.

– Mamă?

Își strânge buzele în timp ce își lipește fața de a mea.

– Nu pot să te scap de asta. Dumnezeu știe cât de mult aș vrea să te ajut. Ochii ei se umezesc în timp ce mâna îi cade, strângând-o cu putere pe a mea. Ești puternică. Mereu ai fost cea mai puternică dintre noi toți. Nu mulți au curajul să își urmeze visurile. Uită-te la ce ai realizat. Ai trecut peste, ai mers la școală și ai făcut ceva cu viața ta.

– Și uite unde m-a adus asta.

Hei, serios! Vocea ei severă, accentul din sud, nu lasă loc de discuție. Îi ai pe băieții ăștia. O casă, o afacere, și te descurci foarte bine pe cont propriu. Ai lucruri pe care nu le ai fi avut dacă ai fi rămas la fermă. Abia așteptai să pleci din Bell Buckle, și, deși nu a mers chiar așa cum ai plănuit, te-a adus la Todd. Bărbatul ăsta te-a iubit mai mult decât orice. Nu a părăsit lumea asta sau pe tine de bunăvoie.

Nu-mi pot reține răsetul isteric. Pieptul meu se cutremură de îndată ce simt primul impuls de furie. Mă ridic repede în timp ce-mi proptesc pumnii în șolduri.

– Mamă, dacă ăsta e adevărul, atunci de ce… Mă opresc, conștientizând că am fost la un pas de a-i spune că nu a fost un infarct. Hai să mergem!

– Ce-mi ascunzi?

Se ridică încet, privindu-mă drept în ochi.

– Nimic, mamă.

– Nu mă minți, Presley! Știu când îmi ascunzi ceva.

Ochii ei mă analizează. E una dintre acele femei care văd prea multe. Mereu își dădea seama când eu sau fratele meu, Cooper, mințeam. Asta până când am început să ies la întâlniri. Atunci, am dat de o cu totul altă lume. Mi-am perfecționat tehnica, spunând lucrurile pe jumătate adevărate și omițând detalii pe care nu trebuia să le știe.

– Nu e ceva care să merite osteneala.

I-am dat drumul la mână și am mers spre mașină. Nu avea să fie ultima discuție pe subiectul ăla, dar nu sunt pregătită să spun nimănui nimic.

Din fericire, tatăl meu nu zice nimic atunci când urc în mașină. Relația noastră a suferit când eu am părăsit ferma. El spera ca eu și Cooper s o conducem împreună. Dar visul lui nu era și al meu. A existat multă furie când am decis să mă înscriu la facultate în afara statului. Tatăl meu a refuzat să-mi

acorde vreun ajutor pentru școală, și, când am zis că nu mă mai întorc... s-a albit la față. Să fiu în Bell Buckle era ca și cum aș fi trăit într-un aspirator. Îmi sugea toată viața din mine. Îmi doream mai mult. Voiam totul.

– Mami?

Brațul mic al lui Cayden se odihnește pe al meu.

– Da, amice?

– De ce l-a luat Dumnezeu pe tata?

Ridic din umeri, în timp ce scutur din cap. Îi răspund cât pot de sincer – de parcă m-ar fi întrebat de ce s-a sinucis tatăl lui.

– Nu știu. Chiar nu știu. Uneori, lucrurile nu au sens. Uneori, nu avem răspunsuri pentru anumite întrebări.

Îl aud pe Logan că suspină și zice:

– Îmi e dor de el.

– Și mie îmi e dor, puiule. Nu ai idee cât de mult.

Cayden își sprijină capul de mâna mea, și eu îl sărut pe creștet. Evenimentul ăsta le va schimba atât de mult felul în care sunt. Cu toate neajunsurile tatălui meu, el mă iubește enorm. De la el am învățat să lupt cu atâta hotărâre pentru lucrurile în care cred. Tot el ne-a spus mie și lui Cooper că orice lucru pentru care merită să lupți e un lucru pentru care merită să dai tot ce ai. El și-a dorit mult ca eu să nu fug din Tennessee. Și, pe undeva, cred că nu m-a iertat pentru asta.

– Uneori, băieți, a intervenit vocea groasă a tatălui meu, spărgând liniștea, nu putem înțelege de ce se întâmplă unele lucruri. Oamenii te părăsesc înainte să fii pregătit să-i lași să plece, dar trebuie să continui să trăiești.

Am impresia că vorbește și despre mine. Ochii lui verzi mă fixează prin oglinda retrovizoare.

– Asta nu înseamnă că nu le vei simți lipsa.

Tăticule, încep eu, dar el clatină din cap, oprindu mi cuvintele.

Şi mereu îi vei iubi. Indiferent de situaţie.

Îmi strâng mâinile împreună şi închid ochii. Tatăl meu e un tip care vorbeşte puţin, dar, atunci când o face, oamenii ascultă.

Mama mea se suie în maşină vizibil dezamăgită. Sunt atâtea lucruri nespuse între noi. Ani de dezamăgire, plini de resentimente, plutesc în aer. Acum însă, nu-mi pasă de nimic. Nu pot să văd mai departe de propria suferinţă. Îmi privesc copiii drăgălaşi. Le văd durerea şi-mi doresc să o pot alunga. Dar nu se poate. Tot ce pot e să îi fac să înţeleagă că sunt mulţi oameni în preajmă care-i iubesc. Oameni care vor fi mereu acolo. Chiar dacă propriul tată nu a considerat că merităm să lupte pentru noi.

– Vreau să ştiţi ceva. Cu toţii vă iubim, băieţi... Enorm. Bunu' şi buna, bunica şi bunicul, mătuşa Angie şi, bineînţeles, eu. Sunteţi înconjuraţi de oameni care ar face orice pentru voi. Privesc spre tatăl meu, sperând că-mi înţelege cuvintele. Iubirea faţă de cineva nu încetează doar fiindcă nu te mai vezi cu persoana respectivă.

Amândoi băieţii încuviinţează din cap şi se ţin ocupaţi cu jocurile lor video. Oricât aş urî obiceiul ăsta, sunt recunoscătoare că băieţii se pot retrage un pic în acea lume.

Ne întoarcem acasă, şi mă îndrept spre camera mea. Logan şi Cayden i-au convins pe părinţii mei să iasă la cină, aşa că, pentru prima oară de când... a murit Todd, sunt singură. Mama mea nu mănâncă niciodată în oraş. Să gătească este adevărata ei pasiune. Să o convingi să lase pe altcineva să-i atingă mâncarea nu e o sarcină uşoară. Băieţii mei ştiu cum să obţină ceea ce și doresc.

Mă arunc în pat îmbrăcată în continuare cu rochia neagră. Negru. Așa mă simt lipsită de lumină și de culoare.

Mă holbez la ușa de la baie. Mă ridic, și picioarele mă duc singure în locul în care l-am văzut ultima dată. Genunchii ating dalele reci, apoi mâinile, urmate de corpul care se întinde pe gresie. Dorindu-mi să fiu aproape de el, corpul meu atinge ultimul loc în care a fost el.

– Mai aveam atâtea de făcut, Todd. Copii de crescut, vacanțe de aranjat și dragoste de făcut. Timpul nostru nu expirase încă. Mi-ai promis pentru totdeauna. Îmi cuprind picioarele. Acel „pentru totdeauna" nu s-a terminat. Eu încă sunt aici, la naiba! Ce fac acum? Cum țin casa asta laolaltă? Ai dat foc fiecărei părți a vieții noastre. Odată cu tine, m-ai ucis și pe mine! Urlu în timp ce plânsetele îmi străbat corpul. Pieptul meu se strânge în timp ce-mi prind picioarele. Sunt atât de nervoasă. De confuză. Nici un bilet? Nici o explicație? Să te ia naiba! Aveam nevoie de tine! Am lăsat totul pentru tine, și tu-mi faci asta? În clipa asta, te urăsc.

Închid iarăși ochii, lăsându-mi lacrimile să curgă pe măsură ce mă ia somnul.

*

– Presley. O voce cunoscută mă face să deschid ochii. Presley, scumpo, trezește-te!

Trag pătura peste cap.

– Pleacă! Nu vreau să vorbesc cu nimeni.

A trecut aproape o săptămână de la înmormântare. Optsprezece zile de când Todd s-a sinucis. Alternez între a sta trează și furioasă și a dormi. Doar atât pot face zilele astea. Știu că nu le ofer copiilor tot ce au nevoie, dar nu reușesc să-mi găsesc drumul prin ceață. Nu e nimic care să mă ghideze. Ceața e prea groasă, și am inima prea grea.

– Asta e, zice Angie în timp ce trage de pătură. Dormi de ceva timp. Părinții mei sunt jos. Vor să te vadă înainte să plece la aeroport.

Nu are sens să mă cert cu ea pe subiectul ăsta. Mormăi în timp ce mă dau jos din pat, aruncând pe mine un pulover larg.

Coborâm scările în timp ce ei îmi zâmbesc trist. Ochii soacrei mele sunt umflați de la atâta plâns. Nu vrea să ne părăsească pe mine, pe băieți sau pe... Todd. În fiecare dimineață a vizitat mormântul.

– Nu mai putem să rămânem. Aș vrea să putem, draga noastră, spune Pearl.

– Înțeleg.

Socrul meu face un pas în față.

– Presley, sunt câteva lucruri de care va trebui să te ocupi. Agentul de asigurări al lui Todd a sunat. Va trebui să iei legătura cu el cât mai devreme mâine-dimineață. Dacă ai vreo întrebare în legătură cu formularele, sună-mă!

Încuviințez din cap.

– Îți mulțumesc, Martin! Apreciez.

El și Angie sunt singurii care știu adevărul despre moartea lui Todd.

– Să veniți să ne vizitați împreună cu băieții, da?

Ochii lui Pearl lăcrimează în timp ce mă trage în brațele ei.

– Vă iubim pe toți foarte mult. Sunt doar...

O consolez înainte ca Martin să o tragă înapoi spre el.

– Suntem aici pentru tine. Ești ca propria fiică pentru noi.

– Mulțumesc!

Cayden și Logan se grăbesc înspre ei, aruncându-și brațele în jurul bunicilor.

– O să-mi fie dor de tine, bunico!

Își iau rămas-bun, iar eu îmi fac drum spre canapea. Angie vine cu o cană de cafea în locul în care m-am așezat.

– Ia de aici! Bea!

O iau în mâini, dar nu reușesc să mi adun puterea ca să sorb o gură.

– Băieți, vă puteți duce să vă jucați în curte pentru câteva minute?

Mă uit la fețele lor, observând zâmbetele micuțe pe care nu le-am mai văzut de ceva timp, în timp ce ies amândoi.

– Am să-ți spun asta și am nevoie să mă asculți, a zis Angie, așezându-se lângă mine. Să știi că te iubesc.

Ochii mei îi întâlnesc pe ai ei. În jurul irisurilor albastre văd o dungă întunecată. Cearcănele de sub ochi sunt mai adânci decât mi le amintesc.

– Presley? zice, smulgându-mă din transă.

– Da, ascult.

Eliberează un oftat greu.

– Chiar mă asculți? Adică, faci ceva și tu?

– Poftim? Ce naiba vrei să zici cu asta?

– Copiii au nevoie de tine. Părinții tăi pleacă mâine, iar eu trebuie să mă întorc la serviciu. Trebuie să ieși din chestia asta... pe care nici măcar nu știu cum să o numesc. Arăți ca naiba. Nu mănânci, tot ce faci e să dormi, și persoana la care mă uit nu ești tu.

Furia mea clocotește.

– Ai pierdut cumva vreun soț? Ai intrat în baie și l-ai găsit spânzurat? Ai urlat la el să se trezească? Da? Ai făcut toate astea? O atac, simțind cum îmi crește furia. Nu? Oh, așa e... eu eram aia!

– Știu că ești furioasă. Fii furioasă! Fii orice!

– Sunt! urlu cu mâinile tremurânde. Sunt teribil de furioasă! Cum a putut să mi facă asta, Angie? Cum naiba de a crezut că asta era unica soluție?

– Nu știu, draga mea. Chiar nu știu. Și eu sunt șocată. Urăsc faptul că a făcut asta. Propriul meu frate! Își încleștează pumnii. Nu are nici un sens, dar nici nu poți să rămâi aici paralizată. Băieții au nevoie de tine.

Nu sunt insensibilă față de sentimentele ei. Îmi dau seama că și ei îi vine greu. Și eu am un frate, și, deși nu mai suntem la fel de apropiați, aș fi devastată dacă l-aș pierde. Dar nu cred că voi reuși să-mi scot imaginile alea din minte vreodată. Viața mea nu va mai fi niciodată la fel. De fiecare dată când mi se închid ochii, îmi aduc aminte toate evenimentele acelei zile, cu lux de amănunte.

– Nu-mi spune de ce au ei nevoie. Nu-mi spune ce crezi tu că ar trebui să fac eu! Tu nu ești eu. Aparent, tu ești mai puternică decât mine. Eu nu reușesc să mă opresc din a-mi pune întrebări. Nu are sens. De ce mi-ar fi făcut una cu asta?

– Tot ce pot să zic acum e că s-a simțit fără speranță.

– Atunci, ăsta e un sentiment cu care chiar empatizez acum.

Angie se ridică și își trece mâna prin păr.

– O să te duci la duș. Ai să te îmbraci în altceva decât trening și ai să devii funcțională.

Cine naiba se crede? Cum îndrăznește să-mi vorbească în felul ăsta? Totul doare. Capul, inima, sufletul.

– Nu ai idee cum mă simt.

– Atunci, spune-mi!

Ideea de a încerca să articulez ce simt mă obosește.

– Confuză. Sunt foarte confuză. Mă tot întreb de ce. De ce, de ce, de ce? Trec de la negare la furie și înapoi la negare. Încă aștept ca el să deschidă ușa sau să-mi trimită vreun mesaj. Nu mă pot abține să nu-l sun. Încep să plâng din nou. Sun și-i ascult vocea. Ascult înregistrarea la nesfârșit, pentru că nu am să îl mai aud niciodată.

Șșsttt... Mă îmbrățișează. S a întâmplat ceva cu el sau între voi?

Asta e întrebarea de un milion de dolari. Am umblat prin lucrurile lui, căutând un răspuns, dar n-am găsit nici unul. Biroul lui de acasă nu conținea nimic. Și tot ce deținea se afla la locul lui.

– N-am idee. Vocea mea e plină de emoții. Ăsta nu e bărbatul pe care-l cunoșteam. Soțul meu, fratele tău, tatăl lor – nu ar fi făcut asta. Ar fi vorbit cu mine... sau nu știu.

Îmi cuprinde mâna într-a ei.

– Când le vei spune băieților adevărul?

Închid ochii și răsuflu adânc.

– Nu le pot spune totul. Știu că nu sunt bebeluși, dar nu vreau să afle vreodată detaliile.

Ea face ochii mari.

– Pres...

– Nu vreau să afle vreodată că el a ales să ne părăsească. Nu voi minți, dar am să-i protejez. Și am nevoie ca tu să faci la fel.

– Pres, obiectează ea, dar ridic mâna să o opresc.

– Nu. Vocea mea nu lasă loc de discuții. Sunt copiii mei. Deja și-au cerut iertare că nu au putut să-l salveze, și îi mulțumesc bunului Dumnezeu că nu au apucat să meargă la etaj. Noi trebuie să protejăm copiii. Nu vreau să afle vreodată ce a făcut el. Emoțiile pe care le simt eu, furia, dezamăgirea și confuzia – nu vreau să le simtă și ei. Nimeni nu mai trebuie să știe. Nici mama ta, nici părinții mei, nimeni.

Se lasă pe spate, iar pe fața ei se vede că nu este de acord cu mine.

– Într-o zi vor afla, și atunci ce ai să faci?

– Voi vedea atunci.

Probabil nu ar trebui să iau genul ăsta de decizii în momentele astea. Nu sunt în cea mai bună formă mentală, dar

în legătură cu asta… mă simt sigură. Copilașii ăștia sunt tot ce mi a mai rămas. Inima mea e frântă, nu doar din cauza pierderii lui, ci și din cauza modului în care a făcut o. De ce nu a putut să discute cu mine? Când a decis asta?

– În regulă, spune ea cu dezamăgire în glas. Nu sunt de acord, dar nu am să zic nimănui nimic.

Stăm într-o tăcere stranie. De când am plecat din Tennessee, Angie mi-a fost cea mai bună prietenă. M-a ajutat în atâtea moduri, dar acum nu are ce să facă. Trebuie să mă descurc singură.

*

Apuc telefonul de pe noptieră.

– Alo?

Vocea mi-e încă îngreunată de somn, deși e trecut de ora două după-amiaza.

– Doamnă Benson, John Dowd la telefon. Am fost agentul de asigurări al lui Todd.

– Oh, da. Mă ridic, ștergându-mă la ochi. Mulțumesc că ați sunat înapoi.

– Voiam să confirm câteva informații împreună cu dumneavoastră. E momentul potrivit?

Băieții sunt la școală, eu în pat, și nu plănuiesc să mă mișc de aici azi, așa că presupun că e un moment cât de bun se poate.

– Desigur, domnule Dowd. Putem vorbi.

El eliberează un oftat lung.

– Vă sun în legătură cu situația plății asigurării. Socrul dumneavoastră a început procesul din partea familiei. Acum un an, Todd m-a rugat să-i revizuiesc planul de asigurare de viață. A crescut suma de la 500 000 de dolari la 750 000. Voia să se asigure că aveți un venit bun, în caz că s ar fi întâmplat ceva, odată ce ați început afacerea.

– Oh, presupun că asta a fost foarte drăguț din partea lui.

Ce drăguț că se gândise la viitor, am vrut să pufnesc.

– Da, ei bine, problema e că avem o clauză împotriva sinuciderii. Martin ne-a explicat circumstanțele în care domnul Todd a murit. Problema e că... dacă planul nu are cel puțin doi ani, polița de asigurare nu va fi plătită.

Podeaua se înclină din nou sub mine.

– Dar el era susținătorul primar al familiei. Nu înțeleg. Nu vom primi nimic?

Bărbatul tușește.

– Mi-e teamă că nu. Am încercat, dar, din cauză că polița are doar un an de la emitere, ei refuză să plătească orice altceva peste cât a plătit deja Todd. Am făcut un calcul, dar, sincer, doamnă Benson, nu e cine știe ce.

Oh, Dumnezeule!

– E-eu, mă bâlbâi, încercând să-mi găsesc cuvintele. Dar copiii mei. Casa noastră. Cum o să supraviețuim? Cum voi plăti ipoteca și facturile?

– Îmi pare foarte rău. Aș suna la bancă, să aduc în discuție cazul dumneavoastră. Uneori, ei au de-a face cu situații de genul ăsta. Am să-l sun și pe Martin, să-i explic situația. Dar să știți că am încercat toate recursurile posibile. Agenția de asigurare nu vă poate oferi nimic.

– Nu știu cum ar trebui să rezolv asta. Mi se face rău. Sunteți absolut sigur că nu-mi mai rămâne nici o altă posibilitate? Dacă mi-aș lua un avocat?

Domnul Dowd oftează.

– Mi-aș dori să poată fi de ajutor. Dar polița e foarte clară.

– Bine, atunci, răspund înfrântă.

– Dacă vă pot ajuta cu ceva, o voi face. Încă o dată, îmi pare rău

– Mulțumesc!

Închid telefonul, încasând o nouă lovitură. Ele tot vin.

Capitolul 4

Bineînțeles. Doar la asta mă pot gândi. Bineînțeles că se întâmplă asta. Dacă nu ar fi schimbat planul, am fi avut bani să ne plătim facturile. Acum, habar n-am cum o să plătim ipoteca. Cofetăria noastră abia se menține pe linia de plutire, ce să mai iau și salariu cât să supraviețuiesc.

Petrec următoarea oră căutând prin biroul de acasă. Nu găsesc nimic care să aibă legătură cu banii. Nici un extras de cont, nici o factură de la cardul de credit, nici o dovadă de plată... nimic. Nu știu dacă a păstrat toate chitanțele la muncă. Găsesc numerele de telefon de pe cărțile de vizită și încep să sun.

– Cum adică avem o plată restantă? întreb la cea de-a patra companie de împrumuturi bancare.

– Îmi pare rău, doamnă Benson, îmi spune femeia de la telefon pentru a zecea oară. Istoricul arată că soțul dumneavoastră a agreat un plan de plată, dar nu a fost capabil să se țină de acesta. Dacă nu plătiți soldul minim până la finalul săptămânii, vom trimite recuperatorii.

Mi se scurge sângele din trup. E același discurs pe care l-am auzit și când am sunat în legătură cu celelalte conturi. Zeci de păreri de rău. Sute de lacrimi. Și zero răspunsuri despre cum aș putea să trec prin criza asta. Decid să sun la birou Poate știe Jeff unde naiba s-au dus salariile lui Todd.

– Sterling, Dodd and March Investment, îmi răsună în urechi vocea dulce a Kylei.

Salut, Kyla. Am eliberat un oftat tremurător. Sunt Presley Benson. E Jeff disponibil?

Nu am avut timp să mă gândesc la prea multe, dar nu mi amintesc să-l fi văzut la înmormântare. E totul în ceaţă, oricum, un coşmar groaznic.

– Oh, îmi pare rău în legătură cu Todd.

Îngrijorarea ei pluteşte în aer.

– Mulţumesc, răspund pe pilot automat.

Aud asta atât de des, încât şi-a pierdut semnificaţia. Pentru ce le pare rău? Că sufăr? Că băieţii mei nu mai au tată? Că nu au intuit acest deznodământ? De ce naiba le pare rău mai concret?

Tuşeşte.

– Am vrut să sun.

– E în regulă, încerc s-o liniştesc. E Jeff disponibil?

– Ăăă… el e… el nu… se simte bine, zice ea bâlbâindu-se. De fapt, nu e la birou acum.

– În regulă, spun eu confuză. E vreunul dintre managerii lui Todd acolo? Încerc să aflu nişte informaţii în legătură cu salariile lui.

În familia noastră, Todd se ocupa de toate facturile. Nu aveam de ce să mă îngrijorez, fiindcă el era investitor. Avea sens să se ocupe de finanţele noastre.

– Îmi pare rău, doamnă Benson. Îşi coboară vocea. Todd nu mai lucra aici de o vreme. A primit ultimul salariu cu luni în urmă.

– Poftim?

– Nu ştiu… Pot să vă fac legătura cu cei de la Resurse umane, dar nu ştiu cu ce vă pot ajuta ei.

Nu înţeleg. S a dus la muncă în ziua în care a murit.

Haideţi să vă fac legătura cu mesageria vocală a lui Jeff, răspunde ea repede.

Până să apuc să mai spun ceva, aud vocea lui Jeff, urmată de un bip.

– Jeff, sunt Presley. Am nevoie să mă suni înapoi. Sunt… doar sună-mă!

Închid telefonul și rămân locului, siderată.

Și-a pierdut serviciul? A schimbat companiile și de aia aveam plățile întârziate? Ce naiba se petrece? Nu mai suport. Nu ne vin banii de nicăieri, și trebuie să plătesc facturi despre care nici măcar nu știam că există. Trebuie să-mi fac griji în legătură cu ce pun pe masă și pentru cum o să păstrăm un acoperiș deasupra capetelor noastre.

Oh, Dumnezeule! Casa.

Apuc telefonul și o sun pe proprietară.

– Cât de în urmă suntem cu plata ipotecii? întreb.

Închid ochii și mă rog să fi plătit măcar asta.

– Casa intră în executare silită săptămâna asta.

Mă apuc cu mâna de gât în timp ce mă chinuiesc să respir. Cum a putut să ne facă asta? O lovitură după alta. Ne-a mințit în tot timpul ăsta. Furia mă acaparează, și degetele îmi tremură. Se presupunea că bărbatul ăsta trebuia să fie omul de bază, și a făcut așa ceva? Timp de câteva luni a trăit o altă viață? Mă ridic și încep să mă plimb dintr-o parte în alta a camerei.

– Dar… Închid ochii și oftez prelung. Am doi copii mici, soțul meu a decedat și mi-e teamă că nu am cum să plătesc toate sumele restante.

Mă dezintegrez în fața noii realități financiare.

– Înțeleg, doamnă. Vocea ei e plină de compasiune. Pot să vă fac legătura cu supervizoarea mea, dar nu prea avem o soluție, doar dacă se plătesc măcar patru luni de întârziere.

– Vă rog, o implor eu. Nu pot pierde casa asta.

Discut din nou despre situația mea cu supervizoarea. Îmi oferă o lună, la capătul căreia va trebui să le dau foarte mulți bani.

Nu există nici o șansă ca asta să fie posibil.

Și dacă aș fi destul de norocoasă încât să găsesc un loc de muncă, nu aș face atât de mulți bani. Nu cunosc pe nimeni care să-i dea un salariu zdravăn unei femei care a stat acasă cu copiii timp de doisprezece ani și care are doar ceva experiență în ale gătitului.

După ce am închis, i-am trimis un mesaj lui Angie și am rugat-o să vină pe la mine. Situația mea era dezastruoasă.

Simt că lumea mea face implozie din nou.

Sunt terminată. Și singură.

Zece minute mai târziu, aud cum se deschide ușa de la intrare.

– Sunt la bucătărie, strig eu.

– Hei, ce faci? întreabă Angie.

Repet ce am discutat cu agentul. Îi pică fața pe măsură ce îi redau conversația. Simt că îmi fuge pământul de sub picioare, iar speranțele mele se scurg ca nisipul dintr-o clepsidră. Rămân fără timp, la fel cum s-a întâmplat și cu finanțele noastre.

– Ai sunat la bancă?

– Da, spun în timp ce simt cum furia îmi curge prin vene. Se pare că Todd nu a mai plătit ipoteca de patru luni. Știai că nu mai muncește pentru Sterling? întreb, cu speranța că poate ea știa și sufăr eu de amnezie.

– Nu, a fost acolo săptămâna trecută. M-a sunat de la birou, să vadă dacă putem să luăm prânzul împreună.

Ce? întreb complet pierdută. Nu înțeleg. Kyla mi a zis că nu mai lucrează pentru ei de câteva luni. Ce naiba se întâmplă?

Încep să tremur.

– Nu știu, Pres. Nu știu ce să mai cred.

Ei bine, nici eu.

– Am atins limita maximă pe toate cardurile de credit și banca a început deja procedura de executare silită.

– Dumnezeule!

– M-a mințit. Mi-a spus că suntem bine. Se ducea la muncă în fiecare zi, pentru numele lui Dumnezeu! Sunt terminată. Nu-mi permit casa asta. Nici măcar nu am bani să plătesc utilitățile.

Ea face un pas în față și mă apucă de umeri. Pot să văd cum frica i-a învăluit chipul.

– Poți să locuiești cu mine. Să vii împreună cu băieții la mine în apartament.

Închid ochii, în timp ce o țin de mâini.

– Nu putem.

– O să iau un împrumut. O să fac ceva.

– Angie, oftez eu, nu poți să faci nimic pentru noi. Trăiești într-un apartament cu un singur dormitor, în centrul Philadelphiei. Ai la fel de multe datorii ca noi. Cofetăria nu ne aduce nici un venit.

Cu fiecare dram de adevăr care-mi iese pe gură, există câte un strop de conștientizare a ceea ce urmează să se întâmple.

– Nu poți să te întorci în Tennessee. Nu poți să pleci de aici.

– Crede-mă, prefer să-mi tai o mână decât să mă întorc în Bell Buckle. Am o lună, poate chiar două la dispoziție ca să descopăr cum putem ieși din groapa asta în care ne aflăm.

Ea încuviințează din cap.

– O să găsim o soluție. Nu te pot pierde și pe tine.

Și eu sper asta al naibii de tare, pentru că, dacă nu voi putea scoate, în mod magic, o sumă mare de bani, viața pe care am

cunoscut-o în ultimii optsprezece ani va deveni o amintire îndepărtată.

– Îmi pare foarte rău, doamnă Benson. În acest moment, banca nu vă mai poate oferi nici o prelungire, îmi explică din nou o femeie cu siluetă suplă.

Mi-am epuizat toate opțiunile. Am găsit să împrumut bani ca să acopăr o lună, dar acum o iau de la capăt. Nu am destule fonduri pentru o nouă plată. Și nu mai dispun de nici un ajutor.

– Deci nu mai am nici o opțiune?

– Mi-e teamă că nu.

Mintea mea nu e capabilă să proceseze tot ce se întâmplă. Continui să sufăr pierdere după pierdere. Am petrecut ultimele săptămâni încercând să găsesc o soluție. Când reușesc să fac un progres, adică să plătesc ceva, aflu că mai există o jumătate de duzină de carduri de credit pe care le-a făcut pe numele meu. Cum conturile se pot crea online, nu a avut nevoie decât de numărul meu de asigurare socială și de data nașterii. Sunt responsabilă din punct de vedere legal pentru toate conturile. E un coșmar continuu din care nu mă pot trezi.

Mă ridic, îmi iau geanta și ies fără să mai spun un cuvânt. Nimic din ce aș putea zice nu are cum să îmi schimbe situația. Eu și copiii mei vom fi fără adăpost, falițі – și nu mai avem altă opțiune. Nu pot să-mi iau un credit fără venit și cu atâtea descoperiri de credit. Și, sincer, nu prea mai am timp să caut alte opțiuni.

Când am ajuns acasă, am privit în jur copleșită de sentimente contradictorii. Nu vreau să plec, dar nici nu vreau să rămân aici. Băieții nu pricep de ce mă văd adormind pe canapea în fiecare seară. Dar nu pot să mă culc în patul ăla uriaș care-mi aduce aminte că el a plecat.

Încet, urc scările către dormitorul meu. Îmi scot cerceii cu perlă, pe care Todd mi i-a dăruit în ziua nunţii noastre, şi-i strâng în palmă, simţind cum mă înţeapă, chiar înainte să-i arunc în partea cealaltă a camerei.

– Să te ia naiba! urlu în timp ce apuc fotografia cu noi de pe noptiera mea. Minciuni! Ne-ai minţit! M-ai rupt în două! strig la bărbatul din poză. Te-am iubit! Te-am crezut când mi-ai zis că nu ai să mă rănești niciodată! Vocea mi se frânge. Nu m-ai rănit! M-ai distrus. I-ai distrus pe băieţi, pentru că ești egoist! Egoist! Arunc fotografia pe podea, şi sticla se sparge în mici cioburi. Tu! Lacrimile curg. Tu ai făcut asta. Nu ai putut să faci faţă, aşa că ne-ai lăsat pe noi să ne batem capul? Despre asta e vorba?

Capul îmi cade pe spate în timp ce vorbesc cu tavanul.

Am încercat atât de mult să îmi ţin cumpătul. În fiecare zi adun destulă putere cât să-i duc pe Cayden şi pe Logan la şcoală, ca apoi să mă strecor înapoi în pat. Am trăit toată viaţa cu cineva care a avut grijă de mine. Nu ştiu cum să fiu femeia asta. Tatăl meu, *el* şi apoi Todd au definit ceea ce sunt. Acum, sunt *văduva*.

Sunt femeia al cărei soț a murit tragic.

De-ar ști ei!

Ochii mi se închid în timp ce încerc să-mi fac ordine în emoţii. Băieţii au să ajungă în câteva ore acasă, iar eu trebuie să încropesc un plan.

Până să mă gândesc, aud soneria.

– Jeff, zic eu încet. Nu mă aşteptam să te văd.

– Pot să intru, Presley?

Deschid uşa şi flutur din mână, invitându l pe fostul şef al lui Todd.

– Cu ce pot să te ajut?

Privește deranjul, și, pentru prima dată, le văd pe toate. Farfurii adunate, haine așezate grămezi și pungi de chipsuri deschise. Mă înfior. În ultimele două săptămâni, am mâncat doar chipsuri.

– Cum reziști?

Jeff și Todd erau extrem de apropiați. Au contribuit la creșterea companiei și la transformarea ei în ceea ce e azi. Amândoi au fost promovați cam în același timp și au avut grijă de conturi de top. Pentru vârsta lor, banii pe care îi făceau erau remarcabili.

– Ce-ți pasă? întreb, și disprețul se rostogolește din fiecare silabă.

Eliberează un oftat prelung înainte să-și ducă mâinile la ceafă.

– Îmi pare rău că nu am venit la înmormântare. Nu-mi vine să cred că s-a… adică, niciodată nu l-aș fi crezut capabil să…

Doar Angie și socrii mei știu că a fost sinucidere. Cuvintele lui îmi dau de înțeles că și el știe.

Gura mi se deschide ușor în timp ce pieptul mă doare.

– Știai că exista această posibilitate? Mă chinuiesc să trag aer în piept. Știai că se gândea la asta?

– Nu am crezut că vorbea serios, Presley. Nu el. Nu așa.

Fiecare gură de aer necesită un efort supraomenesc. Fac un pas în spate, picioarele mele se lovesc de canapea, și mă prăbușesc.

– Ai fi putut să-l oprești. Privirea mi se încețoșează de la lacrimi. Ai fi putut să-mi spui mie sau altcuiva. Dacă ai fi făcut-o, poate că m-ai fi scutit de viața asta nenorocită.

– Dacă aș fi crezut măcar pentru o secundă că vorbea serios, aș fi făcut-o, îmi explică el.

Îl privesc în timp ce se ghemuiește în fața mea, cu o expresie de durere întipărită pe chip.

– Jur!

Corpul meu tremură în vreme ce simt cum totul vine înspre mine. Mă simt ca atunci când am dat peste el. Tot ce pot să fac e să stau aici, nevenindu-mi a crede. S-a dus la Jeff, nu la mine. Dar Jeff nu ne-a zis. Totul e atât de aiurea. Îmi înăbuş dorinţa de a ţipa. De ce nu a avut încredere în mine?

Jeff mă apucă de mână.

- A venit la birou şi m-a implorat să-l reangajez. I-am explicat că nu pot face asta. Investitorii nu mai voiau să lucreze cu el după ce pierduse mulţi bani pe un pont prost. Toţi clienţii îşi pierduseră încrederea în el, dar el a continuat să mă implore. Mi-a zis că e disperat şi că nu ţi-a spus că a fost concediat, a adăugat, făcând o pauză şi inspirând adânc. I-am explicat că aveam mâinile legate, dar că eram dispus să ajut altfel, dacă puteam.

Văd că vrea să-mi spună mai multe. Îmi închid strâns ochii în timp ce lacrimile îmi curg pe obraji.

– Continuă, murmur eu.

– Mi-a zis că probabil nu o să ne mai vedem şi m-a făcut să promit că o să mă asigur că tu şi băieţii sunteţi bine. Nu înţelegeam de ce naiba spunea asta, aşa că l-am întrebat, dar nu mi-a zis decât că o să plece.

Un urlet mi se desprinde din gâtlej, în timp ce simt cum mă destram. Mâinile îmi acoperă faţa, iar braţele lui Jeff mă cuprind.

– De ce? întreb eu din nou, încercând să găsesc sensul.

– Credeam că se referă că pleacă din oraş, nu la aşa ceva. Când am auzit, nu am putut da ochii cu tine. Mă mângâie pe spate. Îmi pare atât de rău! Nu am crezut vreo clipă că vorbea serios. Nu m-am gândit că se referea la asta.

Jeff stă cu mine în următoarea oră, în timp ce procesez tot ce-mi povesteşte. Se simte vinovat, iar eu încerc să

supraviețuiesc de la un minut la altul. Vorbim despre cât de rău stau financiar, și Jeff se oferă să ne ajute, dar, când aude cifrele, fața lui spune totul. Nu există soluție pentru problema asta. Nu e o simplă tăietură, ci o întreagă arteră care a fost secerată. Noile facturi vor veni curând, banca va lua casa, și nu e nici o cale să opresc asta.

Mi-e clar că de acum înainte trebuie să o las în urmă pe fata dependentă și să stau pe propriile picioare.

Capitolul 5

Trei luni mai târziu

– Nu merg, zice Cayden din pragul ușii, cu brațele încrucișate. Nu mă mișc. Urăsc asta.

Nu e singurul. Și eu simt la fel. Logan e singurul care face cât de cât față. De când ni s-a spus că va trebui să eliberăm casa în șaizeci de zile, viața noastră se destramă. Abia ne ținem laolaltă cu scotch și gumă de mestecat.

– Știu că nu vrei să pleci. Dar n-avem unde să locuim, Cay. Bunu' și buna au o casă mare, și, imediat ce strângem mai mulți bani, o să ne mutăm de acolo. E doar temporar.

Sau cel puțin așa mă amăgesc pe mine însămi. Azi-noapte am petrecut două ore plângând în timp ce strângeam restul lucrurilor. A trebuit să vând toată mobila și orice nu intra în mica remorcă. Practic, nu vom duce nimic la noua casă, doar haine și obiecte personale.

– Ne obligi să plecăm! Aici am locuit cu tata! Ăsta e locul unde a stat și el. De ce încerci să-mi faci viața mizerabilă?

– Da, Cayden. Ăsta e scopul meu, să te fac să te simți mizerabil. Nu avem altă opțiune. Nu avem unde locui.

Pufnește și mormăie înainte să-și pună căștile la loc. Asta e noua normalitate cu el. Nu face decât să se uite la videoclipuri și să asculte muzică. E furios, în timp ce Logan e deprimat și lipicios. Uneori, îmi doresc să mă port ca ei, dar nu am avut timp să îmi permit să simt ceva. Am petrecut ore încercând să găsesc o soluție ca să nu ne întoarcem în Tennessee.

Dar e inevitabil. Trebuie să locuiesc cu părinții mei, să muncesc la fermă și să înfrunt fiecare persoană care mi-a zis că o să mă întorc. Singurul lucru bun e că *el* nu e acolo. Are să fie greu, dar măcar nu o să fiu nevoită să dau ochii cu băiatul cu care am fugit.

Angie ia ultima cutie în timp ce Cayden și Logan se urcă în mașină fără tragere de inimă. Stau în prag, simțind emoții contradictorii. Asta e casa în care i-am adus pe gemeni. E locul unde au făcut primii pași, unde au învățat să meargă cu bicicleta, locul în care avem atâtea amintiri și unde mi-am imaginat viitorul nostru, dar e și plin de durere. Nu am mai pășit în baia de la dormitorul nostru de când l-am găsit pe soțul meu acolo. Nu pot intra acolo. Îi văd corpul atârnând, deși știu că nu e acolo. Inima mi-o ia la galop numai când ating mânerul ușii. În schimb, am folosit-o pe cea din hol, unde nu mă bântuie nici o amintire.

Închid ușa cu lacrimi în ochi. Indiferent de ceea ce s-a întâmplat în ultimele luni, asta era casa noastră.

Angie se sprijină de portiera mea cu ochelarii de soare pe ochi, deși afară e înnorat.

– Hei!

Încearcă un surâs.

– Nu ne spunem adio. Spun cuvintele cu atâta siguranță, încât aproape că le cred. O să mă întorc.

Angie face un pas înainte.

– Știu.

– Jur că așa va fi! Vreau să mă ții la curent în legătură cu cofetăria, deși nu mai sunt proprietară.

A fost primul lucru pe care fusesem nevoită să l vând. Deși nu făceam profit și nu am obținut cine știe ce, tot ne-a ajuns până acum

– Mereu va fi pe jumătate a ta! mă corectează ea.

– Spune-i lui Party să mai scadă din zahăr. Și adu-ı aminte lui Beth să facă loturi mai mici de brioșe cu banană, mormăi eu, evitând să-mi iau rămas-bun. Oh, și ia-ți un câine sau ceva, ca să nu devii singuratică.

Ea zâmbește și își șterge lacrimile de sub ochelari.

– Îmi aduc aminte când ai venit aici de la mama naibii, din Tennessee. Aveai cizme de cowboy, blugi pictați, și părul tău era… ei bine.

Amândouă râdem.

– Abia trecuseși peste anul despre care nu vorbim, apoi l-ai întâlnit pe Todd. Îmi aduc aminte că-mi doream să fim surori. Nu m-am gândit că asta s-ar putea întâmpla cu adevărat[1]. Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta mai mult. Aș da orice să te păstrez alături. Ești prietena mea cea mai bună.

O lacrimă alunecă din spatele ochelarilor, și fac un pas înspre ea.

– Și tu ești prietena mea cea mai bună. Ești sora mea. Și știu că vrei să rămânem așa. Dumnezeu știe cât de mult îmi doresc să nu mă întorc acolo. Dar nu regret nimic. Chiar dacă aș fi știut că avea să se întâmple asta… tot n-aș schimba nimic.

Brațele ei mă strâng, în timp ce tristețea ne învăluie. Pătura disperării ne acoperă de prea mult timp.

– Promite-mi că vei suna măcar o dată pe săptămână. Și că voi putea să vin să vă vizitez.

– Promit! O lacrimă îmi curge din ochi. Și mă voi întoarce cât de repede pot.

– Oricând ai nevoie să vii aici, o să vă fac loc. Cine are nevoie de sufragerie?

Amândouă chicotim, și deodată mă lovește… e posibil să nu o mai văd vreme îndelungată. Nu știu când îmi voi permite să aranjez o călătorie. Am destui bani cât să ajung în

Tennessee și cam atât. Am atâtea să i povestesc. Lucruri pe care nu am avut ocazia să i le împărtășesc.

Ascultă! Aștept să văd că se uită la mine înainte să continui. Trebuie să-ți deschizi inima. Știu că idiotul ăla ți-a frânt-o, dar las-o să se vindece. Nu munci prea mult, ia-ți timp să te bucuri de lucruri. De asemenea, părul tău arăta mai bine șaten. Rezolvă asta!

Îi fac cu ochiul.

– Afurisito!

– M-ai salvat când lumea mea s-a destrămat. Și o faci din nou acum, fie că-ți dai seama, fie că nu.

– Cred că și reciproca e valabilă. Zâmbește înainte să mă tragă din nou în brațele ei. Ai grijă de tine! Deja îmi e dor de tine și de băieți.

Acum, e rândul meu să plâng.

– Îmi doresc...

– Și eu.

– Te sun curând.

Ne-am mai îmbrățișat o dată înainte să urc în mașina achitată în urmă cu un an. Slavă Domnului! Băieții îi fac cu mâna în timp ce lăsăm trecutul în urmă, doar ca să ne întoarcem cu fața către locul care adăpostește toată copilăria mea. Privesc în oglinda retrovizoare cum dispar casa în care mi-am făcut o familie și viața pe care am crezut că o s-o trăiesc.

– Mai avem mult? mă întreabă Logan pentru a suta oară.

– Dacă mă mai întrebi o dată, am să te leg de capotă, mormăi în timp ce traversăm granița cu statul Tennessee.

– Fă-o din nou! îl tachinează Cayden. Apoi încep să se enerveze unul pe altul, ceea ce mă scoate din minți.

Când intrăm în Belford, conduc deja de câteva ore. Cu fiecare kilometru care se scurge, simt că mi se strânge

stomacul. Locul e frumos. E demodat, plăcut și lipsit de intimitate. E reprezentarea grăitoare a unui orășel. Amintirile motivelor pentru care am părăsit locul ăsta mă năpădesc. Degetele mele se înfig în volan în timp ce mușchii spatelui se contractă. Mă simt copleșită de amintirile care vin din toate direcțiile. Simt că aerul devine din ce în ce mai greu de respirat. Îmi tot spun că n-am avut de ales și că o să rămânem doar până când ne punem pe picioare.

Când le-am povestit despre situația noastră financiară, mama și tata nu au ezitat să ne îndemne să ne mutăm la ei. Locul în care am copilărit se întinde pe o suprafață mare, cu o casă în care poate încăpea practic toată populația orașului. Tatăl meu a construit totul de la zero. Părinții lui aveam pământul, dar el a jurat că avea să îi ofere mamei un loc de care să fie mândră. Când m-am născut eu, ei terminau prima rundă de renovări. De fiecare dată când tatăl meu avea timp, mai construia ceva.

În vreme ce conduc prin oraș, văd câțiva proprietari de magazine cum se uită din spatele ferestrelor. Încerc să nu mă fac mică în scaunul șoferului. Probabil au aflat că venim din minutul în care mama a încheiat conversația cu mine. Deși nu îi plac bârfele, bag mâna-n foc că a strigat vestea din toți rărunchii. Mutarea aici a fetiței și a scumpilor nepoței e tot ce-și dorea.

– Băieți, îi strig eu, ca să le atrag atenția. Am ajuns.

– Ce e aia? Amândoi au năsucurile lipite de geam în timp ce privesc locurile în care eu am crescut. Arată ca într-un film western vechi.

Râd.

– E centrul vechi.

Cayden mârâie și își pune căștile la loc. Logan continuă să se uite pentru următoarele treizeci de secunde cât durează

până traversăm porțiunea asta.

– Asta e tot?

Da, aprob. Nu clipi, că altfel ai să ratezi spectacolul.

– Unde e Target? Sau mallul?

Oftez.

– La patru orașe distanță.

Viața pe care o știau e departe. Aici, nu există ore întregi de jocuri video, dar nici riscul să te plictisești vreodată. Când trăiești la fermă, mereu sunt treburi de rezolvat. Am crescut strunind bovinele, adunând ouăle și mulgând vacile. Ei nu au văzut niciodată un cal, darămite să călărească unul.

Vocea lui Logan devine mai stridentă.

– Patru orașe? Mamă! Dacă avem nevoie de ceva?

– Ei bine… Chicotesc în timp ce le vorbesc. Așteptați până avem drum încolo.

Cayden mormăie ceva cum că își urăște viața. Când i-am spus că trebuie să ne mutăm, și-a sunat cel mai bun prieten și m-a întrebat dacă el și Logan pot să se mute la el. Bineînțeles că asta nu avea să se întâmple niciodată, dar tot a implorat. Nu le-a fost ușor să-și abandoneze școlile și prietenii. Înțeleg – nici pentru mine n-a fost ușor.

Ajung la intersecția dintre șosea și parc.

– Ferma de bovine Townsend, citește Logan pe un semn alb mare. Vom fi Townsend acum?

– Nu, răspund imediat. Ești un Benson și așa vei fi mereu. Tăticul tău ți-a dat numele ăsta. E un cadou pe care nu va trebui să-l dai înapoi niciodată.

Zâmbesc în oglindă. Asta e ceva ce mama i-a zis lui Cooper pe când eram mici.

Logan a răsuflat ușurat.

– Nu știam.

Cayden își scoate căștile în timp ce mă întorc cu fața la ei.

Ascultați mă, știu că nu sunteți încântați de mutarea asta. S au întâmplat multe schimbări într un timp scurt. Dar sunt multe lucruri distractive pe care le puteţi încerca dacă tot sunteți aici. Minciună. Și școlile nu sunt nasoale. Altă minciună. În plus, s-ar putea să vă faceţi nişte prieteni mai buni chiar decât cei rămaşi în urmă. Dumnezeule, încep să mă pricep la asta. Vă rog să-mi promiteţi că măcar o să încercaţi să profitaţi la maximum.

Încuviințează din cap în tandem. Dacă chiar o să facă asta sau nu e altă poveste. Intru pe alee şi pornesc pe cel mai lung drum pe care am fost vreodată. Fiecare centimetru se simte ca un kilometru. Simt rotaţiile roţilor direct în adâncul stomacului meu şi mă forţez să mă stăpânesc pe măsură ce ne mişcăm.

Mama şi tata sunt pe verandă, privindu-ne cum ne apropiem.

– Aţi sosit! strigă mama când coborâm din maşină.

– Mamă, tati. Zâmbesc în timp ce privesc casa. Am mai fost aici doar o singură dată de când am plecat, acum şaptesprezece ani. Băieţii aveau mai puţin de un an, şi i-am vizitat pe ai mei doar două zile. Întregul oraş i-a povestit lui Todd cum eu şi fostul meu iubit eram meniţi să fim împreună pentru totdeauna. A fost incredibil de inconfortabil. După aia, Todd plătea ca părinţii mei să vină la noi acasă, de două ori pe an.

– Aţi vopsit, remarc eu.

– Au trecut aproape optsprezece ani, Presley. Bineînţeles că am vopsit.

Mă uimește cum mama mea mă poate pune la punct în vreme ce mă sărută pe obraz.

Băieţii privesc în jur cu uimire. Ei ştiau că eu am fost crescută în regiunea asta, dar cred că versiunea lor de ţară e un

pic diferită de a mea. Todd credea că trăiam într-o zonă rurală din Pennsylvania. Obișnuiam să râd și să mi dau ochii peste cap. Băieții ca el habar n-aveau.

Logan și Cayden îl asaltează pe bunicul lor cu întrebări.

– Ai mulți cai, bunicule?

– Putem să călărim?

– Mănânci vacile pe care le crești aici?

– E asta o grădină zoologică?

– Cine te trezește dimineața, cocoșul sau ceasul? Avem Wi-Fi?

– Băieți, băieți! Îmi așez mâinile pe umerii lor.

– Ușor. Avem electricitate. Avem și câțiva cai, iar bunu' nu omoară animalele care trăiesc aici, le vinde. „Apoi, sigur, ăia le ucid. Un detaliu minor." Hai să ne ducem lucrurile înăuntru, apoi vă fac turul, în regulă?

– Presley! strigă Cooper pe măsură ce se apropie de noi.

Nu prea am ținut legătura cu fratele meu. Mă rog ca momentul să nu fie prea stânjenitor.

– Cooper!

Îi zâmbesc când se apropie. Îi ies în întâmpinare, iar el mă ia în brațe. E al naibii de masiv!

– Sfinte Sisoe, folosești vacile pe post de haltere? Ești ca un urs.

Nu mi-l aduc aminte atât de înalt. Nici eu nu sunt chiar scundă, dar el pare să aibă peste 1,80. Are pieptul lat și brațele uriașe. Frățiorul meu a crescut.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu soțul tău. Aș fi venit, dar trebuia să am grijă de fermă.

Privesc în pământ și-mi doresc ca oamenii să nu mai pomenească despre el. Mă obosește toată compătimirea asta. Nu vreau să fiu văduva aia care ține doliu și e deprimată. Nimeni nu poate să înțeleagă cât de furioasă sunt, mai ales că

trebuie să ascund adevărul. Nu pot să nu l urăsc pentru ce ne a făcut. A declanşat o bombă şi m a lăsat pe mine să înfrunt carnagiul.

– Înţeleg, Coop. Mersi!

Mă gâdilă şi redevine vesel.

– Dar uită-te la tine, fată de oraş!

– Ba la tine, băiat de ţară, spun, chicotind.

El râde.

– Nu toţi avem ocazia să experimentăm viaţa în afara acestui loc. Cineva a trebuit să rămână să aibă grijă de fermă când tu ai fugit cu iubitul tău.

Ei bine, asta a durat mai puţin decât mă aşteptam.

– Cooper.

– Tu ai plecat şi eu am rămas. Ăsta e adevărul.

Îmi dau ochii peste cap şi îmi muşc limba. Am impresia că urmele pe care le las cu dinţii sunt atât de adânci, că o să rămână pentru totdeauna. Cooper consideră că a tras băţul cel mai scurt. Când eu am plecat, el a fost forţat să rămână. Şi el visa să plece din locul ăsta şi să se mute la oraş. Era inteligent şi ar fi reuşit, dar tata avea nevoie să se pensioneze, iar eu plecasem. Simt că mi-a purtat pică încă de atunci.

– Nu a fost chiar aşa, încerc să mă apăr.

El clatină din cap.

– Ai fugit cu el şi nu te-ai mai întors. Exact aşa stau lucrurile.

Cooper se alătură mamei, care mă priveşte cu ochii trişti.

Se pare că o să am parte de nişte luni sau chiar ani extrem de lungi.

În limba engleză, cumnată se spune „sister in law", adică soră prin lege.

Capitolul 6

Nu pot să dorm. Privesc tavanul camerei mele. Aceeași cameră în care am trăit optsprezece ani. Am presupus că măcar mi-au dat jos posterele de pe perete, dar nu. E ca o călătorie în timp. Toată casa asta este. Băieții aproape au plâns când și-au văzut camera. Flori peste tot – pe pereți, pe așternuturi, pe margini... Ai crede că un florar a vomitat pe acolo.

Privesc ceasul – ora cinci dimineața. Mai bine mă dau jos din pat. Cobor la parter, acolo unde mama pregătește micul dejun.

– Neața, mamă.

– Neața, dulceață! Ai dormit bine?

– Da. Ce avem la micul dejun?

E o minciună, devin specialistă la mințit. Dacă-și dă seama de asta, nu zice nimic, oricum.

Amestecă ceva într-un bol, iar mie-mi chiorăie mațele. Asta va fi una dintre chestiile alea pentru care a fi acasă nu va fi chiar așa rău.

– Meniul standard. Du-te la coteț și adu niște ouă!

– În regulă.

Mereu am urât găinile. Una dintre ele era diabolică și încerca mereu să mă atace. Mama obișnuia să mă trimită acolo dacă avea chef de o porție de râs.

Iau coșul, care e așezat în același loc din spatele ușii de când mă știu, și ies, îndreptându-mă către animalele care nu-mi

sunt prietene. De parcă timpul a rămas în loc pe meleagurile astea. Totul e la fel – și mă face să vreau să urlu.

Culeg vreo șase ouă fără nici un incident și mă întorc în casă.

– Presley?

O voce groasă, familiară, mă abordează pe drum.

Inima îmi bate repede, iar sângele îmi îngheață. N-are cum să fie el. Mă întorc încet, rugându-mă să nu fie. Nu ar trebui să fie aici, nu aici, nu acum. Privirea mi se ridică încet, iar ușurarea mă inundă. Nu sunt ochii albaștri și părul șaten-închis pe care mă așteptam să-i văd. În schimb, dau peste părul șaten-deschis și niște ochi de culoarea mierii pe care i-aș recunoaște oriunde. Singura persoană din orașul ăsta pe care chiar mă bucur să o văd.

– Wyatt!

Zâmbesc automat.

– Să fiu al dracului! Mi s-a părut că ești tu, dar nu știam că ne vizitezi!

Aleargă către mine și mă ia pe sus. Zâmbește în timp ce clatină din cap.

– Nu-mi vine să cred. Presley Townsend în carne și oase.

– Sunt Benson acum. Râd în timp ce sunt strânsă în brațe cu putere. Ce faci la fermă? întreb când mă pune jos.

– Sunt noul manager al fermei.

Îl plesnesc peste piept entuziasmată.

– Manager? Aici?

Nu prea are sens.

– Nu am vrut să muncesc pentru familia mea, așa că am venit să muncesc pentru fratele tău. Știi cum e, nu?

Wyatt Hennington a făcut parte din viața mea încă de la naștere. Mama lui și a mea au fost cele mai bune prietene încă din copilărie. E și fratele mai mic al băiatului cu care am fugit.

Băiatul care mi a oferit primul inel de logodnă, prima inimă frântă și motivul pentru care nu am vrut să mă mai întorc niciodată în orașul ăsta.

– Asta e... Încerc să găsesc cuvântul cel mai potrivit. De înțeles, presupun?

Wyatt ridică din umeri, cu rânjetul său irezistibil încă intact.

– Eu cred că e de bine.

Mă împotrivesc următoarei întrebări logice pe care vreau să o pun, dar nu vreau să știu.

– Ce mai fac părinții tăi?

El râde de parcă știe ce anume evit.

– Bine. De când s-au pensionat, călătoresc o grămadă.

– Asta e bine. Și Trent?

– Trent e șerif acum.

– Șerif? întreb, nevenindu-mi să cred. L-au lăsat să fie responsabil pentru oameni?

– Cine ar fi crezut, nu? Continuă să fie un idiot, totuși.

– Oh, sunt sigură de asta. Amândoi chicotim. Totuși, să-i dai celui care a furat o mașină de poliție când eram mici o armă și o insignă... e cam nebunesc.

Wyatt clatină din cap.

– Presupun că i-a plăcut atât de mult să facă pe polițistul, încât a decis să devină cu adevărat.

– Pare stilul lui Trent.

– Mda. Începe să se balanseze pe vârfuri. Și Zachary e...

– Mă bucur că toată lumea o duce bine, îl întrerup eu.

Chiar acum, inima mea nu suportă să-i audă numele. Când mă gândesc la Zach, mi-aduc aminte de facultate. Când îmi amintesc de facultate, mi-l aduc aminte pe Todd încercând să mă ajute să mi revin după ce am fost zdruncinată zdravăn. Apoi, mă gândesc cum Todd s a dus și mi a zdruncinat și el existența. Mai bine să nu mai gândesc deloc.

– Corect, continuă el. Ţi-ai pierdut accentul.

– Păi, e o consecinţă a traiului vreme de şaptesprezece ani în partea de nord a statului. Zâmbesc. Dumnezeule, mă bucur să te văd.

Wyatt mă cercetează din cap până în picioare şi zâmbeşte.

– Arăţi bine, Pres. O duci bine acolo, în marele oraş?

Nu ştie?

– Sunt... ei bine... m-am întors aici pentru o vreme.

Nu ar trebui să fiu surprinsă că nu ştie. De când îl cunosc, Wyatt ignoră bârfele oraşului. E cel mai tânăr dintre fraţii Hennington şi mereu s-a băgat în câte o belea. El şi Trent creau mereu zarvă, în timp ce celălalt frate era pe teren. Iar eu, în tribună.

– Am senzaţia că îmi scapă ceva.

Ochii lui de un căprui-deschis mă studiază de parcă ar încerca să rezolve un puzzle.

– Sincer, nu-mi vine să cred că nimeni nu ţi-a spus.

Mama mea nu e genul care să dea din casă, dar faptul că ea şi tata au fost plecaţi pentru o săptămână din oraş ar fi trebuit să dea de gândit. Mai ales că au fost în marele oraş.

Ridică dintr-o sprânceană.

– Să aud ce?

Aş putea la fel de bine să-i zic acum.

– În urmă cu patru luni, soţul meu a decedat.

El face un pas în faţă şi îşi pune mâinile pe umerii mei.

– Îmi pare rău, Pres. Vocea lui Wyatt e plină de compasiune. Am auzit ceva, dar ştii cum e pe aici. M-am gândit că e vrăjeală.

Mi-aş fi dorit ca aşa să stea lucrurile. Îl îndepărtez şi eliberez un oftat adânc.

E adevărat. A murit, şi se pare că aveam probleme financiare. Asta m-a adus aici. În locul în care am jurat că nu

mă mai întorc.

– Știi că îți place să fii aici.

Rânjetul lui îmi dă de înțeles că știe că aș prefera să locuiesc pe stradă.

– Oh, da. Îmi dau ochii peste cap. E raiul.

Râde și ridică iar dintr-o sprânceană.

– Ei, măcar e ceva. Probabil ar trebui să te îmbraci înainte ca lucrătorii să ajungă aici. Nu sunt obișnuiți cu o asemenea priveliște.

– Ce?

Mă uit la pantalonii mei scurți și la tricoul fără mâneci – și îmi dau seama că nu am sutien.

În secunda următoare, îmi încrucișez brațele la piept.

– Am început bine.

– Ne mai vedem, Presley Townsend. Regina balului. Îți mulțumesc că ai revenit și ne-ai adus aminte de frumusețea ta.

Își duce mâna în dreptul inimii și râde pe măsură ce se îndepărtează.

– Nesimțitule!

Mama stă în dreptul ușii, cu o expresie impasibilă. E prea dimineață pentru asta. Îi simt ochii cum mă cercetează.

– Wyatt e un bărbat bun.

Mama mea și-a dorit mereu să mă fi îndrăgostit de Wyatt. Practic, părinții noștri au încercat să ne aranjeze nunta.

– Mamă, o ameninț eu. Nu face asta!

Zâmbește, cu mâinile ridicate.

– Nu zic nici pâs.

Lucrurile pe care nu le spune sunt cele care mă îngrijorează. Ea nu crede în conceptul de femeie independentă. L-a întâlnit pe tata când aveau 11 ani și i-a zis că vor fi împreună pentru totdeauna. El a râs și a mers mai departe. În ziua următoare, un băiat a aruncat cu o piatră în ea, el i-a tras un pumn

nătărăului, și de atunci au rămas împreună. Tatăl meu are o versiune un pic diferită, dar mama a spus că o femeie știe. Țin minte că așa m-am simțit și eu la 12. L-am văzut și am știut că într-o zi o să căsătorim. Apoi, m-a părăsit. Ca Todd. Nu mai vreau să trec niciodată prin așa ceva.

– Nu au trecut nici măcar șase luni de când a murit Todd. Nu sunt nici pe departe pregătită. Mă lupt cu insomniile și trag de mine să mă dau jos din pat dimineața.

Mâna ei se odihnește pe fruntea mea.

– Doar spun că ar fi bine să ai un prieten. Simt că te lupți cu niște demoni, dulceață. Îți trebuie un umăr pe care să plângi.

Nu vreau să-mi fac prieteni aici. Nu vreau să *fiu* aici. Orașul ăsta o să mă sufoce din nou. Sub nici o formă nu o să stau aici destul cât să merite să fiu drăguță cu toată lumea. Trebuie să-mi păstrez țelurile clare. Să fac niște bani, să scap de imensele datorii și să-mi reiau viața.

– Nu sunt cea mai populară persoană din oraș, mamă. Și n-am nevoie de prieteni. Am destui prieteni acasă.

– Asta e casa ta.

Durerea din vocea ei e evidentă. Oftez.

– Nu voiam să zic...

– Presley, înțeleg că nu-ți place aici. Dar va fi mai bine dacă te împaci cu viața ta de acum. Nu mă bucur că moartea lui Todd și faptul că nu mai aveți bani te-au adus înapoi în Bell Buckle, dar aș minți dacă nu aș recunoaște că sunt fericită că te-ai întors. Te las să-ți păstrezi secretele, fiindcă orice femeie are secrete, adaugă și privește în altă parte. Doar să știi că sunt aici pentru tine.

– Nu e așa ușor.

Ochii mamei mele se închid, iar ea scoate un oftat.

– Mi-aș dori să poți vorbi cu mine. Îmi dai jumătăți de răspunsuri. Eu și tatăl tău vrem să te ajutăm. La fel și Cooper.

Corect.

– Cum am spus, mamă, sunt aici ca să revin pe picioarele mele.

– Nu prea are sens că ați pierdut totul, Presley. Nu aveați ceva economii?

– Mamă, te rog!

Nu sunt pregătită să-i spun. Nu sunt pregătită să recunosc adevărul față de nimeni. Părinții mei nu ar înțelege asta niciodată. La naiba, nici măcar eu nu înțeleg.

– Nu vreau să vorbesc despre toate astea. Cu cât plecăm mai repede din Bell Buckle, cu atât mai bine.

– De ce urăști atât de mult locul ăsta? mă întreabă mama, cu un strop de furie în glas. Am fost atât de groaznici ca părinți?

– Dumnezeule, nu! spun repede. Doar că eu nu am vrut niciodată să fiu fermier sau să locuiesc la țară. Voiam să locuiesc la oraș, să duc o viață diferită. Nu e din cauza ta sau a tatei.

– E din cauza lui Zachary? Din cauza lui nu ai mai trecut pe aici de atâția ani?

La auzul numelui, simt că rămân fără aer. Au trecut șaptesprezece ani de când i-am văzut chipul ultima oară, dar încă mă doare.

– Nu.

Nu e întru totul adevărat, dar nici nu am de gând să mă îndrept către un drum care are un semn mare de avertizare. Sticlă spartă, metal contorsionat și oase rupte mă așteaptă dacă îmi las inima să se ducă din nou în locul acela. L-am iubit atât de mult.

Privirea ei îmi dă de înțeles că nu mă crede.

– Știi că el...

– Nu vreau să știu.

În regulă. E clar că nu mă crede. Cooper nu a avut grijă de partea asta a afacerii. Știu că m am pensionat, dar poți să mi zici dacă observi vreo gafă majoră?

Nu cred că ăsta e motivul pentru care a venit, dar e drăguț din partea lui. Când eram copil, eu și tatăl meu eram foarte apropiați. Eu eram singura lui fată, iar el încerca să-mi aducă luna de pe cer.

– Desigur, tati. O să fac ordine în curând.

– Tu ai fost mereu cea cu inteligența, zice și chicotește.

– Ei bine... Mă opresc. Nu și când vine vorba despre alte lucruri.

Tata încuviințează din cap cu un rânjet insinuant.

– Băieții au fost tot timpul pierzania ta. Dar ai făcut o treabă grozavă cu nepoțeii mei.

Asta da, cu siguranță. Sunt niște băieți minunați, cu multă dragoste de oferit.

– Am fost norocoasă să-i am.

– Hmm. Flutură din mână și se îndreaptă către etajera unde sunt toate panglicile și trofeele câștigate la rodeo. Mai ții minte cât se enerva mama ta când te duceam la antrenamente?

– Da. Apoi nu te lăsa să mănânci ce gătea în ziua respectivă.

Sora mamei mele murise din cauza unui accident de călărie, pe când era doar o fetiță. Din cauza asta, mama ura ca eu să fac curse printre butoaie, iar tata mă ducea pe furiș. Aveam asta în sânge, în minte și în adâncul inimii. Cred că tata a văzut acest lucru și a știut că aveam să găsesc o cale indiferent de ceea ce voia mama mea.

Era micul nostru secret. Ne trezeam dis-de-dimineață și călăream până la marginea proprietății. Cooper și tata aveau în comun vânatul și alte rahaturi, dar legătura dintre mine și tatăl meu era specială. Sau cel puțin eu așa o vedeam.

Privirea tatălui meu mă străpunge acum.

Merita să mor de foame dacă de asta era nevoie ca să te pot vedea zâmbind în vreme ce călăreai.

– Tată, am murmurat.

– Nici să n-aud.

Își ferește privirea. Ies de după birou, îmi așez mâna pe umărul lui și strâng ușor.

– Putem să mergem să călărim?

Ochii lui se umplu de bucurie în vreme ce se uită la mine.

Într-un final, răspunde:

– Cred că putem aranja ceva.

– Bun, zic eu zâmbind. Ține-mă la curent!

– Ce zici de mâine? întreabă cu vocea plină de speranță.

– Perfect.

Tata mă trage în brațele lui.

– Mi-a fost dor de tine, draga mea! Atât de dor...

Mă agăț de el și îmi stăpânesc lacrimile.

Sentimentul de iertare dintre mine și părinții mei îmi dă o senzație de bine. Nu conștientizasem cât de multă nevoie aveam de asta. Ei mă iubesc și-i iubesc și pe băieți. Dorința mea de a sta departe nu a avut legătură cu ei. Cu acest oraș, cu senzația că dădusem greș și cu șoaptele care spuneau că sunt menită să fiu cu Zach. Nu există nici un locșor aici care să nu-mi aducă aminte de el, ceea ce înseamnă că părinții mei, Cooper și orașul ăsta sunt toți legați de el, cumva. Și el mi-a transmis clar că nu vrea să fie legat de mine când a ales să mă părăsească. Acum, am nevoie să găsesc altă sfoară de care să mă apuc.

Capitolul 7

– De ce ai face așa ceva, Todd? De ce ai alege să ne părăsești în felul ăla?

– Credeam că vă ajut.

Vocea lui tristă mă învăluie. Îl privesc, doar că acum îl văd diferit. De data asta, observ tristețea din jurul ochilor lui. Faptul că nu se uită la mine, ci prin mine. Lacrimi curg când văd durerea care se reflectă înapoi.

– Doare atât de mult. Sunt furioasă pe tine, îi spun în timp ce stăm amândoi îngenuncheați.

Todd stă alături și plânge.

– Și eu sunt furios pe mine. Îmi doresc să fi fost un bărbat mai bun. Am încercat din greu să îndrept lucrurile, dar nu am mai fost în stare, Pres. Nu am mai putut continua.

– Nici măcar pentru mine? Sau pentru Logan și Cayden? întreb printre suspine.

– Îmi e dor de ei. Știam că așa va fi, dar i-aș fi dezamăgit mai mult dacă aș fi rămas.

– Nu! Clatin din cap, refuzând cuvintele lui. Ne-ai distrus! Nu știu cum să merg mai departe. Nu m-am simțit nicicând atât de singură și de speriată.

Mâna lui se ridică de parcă ar vrea să-mi atingă obrazul, dar cade.

– Vei fi bine, dragostea mea. Mereu ai fost atât de puternică. Atât de frumoasă Am plecat știind că vei fi bine.

– Ne-ai lăsat cu nimic!

Emoțiile mele oscilează în vreme ce eu încerc să obțin niște răspunsuri.

A trebuit să plecăm din casa noastră, viața ni s a întors cu fundul în sus. Știi ce a însemnat asta pentru băieți? Ai fost egoist când ai crezut că asta e soluția. Aveai opțiuni!

Lacrimile lui Todd cad în timp ce-mi ascultă regretele.

– Știam că o să mă urăști. Dar mai știam și că o să mergi mai departe. Vei fi bine, Presley.

– Crezi că sunt bine? Nu sunt, Todd! De ce nu ai vorbit cu mine?

Își strânge buzele.

– Ai fi ascultat?

Visele astea mă omoară. În fiecare seară e altceva. De o săptămână, suntem la fermă, și n-am dormit liniștită nici măcar o dată. Mă trezesc deseori cu obrajii înlăcrimați – lacrimi de furie.

Furie că ne-a făcut asta.

Că mi-a dat atâtea și mi le-a luat. L-am iubit atât de mult timp și acum mă simt de parcă nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat. Îmi dau seama că ar fi fost dificil pentru el să recunoască în ce situație dezastruoasă ne aflam, dar băieții care dorm în cealaltă cameră erau toate motivele de care avea nevoie.

Ei nu merită asta. Și pentru durerea pe care le-a cauzat o... nu am să-l iert niciodată.

Iau telefonul și mă uit cât e ceasul. „Ah, e trei dimineața." Nu am nici o șansă să adorm la loc. Mă ridic, iau telefonul și ies să mă plimb ca să alung anxietatea ce se adună în mine.

Mintea mea se îndreaptă spre discuția pe care am avut-o în vis. *Aș fi ascultat?* Ce naiba înseamnă asta? Înțeleg că e doar un vis și că totul e în mintea mea, dar propoziția aia îmi întoarce stomacul pe dos.

În timp ce picioarele mă duc undeva, gândurile încep să se așeze. Furia mi se domolește, și rămân cu conștientizarea că a fost doar un vis. Un vis foarte veridic, desigur, dar nu ceva real.

Mă trezesc în fața grajdului care îl adăpostește pe frumosul meu cal.

– Salut, Casino! Zâmbesc, în timp ce el vine înspre poartă. Scuze că nu am fost aici pentru tine. Capul lui se așază în deschizătură, și îl mângâi pe bot. Ooo, și mie mi-a fost dor de tine. Arăți obosit, băiete. Au grijă de tine cum trebuie?

E cu mult mai în vârstă acum, la fel ca mine, de altfel, dar nu pot să nu călătoresc înapoi în timp. L-am primit cu un an înainte să plec la facultate. Cred că părinții mei au sperat că voi rămâne aproape de casă pentru el. Am petrecut ore întregi antrenându-l, cât Zach era la meciuri.

Viața era simplă pe atunci. Școală, cai, Zach și dorința de a părăsi locul ăsta cât mai repede. Am tras din greu ca să intru la facultatea unde Zach avea bursă. I-am promis că voi merge unde era el după doi ani de relație la distanță, și aveam să petrecem câțiva ani împreună înainte ca el să plece în armată. Eu mi-am ținut promisiunea. Am mers până la capăt. El mi-a promis iubire eternă și a călcat totul în picioare cu o singură decizie. E ironic cum se întâmplă lucrurile.

Îl mângâi pe Casino pe grumaz, gest liniștitor atât pentru el, cât și pentru mine.

– Păi, de ce nu-i pui șaua? zice o voce familiară din spatele meu.

– Tu ești managerul fermei. Zâmbesc și mă întorc spre Wyatt. Nu e asta treaba ta?

Blugii bleumarin și tricoul alb i se mulează pe corp, iar pălăria de cowboy îi conferă un aspect dur.

Nu ești cam îndrăzneață în dimineața asta? Ce faci trează la ora asta?

– Aș putea să te întreb același lucru.

– Ai putea. Dar probabil ai ghicit că vin acasă de la o întâlnire fierbinte.

De când îl știu, Wyatt a fost un fustangiu. Era tânăr, sexy și provenea din familia Hennington, ceea ce-i garanta cam orice își dorea. Același lucru se spunea și despre cei din familia Townsend.

– Nu cred că a fost foarte fierbinte, de vreme ce stai aici și vorbești cu mine, îl provoc eu.

Deodată, îmi aduc aminte ultima noastră discuție. Verific repede să văd cu ce sunt îmbrăcată și-l văd pe Wyatt că face același lucru.

– Nu sunt genul de tip care se giugiulește după sex.

– Mda.

Trent și Wyatt erau renumiți pentru inimile pe care le frângeau. Fiecare fată naivă credea că ea avea să fie cea care să îl îmblânzească ori pe unul, ori pe altul. Eu am fost cea norocoasă. Zach e cu trei ani mai mare decât mine și decât Wyatt. El era cel mai sensibil, loial și responsabil dintre cei trei frați.

– Hai să mergem la o plimbare, Presley Mae!

Îmi uram al doilea prenume.

– Vrei să zici călare, da?

Niciodată nu știi cu oamenii de genul lui. El eliberează un râset lung, răsunător.

– Nu îndrăznesc nici să visez. Fratele meu mi-ar tăia penisul.

Fratele tău nu are nici un drept asupra mea.

Nici nu am zis că are, dragă. Nu am zis vreodată.

Wyatt mă plesnește peste fund când trece pe lângă mine și pune șeile pe cai.

– Porcule!

Odată ce a terminat, îmi înmânează frâiele unui cal pe care nu l-am mai călărit niciodată.

– Te urci pe cal sau doar stai acolo să-l privești? mă întreabă de pe spatele celui mai mare cal pe care-l avem.

– Nu am mai călărit de mult timp, admit cu frică.

– Instinctele tale vor prelua controlul. Urcă! mă încurajează Wyatt.

Probabil are dreptate. Îmi urc piciorul în scăriță și mă așez.

– Care e numele calului?

– Popas.

Mârâi în sinea mea.

– Bineînțeles că ăsta e numele.

Wyatt chicotește, știind că deja îmi urăsc armăsarul.

– Sunt surprinsă că nu mi-ai dat un cal al cărui nume e Zach.

Zach a fost un popas. Fantasticul, talentatul, chipeșul meu iubit, jucător de baseball cu un viitor promițător. Remarcat de fiecare facultate și promis lumii. Detest baseballul. Mi-a furat totul.

– M-am gândit la asta, dar mă gândeam că l-ai cam lua la șuturi.

– Îmi vine să te iau pe tine.

– S-ar putea să-mi placă.

Îmi face cu ochiul și iese din grajd. Îl mângâi pe cal pe grumaz și mă familiarizez cu el.

– În regulă, Popas. Eu sunt Presley. Nu am mai călărit de mult timp, așa că fii blând, bine?

Popas aprobă din cap, iar eu zâmbesc. Ies din grajd, sperând să pot respira mai bine.

În timp ce ne plimbăm pe câmp, în lumina lunii, Wyatt nu spune nimic. Merge tăcut pe lângă mine, lăsându-mi timp să reflectez liniștită. Mereu știe când să tacă sau când să insiste. E o chestie care îmi place la el.

O vreme, călărim de-a lungul proprietății, iar soarele se ivește la orizont. Nici un cuvânt nu s-a spus până când nu am ajuns pe un teren pe care-l cunosc foarte bine.

– Ce zici?

Îi aud îndrăzneala din voce.

Îmi mușc buza în timp ce mă gândesc la provocarea lui. Dacă-i lăsăm pe cai să o ia la fugă, vom ajunge să ne întrecem la galop, ceea ce eu nu am mai făcut de șaptesprezece ani. Poate să-mi fie frică sau pot să mă arunc cu capul înainte.

– Să mergem!

Odată ce trecem de luminiș, vedem o zonă de câțiva metri liberă în față, iar Wyatt aprobă. Inima îmi palpită în vreme ce calul începe să galopeze. A trecut atât de mult timp. Dar rememorez senzațiile astea de parcă le-aș fi trăit cu doar o zi în urmă. Închid ochii și inspir profund în timp ce ne strecurăm printre copaci. Popas zboară în vreme ce eu expir.

Zâmbesc, țin bine frâiele și mă aplec în față. Picioarele mele se mișcă în tandem cu galopul calului, și mă simt vie. În momentele astea, inima mea nu poate să țină nici un strop de durere. Nici o moarte care să-mi bântuie gândurile, doar aerul. Pot să respir fără efort. Sunt liberă. Libertatea rupe lanțurile care m-au legat. Lanțuri care m-au paralizat.

Călărim kilometri întregi prin acest peisaj rural. Arunc o privire în jur și-l observ pe Wyatt cum mă privește. Zâmbește de parcă ar putea să-mi citească gândurile. Se retrage, încetinindu-și calul până la trap, și eu îl urmez.

– Deci, tu erai, spune el inocent.

Îl cunosc pe Wyatt și știu că e un bărbat care spune ce crede.

– Vezi mai mult decât e, de fapt.

– Te cunosc. Te știu de când eram bebeluși. Deci da, te văd. Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă cu adevărat?

Smucesc de frâu, și ușurarea pe care o simțisem cu câteva minute în urmă se disipă.

– Încerc să-mi rezolv problemele.

Wyatt nu spune nimic, dar simt cum aerul devine apăsător.

– Nu știu să fii genul de fată care se dă bătută.

Îmi mut privirea repede, dar îl simt cum se uită la mine.

– Nu începe acum! Luptă din greu, pentru că nu există ceva pe care tu să nu-l poți face.

Atât de multe gânduri îmi plutesc prin minte, dar nu reușesc să le verbalizez. Vreau să plâng, să țip, să mă confesez și să fug cât mă țin picioarele. Nu vreau să mai simt nimic. De ce nu pot să fiu amorțită? Nu există o cale prin care aș putea și eu să mă simt imponderabilă? Pentru că am nevoie de asta. O merit.

– Nu astăzi. Lasă-mi ziua de astăzi, zic și apoi îndemn calul înainte.

În timp ce ne întrecem înapoi către fermă, nu simt nici urmă de liniște. Starea de euforie s-a risipit. Libertatea e o emoție amețitoare în care vreau să mă înec. Dar nu sunt liberă. Sunt condamnată să trăiesc din nou în Bell Buckle.

Wyatt mă urmărește până la grajd și ține caii până când eu cobor de pe al meu.

– Mulțumesc pentru asta, spun, atingându-i mâna.

El zâmbește și își apleacă ușor capul.

– Oricând, Călăreațo.

– Știi, chiar mi-a fost dor de tine.

El râde.

– Mereu am știut că pe mine m-ai plăcut cel mai mult.

– Nu aș merge atât de departe.

– Mă bucur că te-ai întors. Știu că tu nu – și înțeleg de ce ai vrut să stai departe. Se oprește doar o secundă. Dar mă bucur că ești în Bell Buckle, locul de care aparții. Pasul următor e să te facem să zâmbești mai des.

– Să nu te obișnuiești prea tare cu mine prin preajmă. Nu rămân pentru totdeauna.

Mă întorc și plec.

– Presley?

Vocea lui Wyatt mă oprește.

– Da?

– Nu există suflet care să nu aibă vreun cadavru ascuns pe undeva, dar, cu cât îl ascunzi mai mult, cu atât mai mult o să te țină legată.

Lacrimile mi se adună, și eu îmi înăbuș orice replică. Aș vrea să dau totul afară. Să-i spun lui sau, la naiba, *oricui*, adevărul. Nimeni nu înțelege imaginile pe care nu le pot împiedica să apară. Felul în care corpul lui atârna rigid. Sacul negru în care a plecat. E acolo tot timpul. Vreau să plece, dar nu mă ascultă.

– Vreau..., încep să zic. Nu pot încă. Vreau, dar nu reușesc.

El clatină din cap.

– Păi, atunci, oricând vei vrea să-mi călărești *armăsarul*... fii liberă să mă anunți.

– Oh, Dumnezeule! exclam eu și râd.

Mă pot baza pe Wyatt să destindă atmosfera.

– Așa mi se spune.

– Ce fete norocoase, pufnesc scârbită.

– Hei, zice după ce se mai gândește un pic. Ce faci diseară?

Mă prefac că stau pe gânduri.

– Absolut nimic.

– Fii gata la șapte! Am nevoie de cineva care să meargă cu mine undeva.

Mă holbez la el de parcă i-a crescut un al treilea cap. Exact de asta am nevoie acum. Să mă vadă lumea din orașul ăsta blestemat cu un alt frate Hennington. Nu, mersi.

– Dacă stau mai bine să mă gândesc, *am* treabă.

– Eliberează-ţi programul!

– Nu funcţionează așa. Îi am pe băieţi.

Vocea lui Cooper ne întrerupe discuţia:

– Am eu grijă de băieţi. Trebuie să mai ieși în lume, altfel lumea o să creadă că te ținem ostatică.

Mă uit la fratele meu, dorindu-mi să-l pocnesc între picioare. Ce naiba se întâmplă cu bărbaţii din viaţa mea? Toţi cred că știu ce e mai bine pentru mine. Sunt, cu toţii, nenorociţi de ghimpi în coastele mele.

– Nu mă simt în stare.

– Bine, zice Wyatt și își plesnește palmele. Ne vedem mai târziu.

– Am zis nu.

– Nu accept.

– Nu vin, zic eu și-mi încrucișez braţele la piept.

Wyatt face un pas înainte.

– În trecut, ţi-am mai scos fundul ăla micuţ pe fereastra dormitorului. O să o fac din nou. Fii gata sau vei merge cu ce te voi găsi îmbrăcată.

Îmi dă un bobârnac peste nas și pleacă, lăsându-mă încruntată.

Nu am nici cea mai mică îndoială că o să facă întocmai. Și nici o persoană din familia mea nu o să-l oprească. Să-l ia naiba!

Capitolul 8

– Presley! Wyatt e aici! o aud pe mama strigând.

– Și... te duci la întâlnire? mă întreabă Cayden.

– Nu, nici vorbă, îl asigur eu.

Sub nici o formă nu vreau să mă văd cu cineva - și sigur nu cu cineva din zonă. Nu mai vreau să trec din nou prin asta. Și, în plus, Wyatt e ca un frate pentru mine.

– Wyatt e un prieten cu care am mers la școală. Are nevoie să îl însoțească cineva cât rezolvă niște treburi.

Logan vine la mine și mă îmbrățișează.

– Mi-e dor de tati!

Îi cuprind fața în palme și-l sărut pe năsuc.

– Știu, puiule. Și mie mi-e dor de el.

Deși sunt mânioasă... tot mi-e dor. Desigur, pe parcursul anilor, am avut urcușuri și coborâșuri, ca orice cuplu, dar l-am iubit. Todd mă înțelegea. Nu trăiam genul ăla de dragoste arzătoare, ci mai degrabă una pe care poți conta. Nu a existat nici un moment în care să cred că el avea să mă abandoneze. Până când a făcut-o.

– Nu vreau un alt tată. Cayden stă într-o parte, încruntat. Nu poți să faci asta.

– Cayden. Mă îndrept spre el. Nimeni nu a zis că veți avea un tată nou. El e doar un amic. Și nu am nevoie de permisiunea voastră.

Îmi dau seama că nu e ușor pentru ei. Au suportat o mulțime de schimbări, pe care nu și le doreau. În același timp, mă simt de parcă am fi în purgatoriu. Nici unul dintre noi nu

trăiește. Iar dacă eu nu încep să merg mai departe, nici ei nu-și vor schimba atitudinea. În loc să-l aștept pe Wyatt să mă ia pe sus din cameră, aleg să cobor.

Cayden clatină din cap cu o grimasă pe față.

– Urăsc să fiu aici!

– Știu că asta simți. Dar să fii alături de unchiul Cooper e destul de distractiv. Mi-a zis că îl ajutați foarte mult cu treburile la fermă. Mă aplec pentru a fi la același nivel cu el. Știu cum e să trăiești undeva unde nu vrei să fii. Am fost aici. E o mare schimbare față de ce am avut acasă. Dar vă asigur că Bell Buckle e un loc grozav în care să trăiești.

Pentru prima dată de când mă aflu aici, mă simt de parcă nu ăsta e cel mai rău lucru care ni se putea întâmpla. Părinții mei, fratele meu, Wyatt și ferma asta ar putea să ne salveze pe toți trei.

– Nici măcar nu am ieșit din casă! Nu avem nimic de făcut aici! Urăsc locul ăsta!

Cayden e, de departe, cel mai furios din ei doi. Se vede pe fața lui. Tatăl meu mi-a zis să-l las să-și consume furia. Un băiat are nevoie să facă asta din când în când. Nu știu ce să cred.

– Vreau să mă întorc. Pot să trăiesc cu mătușa Angie.

– Asta nu se va întâmpla, amice. Deocamdată, așa stau lucrurile.

O lacrimă i se prelinge pe față. Vreau să îi atenuez din suferință. I-aș lua toată durerea și i-aș căra-o, dar nu pot. Trebuie să fiu puternică și să sper că, dacă mă văd că-mi trăiesc viața, vor face și ei la fel. Acum, tot ce văd ei e faptul că mă plâng și că sunt furioasă pe univers. Mă voi strădui mai mult, pentru ei.

– Trebuie să facem tot posibilul să ne simțim bine. E o situație ideală? Fac o pauză. Nu. Dar trebuie să trăim aici în

următoarea perioadă. Deci avem două opțiuni: facem tot posibilul să ne simțim bine sau ne simțim rău. Voi alegeți.

– Cum spui tu, comentează Cayden și își încrucișează brațele, clătinând din cap.

– Vă iubesc foarte mult pe amândoi și, credeți-mă, și eu vreau să mă întorc acasă.

– Ne e dor de prietenii noștri, spune Logan. Cayden e plictisitor.

– Vă promit că vă veți face noi prieteni imediat ce începe școala.

Logan își mută privirea abătută.

– Veți încerca un pic mai mult?

Își îndreaptă spatele și încuviințează din cap.

– Dar tu, Cay?

Logan îl înghiontește pe Cayden, dar el nu se uită la mine.

– Cayden?

Se uită, în schimb, înspre perete, refuzând să-mi susțină privirea.

– Bine, poți să fii furios. Nu te mai bat la cap acum, dar să știi că nu-ți permit să fii lipsit de respect față de mine. O să închid ochii de data asta, dar o să mai vorbim despre asta.

Cayden continuă să fie disprețuitor, în tăcere. Îi sărut pe frunte pe amândoi și încerc să nu plâng. Nimic din toate astea nu trebuia să se întâmple. Doar la asta mă pot gândi. La cum catalizatorul pentru o viață nouă ar fi putut să fie gestionat altfel.

Îmi prind părul șaten într-o coadă, mă încalț cu cizmele și cobor la parter. Wyatt e la masă alături de părinții mei.

– La naiba, am sperat că o să te duc cu forța afară.

Îmi dau ochii peste cap.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc.

– Mereu există o dată viitoare.

– Porcule!

Presley! icnește mama mea. Nu așa te am educat.

Dacă ar ști ce limbaj foloseam pe când eram copii, ar avea un șoc.

– Îmi pare rău.

– Ar trebui să-ți fie, zice Wyatt și se strâmbă la mine. Sunt atât de dezamăgit că marele oraș mi-a stricat prietena cea drăguță.

Acum, îmi vine să-l sugrum.

– Hai să mergem, până nu mă răzgândesc.

El râde și își trece un braț pe după umărul meu.

– Nu poți să mă refuzi. Îți cunosc toate tertipurile.

După vreo câțiva kilometri, îmi dau seama că habar nu am unde mergem. Nici Wyatt nu-mi spune, ceea ce nu vine ca o surpriză. Niciodată nu am avut spirit de orientare, iar el mă cunoaște al dracului de bine. Jur că băieții ăștia adoră să mă tortureze – mereu au făcut-o. Zach și Trent se bucurau să mă sperie de moarte. Wyatt nu a făcut asta niciodată. În schimb, devenea tăcut ori de câte ori voiam să aflu ceva, ceea ce era la fel de frustrant.

El cotește către un bar, și fiecare parte din mine se blochează.

– Sub nici o formă! țip și încerc să ies din situația asta. Nu. Nu intru acolo. Știai. Știai că ăsta e ultimul loc din orașul ăsta nenorocit unde aș vrea să fiu.

– Rupe blocajul.

– Am să rup altceva! strig, țintuindu-l cu privirea.

El ridică din umeri.

– Ce preferi? Să rezolvi asta acum și să oprești rahaturile de speculații sau să aștepți până devin mai nasoale?

De parcă mi pasă de ceea ce cred ei despre mine. Îmi strâng mâinile și-l ignor.

– Putem să stăm aici și să-i lăsăm pe oameni să vorbească. Îmi place să-mi aburesc geamurile. Am o reputație de protejat.

Wyatt se lasă pe spate în scaun și își trage pălăria pe față.

Dacă nu am fi cine suntem, nici pe mine nu m-ar deranja asta. Să mă pierd în brațele altui bărbat măcar o clipă. Să nu mă mai simt atât de singură. Wyatt a fost mereu chipeș, și, când zâmbește, fetele se topesc după el. Dar inima mea i-a aparținut lui Zach. Am avut totul – sau cel puțin asta am crezut. Când Zach intra într-o cameră, fiecare părticică din mine se trezea la viață. El era totul pentru mine și eu – totul pentru el. Sufletele noastre se atingeau când eram împreună. Nu eram în stare să văd pe altcineva, ceea ce a anulat orice șansă de a fi cu Wyatt.

– Bine, spun într-un final, chiar în timp ce geamurile încep să se aburească. Să mergem!

Mă apucă de mână.

– Voi fi cu tine. Dar cred că ai să te descurci singură.

– Cine mai e acolo?

– Am invitat câțiva prieteni.

Îmi face cu ochiul și deschide portiera.

Întregul oraș e prezent. Când intru, aud strigăte și țipete prin tot barul. Zâmbesc și îmi plec ușor capul, ca să evit să atrag atenția. Nimic nu concurează cu a fi faimos în locul ăsta. Mă holbez la Wyatt. E hrană pentru lupi. Oamenii se apropie de mine cu brațele deschise. Nu mă pot opri din a zâmbi când prima persoană se întinde înspre mine.

– Oare ce mai face pacostea orașului?!

Trent Hennington mă cuprinde în brațe și mă învârte.

– Încă sunt în șoc fiindcă te-au lăsat să porți o armă, îi răspund, râzând.

Mă lasă jos și îmi cuprinde fața în mâini.

– Ar trebui să-ți fie frică.

– Ooo, îmi este.

Amândoi zâmbim larg. Trent e cu doi ani mai în vârstă decât Zach. Mereu a fost fratele mai mare și mai enervant, care adora să îmi facă viața un iad. Se strecura unde eram eu și Zach și se juca cu noi. Era misiunea lui să mă umilească – și deseori și reușea.

– Nu am să te țin doar pentru mine, draga mea. Ar fi bine să treci pe la biroul meu, ca să-mi testezi cătușele.

Chicotesc.

– Ai rămas un idiot.

– Unul pe care-l adori.

– Voi, cei din clanul Hennington, ar trebui să învățați să fiți mai umili, le răspund.

Trent și Wyatt sunt atât de plini de ei înșiși. E o minune că lumea încă vorbește cu ei.

– Căsătorit?

– Pe naiba, femeie! Puicuțele iubesc o insignă.

Dau să răspund, dar cea mai bună prietenă a mea din liceu chițăie și arată de parcă i-ar veni să plângă. La auzul sunetului, Trent face un pas în spate.

– Nu m-ai sunat! spune Grace în timp ce se grăbește să vină înspre mine. Nu am știut că te-ai întors până nu a mormăit Cooper câte ceva. Mă trage aproape, strângându-mă, și continuă: Mi-a fost atât de dor de tine! A fost de parcă ai dispărut de pe fața pământului.

Mă trag în spate și zâmbesc.

– Așa e. A trebuit să fac asta. Îmi pare rău, totuși. Ar fi trebuit să păstrăm legătura.

– Draga mea, dacă aș fi putut să plec la rândul meu, aș fi făcut-o. Dar știi cum funcționează pentru majoritatea dintre noi.

Știu prea bine. E o anume siguranță atunci când rămâi, și, uneori, oamenii nu pot să rupă cordonul ombilical.

– Spune-mi de ce naiba te-ai întors!

Înainte să-i pot răspunde, privirea mi se îndreaptă către bar. Totul se oprește. Inima mea. Respirația. Întreaga lume încremenește. Zachary Hennington e acolo, privind în direcția mea. Nici unul din noi nu face vreo mișcare. Un tsunami de amintiri inundă camera. Primul nostru sărut, prima dată când am făcut dragoste, promisiunile, cererea în căsătorie, iubirea care ne-a umplut viața amândurora și durerea când el m-a părăsit. Nici un mușchi nu i se clintește în timp ce se uită la mine. Îmi pot imagina șuvoiul de întrebări dintre noi.

Chiar tu ești?

Ce mai faci?

De ce ești aici?

De ce n-ai sunat?

De ce m-ai părăsit?

De ce n-ai venit cu mine?

Unde ai fost?

Și tu simți asta?

Ce înseamnă ceea ce simțim?

Grace îmi scutură mâna, și mie îmi vine să urlu. Vede panica din ochii mei și înțelege ce anume îmi distrage atenția.

– Știai? mă întreabă.

– Ce anume?

– Că el locuiește aici?

Mă simt amețită, în timp ce încerc să-i înțeleg cuvintele.

– Ce vrei să spui?

Mă întoarce ca să nu l mai văd și își trece un braț pe după al meu.

– E aici de ceva timp. De vreo opt ani sau ceva de genul ăsta. A preluat afacerea familiei.

– Nu... Privesc înspre el, și de data asta nu mai e singur. O femeie cu părul brunet îl ține de braț. Își trece un deget pe obrazul lui, apoi se uită țintă la mine. Aproape mă înec când îmi dau seama cine e – Felicia Hayes. Îmi aruncă un zâmbet satisfăcut și își întoarce atenția la Zach.

Grace pufnește.

– Și-a înfipt repede dinții.

– Sunt împreună? întreb, știind deja răspunsul.

Dintre toți oamenii pe care-i cunoaștem, trebuia să fie ea. Deși nu am nici un drept să-mi pese. Ea e diavolul, și, în mici frânturi din inima mea, el încă îmi aparține.

– De vreo cinci ani. Nu sunt căsătoriți, ceea ce, bineînțeles, ne dă nouă apă la moară. De ce nu o fac, după atât timp împreună? Bănuiala mea e că există altcineva după care el tânjește.

Privesc din nou înapoi, dar el nu mai e acolo. Inima îmi bate haotic în timp ce-l caut din priviri. În schimb, o văd pe Felicia îndreptându-se către noi.

– Rahat! Vine vrăjitoarea, spune Grace în timp ce Felicia se apropie.

Mă întorc și o privesc pe fata pe care nu voiam să o mai văd vreodată. A îmbătrânit, dar e în continuare drăguță. Amândouă ne analizăm într-o clipită. Părul ei e închis la culoare și îi atârnă până la umeri, bretonul îi încadrează ochii de smarald și în mod cert și-a mărit sânii.

– Salut, Presley.

Vocea ei plăcută, cu accentul sudist, nu o ajută să ascundă răutatea din ea.

– Salut, Felicia.

Zâmbetul de pe fața ei e fals, dar la fel se poate spune și despre al meu. O privește pe Grace, încruntându-se.

– Grace.

Ticăloaso! răspunde Grace fără ezitare.

Ăsta e unul dintre motivele pentru care mi am jurat să nu mă întorc. Felicia Hayes e diavolul. Jur că fătuca asta are coarne. Misiunea vieții ei e să nenorocească oamenii. Dacă cineva e fericit, devine ținta acesteia. Nu-mi pot imagina cum e să trăiești cu o inimă neagră.

Face un pas în față, zâmbind superior.

– Am auzit că te-ai întors în orășelul nostru și nu mi-a venit să cred. Bell Buckle nu a mai fost același de când ai plecat.

– A fost dificil să fiu plecată atâta vreme. Adică, atunci când trăiești într-un oraș mare, ai o grămadă de lucruri de făcut, spun eu ridicând din umeri.

Ea spusese mereu cât de mult își dorea să plece de aici. Plănuia să facă asta măritându-se, preferabil cu logodnicul meu de atunci. Nu am înțeles niciodată nevoia ei de rivalitate când venea vorba despre Zach.

– Pun pariu că ți-ai iubit viața perfectă. Ceea ce mă face să mă întreb de ce te-ai întors. Lucrurile nu au mers așa cum ți-ai dorit?

E nevoie de fiecare fărâmă de control ca să nu o plesnesc. Mereu s-a dat mare și tare. Și-a petrecut întreaga noastră copilărie încercând să se impună. Nu am înțeles niciodată de unde emana atâta ură. Și se pare că timpul doar a intensificat trăsătura asta de caracter.

– Se poate spune că nu au mers.

Își întoarce capul într-o parte și ridică din umeri.

– Ce trist!

Aș putea să-i spun că soțul meu a murit. Dar nu i-ar păsa. Compătimirea ei falsă e ultimul lucru pe care-l vreau sau de care am nevoie. Nu i aș da gratuit muniție pe care să o folosească mai târziu.

Ei bine, eu și Grace avem ceva de discutat, îi spun disprețuitor.

Oh! Privește către bar, unde stă Zach. Sunt sigură că aveți. Eu și Zach vorbeam acum câteva zile despre cât de dor ne e de tine.

– Să-ți fie binecuvântată inimioara, spun eu ducându-mi mâna la piept. Sunt atât de onorată că v-ați gândit cu toții la mine, răspund pe un ton plin de sarcasm.

– Pun pariu că ești, spune Felicia, întorcându-se și îndepărtându-se.

Se pare că unele persoane nu se schimbă niciodată, deși nu aveam nici o așteptare de la o vrăjitoare fără inimă. Problema cu orașul ăsta mic e că nu poți să eviți pe cineva așa cum nu poți să eviți ploaia – e imposibil.

Eu și Grace am vorbit un pic, o mulțime de oameni au trecut să mă salute, iar eu am început să mă relaxez. Am dansat cu Trent pe o melodie lentă, dar am petrecut jumătate din timp uitându-mă peste umărul lui, la Zach. Nu-mi vine să cred că e aici. Dacă aș fi știut, n-aș fi acceptat să vin, și probabil de aia nu mi-a zis nimeni.

Mă întorc la masă, unde Grace mă așteaptă. Wyatt flirtează cu o fătucă din alt oraș – caracteristic lui.

– Și de ce nu ești măritată? o întreb, după ce observ că nu poartă verighetă.

Clatină din umeri și își ridică mâna stângă.

– Sunt pretențioasă.

Râdem amândouă, și-mi povestește totul despre un tip cu care vorbește. Aproape că mă pot preface că viața mea nu e un dezastru. Atmosfera din bar mă ajută să uit un pic de asta.

– E de prin zonă? întreb.

– Pres.

Ochii lui Grace aproape că-i ies din cap.

Ce e?

Privirea i s-a blocat pe ceva din spatele meu și pot să văd reflexia în ochii ei. El e aici.

– Presley.

Vocea lui groasă îmi pronunță numele ca mătasea. Mă lupt cu trupul meu să nu răspundă cum și-ar dori. Nu-l voi lăsa să aibă control asupra mea. Nu-i voi permite.

– Zachary!

Mă întorc și mă chinuiesc să-mi mențin postura.

E același băiat de care m-am îndrăgostit când aveam 12 ani. Ochii lui mă privesc cu aceeași intensitate. Simt furnicături prin degete. M-a paralizat cu o singură privire. Părul lui șaten-deschis e puțin mai scurt, chipul lui, un pic mai aspru, iar corpul, mult mai împlinit. Anii care au trecut doar îl fac să arate mai bine decât mi-l aminteam.

Grace își drege glasul.

– Vă las să discutați.

Încerc să o apuc de braț, dar se mișcă prea repede.

– Arăți grozav, Pres!

El zâmbește, iar eu mă chinuiesc să nu-l plesnesc. Nu arăt grozav. Nu mă simt grozav. Sunt un dezastru ambulant, care încearcă să găsească motivația de a se da jos din pat dimineața. Dar nu există nici o șansă să-i spun lui asta. Zach pe care-l știam eu și-ar fi dat seama de asta deja.

– Ce mai faci? mă întreabă el.

Am și eu o voce pe undeva, dar nu reușesc să o fac să coopereze.

– Bine, murmur eu. „La naiba! Revino-ți, Presley! Ești ditamai femeia care nu are nevoie și nu vrea să mai fie rănită în halul ăla vreodată." Tu?

Minunat. Un simplu cuvânt e tot ce-mi iese.

Și eu o duc bine. Wyatt mi a zis că te ai întors în orășelul nostru, dar nu l am crezut. Ai spus destul de clar că nu te mai întorci aici.

Wyatt. Nenorocitul naibii! Știa că avea să se întâmple asta.

– Am fost destul de clară, da. Mai ții minte și de ce?

– Mda... E bulversat de ceva. Probabil de ostilitatea mea. Dar continuă conversația noastră deloc confortabilă. M-am gândit să trec pe la fermă. Dar mi-am imaginat că nu ai vrea să mă vezi.

Oftez cu năduf.

– Nu știam că ești aici, Zach. A omis să-mi spună asta, la fel ca toți ceilalți, se pare. Dacă aș fi știut... Mă poticnesc, încercând să-mi revin un pic. Nu știu. Sunt un pic surprinsă acum. Nu mă așteptam să te văd.

Și nici nu voiam să-l văd. Nu voisem să-l mai văd vreodată. Nu aveam nici cea mai mică îndoială că avea să mă tulbure. Întotdeauna fusese așa. Când venea vorba despre Zach, nu reușeam să-mi controlez inima. Are un efect special asupra mea.

– Ar trebui să vorbim.

Nu avem ce discuta.

– De ce te afli în Bell Buckle? îl întreb pe un ton răstit.

– Mi-am dislocat umărul, îmi răspunde, și mie-mi vine să râd. Îmi vine efectiv să-i râd în față. Mi-a frânt inima. M-a părăsit în Maine ca să joace baseball profesionist și s-a întors aici. Dar el continuă: M-am întors ca să mă recuperez, dar am rămas, după ce tatăl meu a suferit un accident cerebral.

Felicia se strecoară în spatele lui, privindu-mă țintă.

– Aici erai, iubitule. Degetele ei urcă pe brațul lui până în dreptul umărului.

Speram să vorbim amândoi cu tine, Presley. Îi povesteam lui Zach cât de mult timp a trecut de ultima dată când am

vorbit doar noi trei, în privat. Bineînțeles, dinamica s-a schimbat acum un pic.

Îmi scapă un râset scurt.

– Desigur. S-a schimbat.

Ochii lui Zach sunt ațintiți asupra mea. Nici măcar nu o bagă în seamă.

– Multe s-au schimbat.

Felicia își odihnește capul pe brațul lui. El o privește și apoi se uită iar la mine. Ea se îndreaptă imediat.

– Mi-ar plăcea la nebunie să luăm prânzul împreună. Nu ar fi distractiv, Presley? Am putea să vorbim despre viața ta și despre ce facem eu și Zach.

– Știu și eu... Eliberez un oftat adânc. Sunt destul de ocupată zilele astea.

– Sunt sigură că ești.

Îmi încleștez pumnii, pregătită să descătușez luni de ostilitate, dar Zach intervine:

– Felicia.

Ei, bineînțeles, nu-i convine că Zach îmi ia apărarea.

– Pe bune, Zachary?

Își retrage mâna, pe care și-o trece prin păr. Wyatt mi se alătură și își aruncă brațul peste umărul meu, trăgându-mă mai aproape.

– Aici erai, Călăreațo. Trebuie să-ți pun un dispozitiv de urmărire.

Felicia chicotește.

– Cum se pune unei vaci.

Îmi vine să-i scot ochii. Probabil că Wyatt simte asta, fiindcă își strânge mâna pe umărul meu.

– Chiar voiam să te întreb, Felicia, spune el cu indiferență, ai reușit să obții ce voiai pentru aniversarea voastră? Știi tu, ziua de după ce Presley s-a întors în oraș?

Nu mai bine te duci să ne iei două beri? o îndeamnă Zach pe Felicia.

Felicia arată de parcă vrea să arunce cu cuțite înspre el. Am impresia că-mi scapă ceva.

– Ce? se plânge ea. Sper că glumești.

Wyatt mă trage mai aproape.

– Adu-ne câte una și nouă, te rog!

– Du-te dracului! izbucnește ea înainte să se întoarcă la Zach. Iubire, hai să mergem la bar!

Mă uit la Zach, a cărui privire e blocată pe mâna lui Wyatt. Mă mângâie, iar eu mă lipesc de el și mai tare. Mă comport infantil. Sunt perfect conștientă de asta. Nu însemn nimic pentru Zach și nici el pentru mine. Suntem doar doi foști iubiți care se află față-n față. Desigur, povestea noastră ar putea să umple o bibliotecă, dar el a mers mai departe. La fel am procedat și eu. Am doi băieți și o viață la care să mă întorc. Îmi doresc enorm ca el să nu fi fost în oraș și cel mai mult îmi doresc să nu fi simțit golul ăsta în stomac.

Wyatt tușește și își flutură mâna prin fața chipului fratelui său.

– Pământul către Zach.

– Poftim?

Felicia e bosumflată, iar eu mi-am înfrânat un zâmbet. E nervoasă.

– Am spus să mergem. Dar tu te holbezi în gol.

Zach se uită la ea și apoi la mine și la Wyatt.

– Ar trebui să pleci, Zach. Wyatt zâmbește și mă sărută pe obraz. Presley e partenera mea, și trebuie să dansez cu ea până nu mi-o fură cineva.

Ochii mei se măresc la auzul cuvântului „parteneră". Zach reacționează la fel.

– Parteneră? întreabă el.

Păi, da. Ea e singură. Eu sunt singur. Sper că nu te deranjează, frățioare, îl tachinează Wyatt.

El mă privește și clatină din cap.

– Bineînțeles că nu. Tot ce mi-am dorit a fost ca ea să fie fericită.

Dacă nu l-aș fi știut pe Zachary de o viață, poate chiar aș fi crezut rahatul pe care-l debitează. Nimic din ce se întâmplă acum nu e pe placul lui. Eu acolo, fratele lui atingându-mă, el să asiste la treaba asta – îl zgândăre teribil, și mă bucur. Sper că-l doare, pentru că cicatricile pe care mi le-a lăsat, când mi-a frânt inima, încep să mă deranjeze din nou.

– Zach! strigă Felicia. Acum!

Pot să văd lupta din ochii lui. Continuă să mă privească în timp ce oftează.

– Să aveți o seară frumoasă!

– Și tu, amice! îi răspunde Wyatt.

Încă o dată, Zach se îndepărtează.

Acum, trebuie să decid în câte feluri îl pot omorî pe Wyatt. Știa că asta avea să se întâmple. A fost groaznic să-l revăd pe Zach, dar să o văd și pe Felicia – asta a fost o adevărată tortură.

– Dansează cu mine, îi spun, eliberându-mă din strânsoarea lui.

– Voi plăti pentru asta, nu?

– Da.

Mă întorc fără să mai zic nimic.

Ne ducem spre ringul de dans, și o parte din mine se frânge din nou. Wyatt mă ia de mână și mă lipește de corpul lui.

– Nu mă lovi cu genunchiul în boașe, te rog!

Trupurile noastre se mișcă în ton cu muzica, în timp ce el mă conduce pe ring. Are noroc că nu l am călcat pe picioare.

De ce ai vrut să mă bagi în situația asta? Vocea mea e plină de furie. Cum ai putut să nu îmi spui?

Mă răsucește în timp ce picioarele noastre se mișcă în tandem.

– Ai mai fi venit?

– Nu! Asta e și ideea.

Îi împing mâna, și el râde.

– Uite, oricum te-ai fi văzut cu el la un moment dat. Orașul ăsta e prea mic, și așa măcar am fost și eu, și Trent aici.

– Sunt atât de supărată pe tine. N-ai idee. Ar fi trebuit să mă avertizezi. Ar fi trebuit să-mi spui că e aici. Dacă mi-ai fi fost prieten... Am făcut o pauză. Nu aș mai fi fost luată prin surprindere.

El clatină din cap, în mod evident nefiind de acord cu mine.

– Mereu ți-am fost prieten. Dar ești încăpățânată și uneori trebuie să ai încredere în mine. Wyatt privește înspre bar și zâmbește larg. Chiar acum, fratele meu e pregătit să-mi smulgă brațele și să mi le dea să le mănânc.

Privesc în aceeași direcție și văd cum Zach aruncă ocheade răzbunătoare către Wyatt, care dansează cu mine. Mâinile lui Wyatt coboară înspre fund în timp ce ne rotim încă o dată, întrerupându-mi contactul vizual.

– Răzbunarea e o târfă.

– Despre asta e vorba?

Ochii căprui-deschis ai lui Wyatt îi fixează pe ai mei.

– Nu te-aș folosi niciodată pentru răzbunare. Niciodată. Nu aș putea să mă gândesc la tine în felul ăsta. Tu ai fi recompensa.

Respirația mi se întețește, și încerc să pricep ce vrea să spună. Vrea să spună că însemn ceva pentru el? Încă are sentimente pentru mine? Nu. N ar putea. Probabil mi a simțit panica, căci continuă:

– Vreau să spun că ăsta nu e vreun joc. Prietenia ta nu e ceva ce aş strica de dragul distracţiei.

– Ştiu asta.

– Bine.

Când muzica se opreşte, el face o plecăciune dramatică.

– Încă sunt supărată.

Chicoteşte.

– O să treci peste asta. Aşa cum ai trecut peste povestea cu Zach.

Bărbia lui se ridică în direcţia barului. Aş fi o proastă dacă m-aş uita, dar mereu am fost proastă când venea vorba despre Zach. El se reazemă de balustradă, privindu-mă în timp ce Felicia cerşeşte atenţie. Când privirile noastre se întâlnesc, totul dispare.

Nu mai există nimeni în încăpere, în oraş sau în lume acum.

Poate că eu şi Zach nu mai suntem împreună, dar inimii mele nu pare să-i pese de acest detaliu. Orice altceva e pură amăgire.

Dar nu mai vreau să ajung în situaţia aia vreodată.

Îmi aduc aminte de ce sunt aici. Motivul pentru care viaţa mea a luat o altă turnură. Zach a plecat, l-am întâlnit pe Todd, şi asta e consecinţa acelui fapt.

Capitolul 9

M-am trezit a doua zi dimineață cu o migrenă teribilă. A fost obositor să-l evit pe Zach toată noaptea. Am reușit să mă retrag destul de devreme. Noroc cu Grace, care s-a oferit să mă ducă acasă.

Nu am vrut să mă înec în furtuna de sentimente contradictorii, așa că am decis să mă duc în oraș după consumabile de birou. Am noroc că majoritatea locuitorilor sunt la biserică la ora asta, deci pot să mă plimb neobservată.

Sau poate că nu.

– Oh, Dumnezeule! Presley? țipă o femeie în timp ce ies din mașină.

Mă întorc și dau peste una dintre prietenele din liceu.

– Emily Underwood! o trag într-o îmbrățișare. Arăți minunat!

Părul ei blond atârnă până la jumătatea spatelui, și e ridicol de slăbuță. Mereu a fost drăguță, dar acum e absolut fermecătoare.

– Mersi!

Își aranjează fusta. Am cântat în Nashville, deci mă ajută că arăt bine ca să primesc câte un angajament de ăsta.

– Sună minunat. Mi-aduc aminte că-ți plăcea să cânți când eram mici.

Cânta în fiecare piesă de teatru, în fiecare cor și la biserică de când mi-o amintesc. Mama ei și mama mea erau prietene apropiate. Ei bine, toți cei de aceeași vârstă sunt prieteni buni în orașul nostru.

Emily ridică din umeri.

Nu reuşesc să mă opresc. E pasiunea mea.

Începem să ne plimbăm pe trotuar.

– E chiar grozav, Emily. Sunt atât de fericită că ai găsit ceva care te pasionează.

– Mulțam! spune ea, zâmbind. Dar tu? Ce *naiba* faci înapoi în Bell Buckle?

Oh, doar încerc să nu înnebunesc.

– Mi s-au întâmplat nişte lucruri, aveam nevoie de o schimbare.

Nu vreau să intru în detalii.

– Bine pentru tine. Oh, Dumnezeule! Vocea ei devine dramatică. L-ai văzut pe Zach? Ochii i se umplu de mirare. A devenit atât de chipeş. Adică, se vede cu ticăloasa oraşului, dar totuşi. Oftează. Acum, că te-ai întors…

Acum, că m-am întors, ce? Are iubită. Iar eu – o viață mizerabilă. Sfârşitul poveştii.

– Am apucat să-ți spun că am doi băieți care au aproape 11 ani?

Încerc să o abat de la subiect. Se opreşte şi se postează în fața mea.

– Oh, frumoasă încercare, Presley Townsend. Sper că nu ai de gând să-mi răspunzi la întrebări punând o altă întrebare. Știi că nu-ți reușește fenta asta aici.

Oftez și decid să-i dau măcar o fărâmă de informație.

– L-am văzut. Era cu Felicia. Ne-am spus „salut", eu am zis „la revedere".

Trebuie să-mi aduc aminte să răspund doar la o întrebare. Nu-mi dau seama cum poți să te fofilezi în oraşul ăsta. Mama mea ar fi putut foarte bine să fie detectiv la cum reuşeşte să extragă informaţii. Crezi că te întreabă ceva, dar, de fapt, întrebarea care urmează e cea de baraj.

Ea rânjește.

– Au existat scântei între voi?

Putem să nu vorbim despre asta? o implor eu. Îmi pare rău, am avut o zi lungă, și nu mai am cafea.

Și nu vreau să mă gândesc la el. E destul de rău că mi-a apărut în vis azi-noapte, nu am chef să-l mai pomenesc și acum.

– Oh, hai să mergem la cafenea, sugerează ea. Putem vorbi despre tot ce ai mai făcut de când ai plecat.

Ura! Nu.

– Sună minunat.

Luăm câte o cafea, și asta reușește să mă facă să mă simt mai umană. Toată lumea mă privește când intru, și aud șoapte. Dumnezeule, mi-e dor de Philly. Măcar acolo puteam să intru într-un Starbucks fără să mă observe careva.

– Ar trebui să vii prin Nashville. Am programate câteva concerte, îmi spune Emily în timp ce soarbe din cafea.

– Mi-ar plăcea.

– Sunt sigură că treci printr-o schimbare dificilă după viața într-un oraș mare.

Râd.

– O subestimare.

– Chiar și dacă ai fost crescută aici.

– E diferit ce văd acum față de ce îmi aduc aminte. Am devenit atât de obișnuită să am totul aproape. Băieții au avut parte de un șoc cultural major.

– Îmi imaginez.

Am petrecut timpul ăsta punându-ne la curent cu viața noastră, și oamenii se holbau de parcă eram o nălucă. Mama trebuie să le fi povestit prietenelor ei. Mă uimește că există oameni încă șocați de apariția mea. Dar, din nou, n am

comportat ca și cum nu ar fi real prin simplul fapt că m am refugiat la fermă.

Trebuie să o tulesc. Emily se uită la ceas. Sper că tu și cu Zach o să aveți șansa să discutați.

– Em, s-a terminat. Au trecut aproape două decenii.

Mi-aș dori ca inima mea să accepte acest adevăr. Faptul că l-am văzut și că l-am avut atât de aproape m-a tulburat complet.

Mă simt de parcă aș avea din nou 14 ani și el mă invită la prima noastră călărie. Rânjetul plin de încredere pe care-l afișează, blugii strâmți care-i fac fundul să arate minunat și felul în care ochii lui dezvăluie toate cuvintele pe care nu le spune. Eram atât de tineri, de îndrăgostiți și de idealiști.

– Sigur că s-a terminat. Dar, știi, orașul ăsta nu e încă pregătit să creadă asta. Vă știm pe amândoi. Nu am nici o amintire cu voi în care să nu fiți împreună. Genul vostru de iubire inspiră cântece de dragoste.

Minunat, viața mea e o melodie country. Sunt o văduvă, care locuiește la o fermă, conduce o camionetă și mă aflu față în față cu „iubirea vieții mele" de mult pierdută. Mai am nevoie de un câine și gata.

– Eu am impresia că voi vă aduceți aminte alte lucruri. Și nu mai suntem îndrăgostiți. În plus, dacă iubirea noastră ar fi fost specială, am fi fost împreună și acum.

Emily mă apucă de mână.

– Vorbesc serios, Pres. O să vezi. Voi doi sunteți suflete-pereche.

O strâng de mână în timp ce clatin din cap.

– Nici vorbă.

Se ridică și zâmbește larg.

– O să mă prefac că n am auzit asta.

Mă ridic și o mai îmbrățișez o dată.

– Cred că a sosit vremea ca toată lumea să-nceteze.

– Cum spui tu. Iubirea nu dispare, ci doar devine mai puternică. Ne vedem curând? a întrebat ea, aplecându-se ca să mă sărute pe obraz.

– Absolut.

Deschid ușa ca să plec și văd camioneta pe care aș cunoaște-o oriunde. Nici vorbă să dau ochii cu el. Îmi trag gluga pe cap și alerg până la mașina mea. Cu cât reușesc să-l evit mai mult, cu atât mai protejată va fi inima mea.

O bătaie în ușa biroului mă oprește din lucru.

– Zach?

Îmi potrivesc ochelarii pe nas și mă ridic. Ar fi trebuit să știu că nu merge să-l evit fiindcă poate să-și facă apariția oricând are chef. Era doar o chestiune de timp.

– Îmi pare rău că am trecut fără să anunț, dar alaltăieri-seară nu eram în locul potrivit în care să discutăm. Își dă jos pălăria și o aruncă pe scaun. Te-am văzut ieri în oraș, încercând să te fofilezi. M-am gândit că ar trebui să fim civilizați unul cu celălalt.

Civilizați? Nu cred că e în regulă să vină aici oricând poftește. Nu are ce căuta aici. Nu vreau să-l văd deloc, cu atât mai puțin la mine în casă, singurul loc sigur pentru mine. La naiba cu el că nici măcar atât n-a înțeles!

– Mama ta a spus că te găsesc aici. Nu a aruncat cu nimic în mine, așa că am luat asta ca pe un semn bun.

– Ce cauți aici? Mă ridic, plesnind biroul cu mâna. Mama mea nu a aruncat cu nimic, fiindcă e o sudistă autentică, dar eu nu mai sunt. Am petrecut destul timp în nord ca să mă doară undeva dacă te lovesc cu un capsator în cap.

Îl iau de pe birou și-mi dau mâna pe spate.

– Ooo, stai! spune el ridicându-și mâinile. Nu am venit ca să pornesc un război. Doar voiam să văd ce mai faci. Mi-a fost dor de tine!

Nenorocitule! Arunc cu capsatorul în direcția capului său. Să nu îndrăznești să ți fie dor de mine!

Se ferește, în timp ce capsatorul lovește peretele. Zach face ochii mari și rămâne cu gura deschisă.

– Se pare că toți anii în care m-ai văzut cum joc baseball te-au ajutat să arunci cum trebuie.

Apuc următorul lucru pe care-l văd.

– Aparent, ai fost un antrenor de rahat.

– Eu și Felicia voiam să te invităm la cină.

Și-a pierdut mințile.

Zach oftează și se apropie.

– Știu că ar putea fi stânjenitor, dar m-am gândit că...

– Că ce? Că există vreo șansă ca noi să fim prieteni? Să ieșim în oraș, poate? Ai nevoie să te controleze cineva la cap dacă îți imaginezi că asta ar fi vreodată posibil.

Nu-mi dau seama dacă a uitat cum s-a terminat relația noastră.

– Pres, îmi spune, pe un ton mustrător.

– Nu mă lua cu Pres! Ai mult tupeu să vii aici.

– A fost acum mult timp.

Îmi vine să-l pocnesc în față.

– Pleacă, îi cer eu.

Zach se apropie și își încrucișează mâinile la piept.

– Nu plec până nu rezolvăm situația dintre noi. Vreau să spunem lucrurilor pe nume.

– Bine. Apuc suportul pentru agrafe și-l arunc. Ratez din nou. Ce zici de asta?

Caut altceva cu care să arunc în el.

– Încetează!

Se îndreaptă înspre mine, cu mâinile ridicate în semn de pace. Mă holbez la el.

– Nu-mi spune ce să fac. Noi doi nu mai avem ce să ne spunem

Zach râde cu jumătate de gură în timp ce mă apucă de braț.

– Cred că avem multe de discutat, Pres. A trecut mult timp.

Îmi eliberează brațul și mă privește de parcă ar vrea să spună: „Nu mai azvârli cu nimic".

– Nu am ce să discut cu tine.

– Acum, că locuim amândoi aici, cred că ne suntem datori unul altuia să detensionăm atmosfera.

Mă lupt cu cele o sută de comentarii acide care-mi stau pe limbă.

– Desigur. Chiar acum. Putem să ignorăm faptul că m-ai tăiat felii mai repede decât ar face-o un cuțit cu o bucată de unt. La ce mi-a fost mintea? Mă apuc de piept în batjocură. Te rog, ia loc, insist, zic și îi fac semn spre un scaun. Hai să detensionăm trecutul nostru nenorocit!

Mă privește, rânjind îngâmfat.

– Nu ți-ai pierdut sarcasmul.

Zach se duce spre scaunul din fața biroului și se așază liniștit, țintuindu-mă cu privirea. Măcar e speriat că o să-l pocnesc. Și următorul lucru pe care am de gând să-l arunc e cizma.

– Și nici temperamentul nu mi l-am pierdut.

În primul rând, spune el, aplecându-se în față și odihnindu-și coatele pe genunchi, îmi pare foarte rău. Nu am vrut să te rănesc niciodată. Te-am iubit enorm și să te părăsesc în ziua aia a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Am trăit toată viața regretând acea alegere.

Mă las pe spate în timp ce expir puternic.

– Cu asta începi? Pentru numele lui Dumnezeu, Zach, hai să nu mai pierdem timpul și să trecem la chestiile serioase!

Dacă nu ți aș fi spus asta acum, nu știu dacă mi ai fi acordat șansa asta altă dată.

Își trece degetele prin păr, semn că e stresat. Măcar nu sunt singura.

– Nu m-am iertat niciodată pentru că te-am rănit.

Îmi dau ochii peste cap.

– Nu m-ai rănit. M-ai ucis. Dar astea toate au rămas în trecut. Am trecut peste, și tu la fel.

– Chiar era musai să arunci cu capsatorul?

– Vrei să spui că nu am trecut peste povestea noastră? Crezi că am petrecut tot timpul ăsta tânjind după tine? întreb cu mâinile încrucișate.

Idiotul!

– Nu voiam să spun... Se oprește. Nu cred asta.

Ani buni am așteptat să aud cuvintele alea. Cât de simplu i-a fost să aleagă baseballul în detrimentul meu. Eram logodnica lui. Mi-a făcut jurăminte. Nu am iubit pe nimeni așa cum l-am iubit pe Zach. Prima dragoste e naivă. Eram deschisă și aveam încredere. Nu mi-am reținut iubirea pe care i-am oferit-o; i-am cedat totul. Iar el a scormonit fiecare ungher și fiecare crăpătură. Sunt locuri înăuntrul meu la care Todd nu a ajuns pentru că îi aparțineau lui Zach. Și-l urăsc pe Zach pentru asta. Uram faptul că îl priveam uneori pe Todd și îmi doream să se fi comportat ca Zach. E irațional și nedrept, dar ăsta-i adevărul.

– Deci, Felicia, ei?

– S-a schimbat, zice el.

– Sunt sigură.

Nu s-a schimbat.

Zach își freacă palmele de picioare. Momentul ăsta e inconfortabil pentru amândoi.

– Putem să nu vorbim despre ea? Te rog, mă imploră el. Nu am venit aici să ne certăm.

– Despre ce vrei să vorbim?

Nu e ca şi cum îmi doresc să port discuţia asta, dar nu pare că am de ales.

– În trecut, nu era aşa de greu, spune el apucându-se de ceafă. Obişnuiam să vorbim despre orice.

– Zach, spun, oftând. Nu ştiu ce cauţi aici. Au trecut aproape optsprezece ani de când ne-am văzut ultima oară. Şi, când ne-am spus adio, nu am făcut-o în cei mai buni termeni. Sunt o grămadă de rahaturi nerezolvate între noi. Dacă ai venit aici pentru iertare... te iert. Dacă ai venit pentru prietenie... nu pot să-ţi ofer asta.

Se lasă pe spate şi nu răspunde. Aştept să zică ceva după pledoaria mea, dar nu primesc nimic.

Ei bine, refuz să mai spun ceva.

Într-un final, îşi drege glasul.

– Nu am venit aici în căutarea a ceva. Am venit fiindcă Wyatt mi-a spus că nu intenţionezi să pleci. Credeam că eşti în trecere, aşa că mi-am văzut de treabă. Ştiam că nu vrei să mă vezi. Şi, ca să fim complet oneşti, nici eu nu ştiam dacă pot să te văd.

– Vai, mersi!

– Lasă-mă să termin, mârâie el. Aduci la suprafaţă o grămadă de amintiri îngropate adânc.

– Ei bine, îmi pare rău că te fac să suferi.

– La naiba, Presley! Vocea lui devine agitată. Încerc să fiu amabil.

Mă doare undeva de ce încearcă el să facă.

– Şaptesprezece ani! Şaptesprezece ani! Amabil? Crezi că amabilitatea va şterge toate astea? Chiar credeai că voi fi fericită să te revăd? Am evitat blestematul ăsta de oraş fiindcă

doare prea tare. Am expirat prelung pe nas. Nu sunt îndrăgostită de tine. Nu am nevoie să lămuresc nimic. Toată lumea continuă să vorbească despre tine, și aș vrea să înceteze! Orice locșor de aici îmi aduce aminte de tine. La naiba, până și biroul ăsta!

Privirea lui se oprește asupra lui și un rânjet i se ivește pe chip. Nenorocitul!

– Și eu trăiesc cu aceleași amintiri, să știi. Nu ești singura care a pierdut ceva aici. Îmi doream un viitor cu tine, dar ai închis acea ușă când ai plecat.

– Repetă ultima parte.

– Nu te-am părăsit fiindcă nu te iubeam. Voiam să îmi fac o viață cu tine. Nu trebuia să se termine atunci!

Inima mea a început să bată haotic. Oricât aș încerca să neg atracția, încă e acolo. Zach ține o frânghie al cărei capăt se termină în inima mea. Dacă ar trage, m-aș deșira. Mă rog să fiu în stare să împiedic o asemenea durere. Mi-au cam ajuns ultimele luni.

– Mda, oftez. Ba chiar trebuia.

Sunt atâtea lucruri de care el habar nu are. Prin ce am trecut când m-a părăsit. Durerea pe care am îndurat-o... Nu cunoaște nici măcar o frântură din suferința mea.

– Știu că te-am rănit. Mă urăsc fiindcă ți-am frânt inima. Știu că ești măritată.

Mă uit la mâna mea. Știu că l-a auzit pe Wyatt spunând că sunt singură. Testează apele, dar adevărul e deja acolo.

– Soțul meu a murit, dar presupun că știi câte ceva despre asta, îl provoc. Mă îndoiesc că mama ta nu a menționat nimic.

– Îmi pare rău, spune, aplecându-se în față. Tot ce știu e că te ai întors, fiindcă s a întâmplat ceva cu el, dar voiam să te las pe tine să mi spui asta.

Atât de mulți ani. Atât de multe amintiri între noi. Îmi e atât de ușor să l privesc și să mi aduc aminte totul. Zach îmi aduce aminte de o vreme când totul era ușor. Trăiam de parcă nimic nu ne putea atinge. Existau pasiunea, încrederea, iubirea și speranța față de viitorul pe care ni-l imaginaserăm. Încă îl văd pe băiatul care avea lumea la picioarele lui. E undeva în adâncul acestui bărbat pe care nu-l mai cunosc.

– Chiar trebuie să mă întorc la treburi.

– Mamă! Logan dă buzna. Cayden mi-a luat iPadul și mi-a șters toate fotografiile.

Fața lui e roșie fie de la alergat, fie de la plâns.

– Sunt sigură că le putem recupera, îl liniștesc.

Logan gâfâie, încercând să-și recapete suflul.

– Aveam acolo toate pozele cu tata.

Mă ridic și înconjor biroul, apucând tableta.

– Am eu fotografii cu tăticul tău. Nu-ți face griji!

Scaunul se mișcă, și Zach se ridică în timp ce amândoi privim spre el. Pieptul îmi tresaltă la vederea fiului meu care stă în fața bărbatului care ar fi putut să-mi fie soț. Privirea mi se mută când la unul, când la celălalt.

Zach face un pas înainte, zâmbind.

– Salut, amice! Eu sunt Zach Hennington. Întinde mâna. Îl cunoști pe fratele meu, Wyatt?

– Oh! Eu sunt Logan! exclamă băiatul meu și-și pune mâna într-a lui Zach. Wyatt e distractiv. Ne-a luat la călărit azi-dimineață. El și unchiul Cooper o să ne învețe cum să tragem cu pușca azi!

– Pe naiba! pufnesc eu.

Fir-ar, bărbații ăștia nebuni din viața mea!

Nu te mai comporta ca un bebeluș, mamă.

Zach zâmbește larg.

Lui Wyatt îi place la nebunie să i se spună cât de mult a ratat.

Logan rânjește de parcă ar fi făcut un pact secret.

– Mersi, omule!

– Oricând.

Logan fuge și uită complet de problema cu iPadul. Atitudinea lui Zach se schimbă complet. Ochii i se umplu de o emoție pe care nu o pot identifica.

– Logan?

– Da? Și fratele lui geamăn, Cayden.

Nu am idee unde merge cu asta.

– L-ai botezat pe fiul tău „Logan"?

Se plimbă prin încăpere, oprindu-se și apoi luând-o de la capăt.

– Zach?

Face doi pași, și corpul lui aproape că-l atinge pe al meu. Apropierea asta mă face să-mi țin respirația, și senzația aia de amețeală mă cuprinde din nou. Mâna lui se ridică și cade, chiar înainte să mă atingă.

– Trebuie să plec.

Îmi adun toate puterile.

– Mereu trebuie.

Pentru o clipă, durerea se ivește în ochii lui, dar dispare imediat.

– Nu mai sunt bărbatul de atunci. Nici măcar nu eram bărbat. Aveam 22 de ani și o mulțime de visuri.

Zach face un pas înapoi, lăsându-mă să respir din nou.

Îmi dau seama că eram copii. În adâncul sufletului înțeleg că nu sunt corectă. Zach a primit șansa vieții lui. A profitat de ea. Dar, în urma acelei decizii, eu am rămas să culeg cioburile. Singură într un oraș, departe de familie, cu o promisiune

încâlcată și multă durere. Când și-a urmat visul, l-a anihilat pe-al meu, care era despre o viață împreună.

– Știu, dacă nu ar fi fost alegerile alea, nu aș mai fi avut viața de acum.

În timp ce spun cuvintele astea, nu-mi dau seama dacă sunt fericită sau mânioasă din nou. Amuzant câte sensuri poate să conțină o singură propoziție.

– Îmi pare rău că ți-ai pierdut soțul. Chiar îmi pare.

– Mă bucur că ai găsit-o pe Felicia, răspund.

Mănânc rahat. Dintre toți oamenii de pe planetă, tipa asta e cea mai rea alegere. Chiar acum, nu vreau nimic altceva decât să mă lase naibii în pace.

Abia mă țin pe picioare. Să fiu în preajma lui așa... doare. Îmi e dor de el. Mi-a fost atât de dor. Da, mi-am iubit soțul foarte mult. Da, viața mea a fost în regulă și fără Zach. Dar Zach mă știa fără să ne spunem nimic.

Nu au existat, între noi, întrebări de tipul „Ce se întâmplă?" El, pur și simplu, știa. Și, Doamne, cât de dor îmi e de genul ăsta de prietenie. Chiar și după un deceniu cu Todd, tot nu fusese așa. Fusese diferit.

Zach se apropie de mine, și eu mă retrag. Apropierea lui nu-mi face bine.

– Nu am de gând să te rănesc, Presley.

Dar, la fel ca în trecut, ochii lui albaștri îmi spun că nu știe dacă își poate ține promisiunea. Mă testează. Și pe el însuși. Amândoi simțim tensiunea dintre noi. Era acolo și-n trecut, se pare că nu s-a disipat. Corpul lui se mișcă cu ușurință înspre mine. Inima mi-o ia galop, și sunt sigură că el poate să observe asta.

– Zach, spun ca o rugăminte.

– Vreau doar să trecem peste asta, explică el.

Își întinde încet mâinile spre brațele mele. Imediat ce pielea lui o atinge pe-a mea, o lacrimă curge. Îmi înghit un scâncet când degetele lui mă strâng de umeri. E o atingere inocentă, dar care mă rupe-n două. Zach nu se oprește. Mă trage spre corpul său. Mă distruge iarăși. Mă asamblează. E otrava și antidotul meu. Mâinile mele îi cuprind trupul fără ezitare. Rămânem așa, cine știe cât, dar, pentru prima oară de când Todd s-a sinucis, mă simt în siguranță.

Și asta nu e un lucru bun pe care să-l simt în brațele lui Zach.

Capitolul 10

– Știu, îi spun lui Angie în timp ce încerc să fac curățenie în camerele băieților. Și mie îmi e dor de tine.

Mi-a fost greu să nu o mai văd în fiecare zi. Ea nu are idee cât de bine îmi face să-i aud vocea. O parte din mine vrea să zâmbească și să fie fericită că vorbim. Îmi e tare dor de ea. Cealaltă parte din mine vrea să se ghemuiască și să plângă.

– Nu-mi vine să cred că e prima oară când vorbim. Mi-am imaginat că vei fi ocupată, dar m-am gândit că ai să suni totuși de câteva ori.

Tonul ei rănit îmi spune totul. Mă așez pe marginea patului, dezumflându-mă.

– Îmi pare rău!

Nu am de gând să o mint, să inventez vreo minciună de rahat, pe care s-ar preface că o crede.

– Înțeleg, Pres, dar ne este dor de tine.

Vocea ei se frânge. Nu sunt singura a cărei viață s-a întors cu susul în jos. Angie și-a pierdut fratele, apoi – pe mine și pe nepoței.

– Când crezi că te întorci acasă?

Nu cred că înțelege complet situația. Cărțile de credit, împrumutul pe care el le-a luat, toate pe numele meu. Ori îmi declar imposibilitatea de plată, ceea ce vreau să evit cu orice preț, ori trăiesc aici și plătesc toate datoriile acumulate.

O lacrimă îi cade în timp ce mă lupt cu adevărul.

– Nu știu. Dacă nu câștig la loterie, va mai dura o vreme.

– Ce fază de rahat! Știi asta, nu? Face o pauză și începe propria tiradă: Nu ar trebui să fii pedepsită din cauza lui. El a făcut toate astea. El a deschis noi carduri de credit. Nu tu. E ridicol și nedrept. Așa că, acum, tu și cu copiii ați fost nevoiți să vă mutați, iar tu să-ți vinzi partea din cofetărie și să muncești pentru părinții tăi? Nu tu ai făcut tâmpenia, așa că de ce naiba trebuie să plătești tu?

Furia mea se adună în timp ce o ascult. Mă apuc de tricou și simt cum ura mă consumă pe dinăuntru.

– Pentru că a fost un laș nenorocit! El ne-a făcut asta! Vrei răspunsul? E la picioarele lui Todd.

Angie icnește.

– Eu... îmi..., încearcă să vorbească.

Știu că am rănit-o, dar ăsta e motivul pentru care nu am mai vorbit. Furia mea se transformă în tristețe pe măsură ce decid să spun lucrurilor pe nume. Doar nu ea mi-a cauzat toate astea și nu merită ostilitatea mea.

– Îmi pare rău! Era fratele tău, de aia mi-e atât de greu să vorbesc cu tine. Sunt foarte supărată, Ang. Adică, simt o mare furie în adâncul sufletului. O lacrimă îmi curge. Nu sunt tristă și nici nu tânjesc după el. Și apoi mă simt vinovată că nu simt asta, mărturisesc ceea ce am ținut în mine.

– Îmi pare rău! Ai voie să simți toate astea, îmi spune ea.

– E diferit pentru mine acum. Și, când vorbesc cu tine, îmi aduc aminte de viața de dinainte. De locul de muncă pe care mi l-am dorit dintotdeauna, de casa pe care am adorat-o, de prietenii și Consiliul Părinților pe care a trebuit să-i părăsesc.

Nu spune nici un cuvânt, dar pot să-i aud sughițul prin telefon.

– Îmi aduci aminte de el. De bucuria pe care am simțit-o cândva. Mă doare să vorbesc cu tine și doare și să fiu conștientă de asta.

– Și eu sunt furioasă, Presley. I-am pierdut pe toți. Plânge acum. A făcut o gaură și în viața mea. Am de-a face cu aceleași emoții pe care le simți și tu. Îmi doresc să fii aici. Îmi vreau cea mai bună prietenă și soră înapoi.

Durerea din vocea ei mă distruge. Să o rănesc e ultimul lucru pe care aș vrea vreodată să-l fac.

– Mi-aș dori ca lucrurile să stea altfel.

– Și eu îmi doresc multe.

Amândouă stăm în liniște, încercând să ne revenim după izbucnirile emoționale și după adevărurile care dor.

Angie tușește.

– Cum e la Bell Buckle? Reziști?

– E... la fel.

– Cum s-au acomodat băieții?

Zâmbesc.

– Destul de bine după ce a trecut șocul. Adoră să fie în preajma lui Cooper și a lui Wyatt. Cayden a devenit pasionat de cai. Și îl știi pe Logan, cu el totul e mai simplu.

Ăsta e un lucru pentru care sunt recunoscătoare. Poate că și-au pierdut tatăl, dar au câștigat două noi modele masculine.

– Wyatt lucrează la fermă?

Rahat!

– Da, e managerul.

Parcă văd rotițele cum i se mișcă în cap. Îi dau răgaz cinci secunde ca să formuleze următoarea întrebare.

Cinci.

Patru.

– Și Zach? Dobitocul ăla locuiește tot în Los Angeles sau pe unde naiba te-a părăsit?

Angie nu e fanul lui Zach. Dacă ar fi putut, l-ar fi castrat atunci. El nu știe în ce stare dezastruoasă m-a lăsat. Dar Angie știe. Ea m-a ridicat de pe podea și m-a obligat să trăiesc.

– Zach e aici.

– Păi, sper că i-ai tras un șut zdravăn, l-ai plesnit sau l-ai făcut în vreun fel să sufere. Cred că te-ai simțit bine descărcându-te.

– Mda.

Nu pot să-i spun ce simt cu adevărat. Mă simt de parcă viața mea se rezumă la minciuni. Pânza asta încâlcită e atât de mare – nici nu mai știu de unde să pornesc. Minciunile despre moartea lui Todd. Minciunile în legătură cu ceea ce am simțit când l-am văzut pe Zach. Minciunile despre cât de mari îmi sunt datoriile. Mă sufocă.

– Trebuie să plec, Ang. Te sun curând. Promit!

– Bine, spune ea cu dezamăgire în glas. Te iubesc!

– Și eu pe tine.

Închid și îmi șterg fața. Nu am ținut niciodată secrete față de ea. Nu am mințit-o, dar asta nu e ceva ce pot să împărtășesc. De fapt, nici măcar nu știu exact despre ce este vorba. Am reminiscențe de sentimente. Asta e firesc. Doar Zach a fost prima mea iubire. A fost lumea mea atât de mult timp... Sigur că văzându-l am devenit nostalgică. Doar despre asta e vorba.

Bineînțeles că mama m-a rugat să mă duc în oraș ca să-i cumpăr câte ceva pentru cină. Aparent, ea și Wyatt urmăresc același plan. Să mă scoată din fermă și să mă forțeze să accept că trăiesc aici. Mă simțeam chiar bine prefăcându-mă.

Mă îndrept spre supermarket, care nu e mai mare decât un magazin de cartier, dar care are mai multe produse decât un aprozar. Încă sunt uimită.

Iau produsele necesare și mă îndrept spre casa de marcat.

– Ei bine, îmi zice doamna Rooney, întâmpinându-mă cu un surâs, m-am întrebat când o să vii să mă vizitezi. Ocolește

tejgheaua şi mă ia în braţe. Vino aici şi lasă mă să te văd mai bine!

Nu s a schimbat prea mult. Tot 1,50 are, părul îi atârnă până la jumătatea spatelui, doar că acum este un pic mai grizonant, dar ochii ei mi-i amintesc cel mai bine. Are cei mai blânzi ochi. Cu o singură privire mă face să mă simt imediat foarte bine.

– Îmi pare rău că n-am venit mai devreme, spun.

Doamna Rooney a fost singura care nu a încercat să mă țină locului. Și e, de departe, preferata mea din orașul ăsta. Îmi aduc aminte când veneam aici, în copilărie, stăteam pe taburet şi-i povesteam totul. Era genul de prieten căruia puteai să-i spui orice şi să nu fii judecat. Mă simt vinovată că am venit la ea abia acum.

Se retrage zâmbind.

– Am înţeles de ce te-ai ascuns, draga mea.

– Nu mă ascund, mă apăr eu.

– Nu? Cum numeşti tu faptul că locuieşti aici de o lună şi ai părăsit casa doar de câteva ori?

– Adaptare.

Doamna Rooney râde şi clatină din cap.

– Ești incredibilă. Mama ta vorbeşte încontinuu despre cei doi băieţi. Spune-mi câţi ani au acum.

Îi povestesc câte ceva despre viaţa mea. Îmi spune despre soţul ei, care a căzut rău şi şi-a rupt un picior. Că lucrează ore în plus ca să poată să fie un sprijin pentru familia ei. Îi zic despre băieţi, despre Philadelphia şi despre cofetăria mea – toate lucrurile bune.

Din păcate, adevărul devine tot mai evident cu fiecare minut care trece.

Presley, spune ea cu blândeţe. Îmi pare rău că soţul tău a decedat.

Buzele mi se strâng într-o linie subțire. De fiecare dată când cineva îmi aduce aminte despre asta, mă simt trimisă înapoi acolo. Doliul e o luptă infinită care îți secătuiește personalitatea. Nu voi mai fi niciodată omul care eram cu cinci luni în urmă. Am fost obligată să devin mai dură, să înfrunt viața și să mă protejez cu orice preț.

– Apreciez asta.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? Ești prea tânără ca să suferi o asemenea pierdere în viață.

Mă forțez să râd, ca să evit răspunsul.

– Nu mă simt așa tânără. Îmi aduc aminte că toți spun că 30 de ani e cea mai faină vârstă. Eu am 35 și mă simt de parcă aș avea 70.

Sper că nu vom filosofa pe marginea afirmației mele. E una dintre puținele persoane căreia nu vreau să-i spun jumătăți de adevăr. În același timp, e singura modalitate de a ne proteja pe mine și pe copii.

– Așteaptă să vezi cum e la 60! spune și rânjește. Ai băgat de seamă că și Zach locuiește aici? De parcă destinul v-a adus împreună. Deși el e acum cu Felicia, care a rămas aceeași fată vicleană ca întotdeauna. Oftează dramatic. Ați apucat să vă vedeți?

Telefonul sună, oferindu-mi scuza perfectă ca să nu-i răspund. Tresaltă și mă cuprinde cu brațele și mă mai întoarce o dată ca să se uite la mine.

Mereu ai fost o fată drăguță, dar e clar că te ai maturizat într-o femeie frumoasă. Indiferent de cât de bătrână te simți, arăți minunat.

Se întoarce la casă și ridică telefonul, iar eu așez o bancnotă de douăzeci de dolari pe tejghea. Locul ăsta e atât de diferit de un oraș mare. E mult mai iertător. Oamenii nu se stresează de

bani, fiindcă totul funcţionează pe mentalitatea „o să te prind mai târziu".

– Ştii că are dreptate, aud vocea pe care aş recunoaşte-o oriunde venind din spatele meu.

Mă întorc, apucând punga de cumpărături.

– Dreptate în legătură cu ce?

Un râs înfundat îi scapă printre buze. Eu încă mă agăţ de senzaţia neplăcută de adineauri. Am trecut de la a nu-l vedea cu săptămânile la a da peste tot peste el. Prefer prima opţiune.

– Că arăți minunat.

– Pe bune, Zachary? spun pe un ton condescendent. Unde ţi-e iubita? Mă uit în jur, prefăcându-mă că vreau să o văd pe vrăjitoarea aia. Ai lăsat-o la chirurgul plastician? La psihiatru? Oricare din ei îi e de folos.

O insult pe Felicia din mai multe motive, dar, în principal, ca să văd cum reacţionează el. O apără? Mă va ignora din nou? Se pare că nu-i place să aducă vorba despre ea, şi aş vrea să ştiu de ce. Wyatt o urăşte în mod evident, la fel ca majoritatea oamenilor care trebuie să o îndure prin preajma lor.

– Felicia e la muncă. Sunt sigur că i-ar plăcea dacă ai trece pe la ea.

Ridică dintr-o sprânceană.

– E ultimul lucru pe care l-aş face. Şi, în plus, nu-i place când noi doi vorbim.

Rânjeşte înainte să se aplece înspre mine. Inima mea o ia la galop pe măsură ce corpul lui se apropie. Pune o bancnotă de cinci dolari peste bancnota mea.

– Are un motiv bun pentru care reacţionează aşa, draga mea.

E atât de aproape, că mi-e imposibil să nu-i inspir aroma. Nu pot inspira decât mirosul lui. Soarele, iarba, pământul şi Zach. Miroase a acasă.

Punga cu cumpărături începe să-mi alunece din strânsoare.

– Ai nevoie de ajutor cu aia? mă întreabă el.

Eram atât de pierdută în el, încât am uitat că țineam ceva. La naiba! Arunc plasa pe umăr și încerc un surâs.

– Mă descurc.

– Mda, Pres. Sunt sigur de asta.

Aș putea să jur că flirtează cu mine.

– Încerci să ne complici situația?

Ochii lui mă cercetează.

– Fiindcă spun că ești frumoasă sau pentru că ți-am zis că te descurci? Nu văd cum fac lucrurile mai complicate.

Poate că eu sunt cea proastă.

– Îmi pare rău!

Trebuie să mă depărtez de el. Mă îndrept spre ușă, dar Zach vine după mine. Deschide ușa, obligându-mă să mă strecor pe lângă el. Mă rog ca Wyatt să mă fi așteptat și să mă salveze din situația asta.

N-am așa noroc.

– Cum ai venit până aici? mă întreabă Zach când observă că nu mai există nici o mașină în afară de-a lui.

Wyatt trebuia să dea o fugă spre câteva orașe din împrejurimi ca să ia niște lucruri pentru Cooper. Amândoi aveam nevoie de camionetă. El a spus că mă aduce aici și că ori mă ia la întoarcere, ori mă întorc pe jos. Desigur, faptul că trebuia să se ducă în mai multe locuri presupunea ca eu să stau în oraș cu orele, așa că am ales să mă întorc acasă pe jos. E o distanță de câțiva kilometri, și mi-ar da ceva timp de gândire. Dar în secret speram ca el să mă aștepte.

Cu Wyatt. Înainte să plece, după câte se pare.

– L-am văzut adineauri. Mi-a zis că poate pleca dacă tot am venit eu. Nu mi-am dat seama că te aștepta

Idiotul de Wyatt! Jur că nenorocitul a plănuit totul! E un om mort.

– Ce drăguț din partea lui!

– Pot să te duc eu înapoi la fermă, se oferă Zach. E decizia ta.

Nu vreau să merg atâta pe jos, dar sub nici o formă nu vreau să mă urc în mașina lui. Camioneta lui e *acea* camionetă. Locul în care am petrecut atâtea nopți făcând lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facem. Multă iubire s-a consumat pe scaunul din față al șoferului. Nu cred că pot urca în mașina aia.

Zach îmi urmărește privirea, iar umerii lui cad deodată. De parcă amândoi ne gândim la același lucru.

– Pot să merg pe jos.

Viața mea e deja destul de complicată și de dureroasă. Nu o s-o complic și mai tare. Când sunt alături de el, mă simt de parcă aș merge cu spatele. Știu că nu avem nici o șansă. Nici nu îmi doresc una, dar cu el totul e familiar. Iar eu sunt singură. El îmi oferă senzația de confort.

Mă privește cu dezamăgire.

– Ești sigură?

Zâmbesc și încuviințez din cap.

– Mersi pentru ofertă!

Își aruncă cheile în aer și le prinde în timp ce se întoarce spre mașină. Fac doi pași, iar cerul se deschide deodată. Ploaia curge în rafale, așa că hainele și părul mi s-au udat deja. Fug să mă adăpostesc sub o copertină, dar Zach deja a sărit din mașină și mi-a luat plasa de cumpărături.

– Vino! Doar nu ai de gând să mergi pe jos pe ploaia asta.

Mă acaparează senzația de înfrângere. El câștigă și de data asta.

Capitolul 11

– Ți-e frig? mă întreabă Zach în timp ce urc în mașină.

Tremur, dar nu fiindcă mi-e frig. Corpul mi se lipește de portieră în încercarea de a menține o distanță cât mai mare între noi.

– Sunt bine.

Drumul nu durează mult, dar fiecare secundă se simte ca o oră. Privesc în jur și zâmbesc.

– Nu se poate așa ceva! Când ating abțibildul de pe bord, îmi vine să râd. Când Zach avea un meci în Nashville, am vrut să-i dau ceva care să-i amintească de mine. Deși urma să fie plecat pentru doar două nopți, eu eram pe atunci tânără și prostănacă. Pe abțibild scria: „Iubește-ți călăreața". L-am lipit pe bord, sperând că el nu avea să se supere.

Înainte de plecare, a trecut pe la mine pe acasă, m-a luat în brațe și m-a sărutat până când am rămas fără suflare. Nu a mai spus nimic. Doar s-a întors înapoi la camionetă, mi-a făcut cu ochiul și a demarat. Mereu făcea chestii de genul ăsta. Uneori, îmi spunea că avea nevoie să simtă chestii reale.

– Inițial, nu mi-a venit să îl dezlipesc, îmi spune cu căldură în voce. Apoi, era de atâta vreme acolo, încât nu am mai putut să-l dau jos.

– Îmi cer scuze că ți-am vandalizat camioneta pentru totdeauna. Nu am crezut că o să reziste atâta.

Zgomotul motorului vibrează în tăcerea care s-a lăsat. Îmi aduc aminte că mereu a fost zgomotos, dar jur că nu l-am simțit niciodată cum îl percep acum. Zach tușește.

Nu cred că va dispărea vreodată. E al naibii de rezistent.

Accelerează și intră pe drumul mic care duce către casa mea.

– Vremea e destul de rea, spun eu, mijind ochii.

Zach conduce încet, pe măsură ce ploaia lovește capota din ce în ce mai tare. Abia dacă pot distinge ceva prin parbriz. Parchează la marginea drumului.

– Nu pot să mai văd nimic. Hai să stăm un pic aici până se mai potolește ploaia un pic!

Mama Natură e o vrăjitoare fără inimă. Oare nu știe ea cât de mult îmi displace să fiu aici, în camioneta asta? Nu poate să mă mai slăbească și ea puțin? Bineînțeles că nu. Deloc. Hai să facem să fie cât mai ciudat și mai inconfortabil posibil! Trăsnetul se aude undeva deasupra noastră, făcându-mă să tresar. Minunat. Urmează furtuna din iad.

– Deci, intervin după un minut de tăcere.

– Niciodată nu ți-a plăcut liniștea.

Zach rânjește în timp ce eu mă lupt cu impulsul de a-l lovi în picior.

– Nu e adevărat!

– Ba da. Mereu ai avut nevoie să umpli liniștea ori cu muzică, ori cu dialog. Mă bucur să văd că unele lucruri au rămas la fel.

– Sunt cu mult schimbată.

Atât de multe s-au schimbat de când m-a părăsit. Nu doar în viața mea, ci și eu, ca om. Iubirea pe care i-am purtat-o m-a schimbat pe dinăuntru. Dar pierderea soțului mi-a frânt inima și a deteriorat-o fără șanse de vindecare.

– Amândoi suntem, Pres.

Are dreptate. Nici el nu e același băiat.

– Dacă tot suntem captivi acum, de ce nu mi spui ce anume te-a schimbat.

– Nu trebuie să vorbim.

Îmi încrucişez braţele şi privesc pe geam. El chicoteşte.

Nu. Dar cine ştie când are de gând să se potolească ploaia?!

Nu vreau să las garda jos cu el. Ar fi atât de uşor să o fac şi să redevin prietena lui. Nu sunt pregătită să fiu blocată într-o maşină cu el. Continui să privesc drumul, căutând o scăpare.

– Cum preferi, spune Zach şi îşi ia un baton de ciocolată.

Nenorocitul!

– Ai de gând să mănânci chestia aia de faţă cu mine?

Ştie că nu pot rezista ciocolatei şi untului de arahide.

– Vrei un pic? Îndreaptă batonul către mine, aducându-l destul de aproape, după care îl retrage. Îţi cer un singur lucru.

– Şi anume? întreb, în timp ce-i smulg batonul din mână.

– Nu mă poţi ignora dacă tot suntem blocaţi aici.

Muşc, mestec şi rânjesc.

– Bine. Spune-mi cum te-ai schimbat!

– Păi, în primul rând, n-aş mai face pe viteazul pe podul acoperit. Nici nu aş mai trage vreun taur de coarne. Dar, mai presus de toate, nu aş mai încerca vreodată să fur vreun baton de ciocolată de la doamna Rooney.

Îmi vine să zâmbesc amintindu-mi de noi pe când eram copii.

– Doamne, câte prostii am făcut când eram mici!

– Da, chiar aşa.

– Adică, îţi mai aduci aminte când ne-am furişat la unu dimineaţa ca să călărim prin pădure? Ne-am rătăcit atât de tare, încât jur că ajunseserăm la trei orăşele distanţă. Mama şi tata aproape că te-au omorât în ziua aia.

Zach încuviinţează din cap.

Chiar am crezut că tatăl tău o va face. A venit pe verandă cu puşca aia îndreptată spre mine. Dar nici nu s-a comparat

cu ce mi-a făcut tata când am ajuns acasă. Era furios.

– Ai fost pedepsit o săptămână.

– Și tot m-am furișat ca să vin la tine să te văd.

Zâmbesc.

– Știu. Mi-aduc aminte.

Îți mai aduci aminte cum am încercat să facem un foc de tabără și a trebuit să chemăm pompierii?

Nu anticipam niciodată consecințele.

– De câte ori nu era să ne rănim sau și mai rău. Acum, că-i am pe Logan și pe Cayden, mă gândesc la câte prostii o să facă. Mă sperie de mor.

– Măcar nu-l au pe Trent care să le dea idei.

Zâmbesc și-mi dau ochii peste cap.

– Momentan.

Zach șterge aburul de pe geam, și o altă amintire mi se smulge din inimă. „E ca și cum am avea 16 ani din nou."

– Poftim?

– Ce?

– Ai spus ceva despre a avea 16 ani.

Se uită în ochii mei.

– Nu am vrut s-o spun cu voce tare.

Zâmbește și se trage mai lângă mine.

– La ce te gândeai?

– La nimic. Ceva ce ai făcut mi-a adus aminte de vremea când eram copii.

Zach mă fixează cu privirea, și jur că-mi citește gândurile. El nu își mută privirea, și, din nou, sunt aruncată în trecut.

Zach, mormăi eu în timp ce mâinile mele caută ceva de care să se agațe. Te rog, nu te opri de data asta!

Ne tot ținem departe de asta de luni bune. Îl iubesc. Vreau să fiu cu el pentru tot restul vieții. Vreau să împart asta cu el, dar el mă tot refuză.

Limbile noastre se încolăcesc, iar șoldurile mele zvâcnesc spre el.

– Te iubesc, Presley!

Îi înalț capul și îi cuprind fața în mâini.

– Te iubesc, Zachary! Te rog, fă dragoste cu mine! Vreau să fii primul meu bărbat.

Zach se sprijină deasupra mea într-un braț și cu antebrațul celuilalt șterge aburul de pe geam. Căldura noastră aburește cabina camionetei și tot ce-mi doresc e să facem și mai mult abur.

– O să facem dragoste, Pres. De mai multe ori decât putem număra. Dar îți spun sigur că nu se va întâmpla în camioneta asta, cu fratele meu aflat în mașina de lângă noi.

Mă îmbrac și mă ridic.

– Trent e aici?

El râde și mă sărută.

– Suntem la lacul unde lumea vine pentru întâlniri. Bineînțeles că Trent e aici și, din ce văd... jumătate dintre liceeni se află aici.

– Urăsc orașul ăsta. Abia aștept să plecăm amândoi de aici, mormăi eu supărată, în timp ce-mi trag tricoul peste cap, și Zach se închide la prohab.

După ce ne-am îmbrăcat, el mă ia de mână.

– O să plecăm de aici în curând, iubire. Eu mă duc la facultate, iar tu vei veni cu mine. O să terminăm școala, eu o să fiu selectat de o echipă de fotbal profesionist și vom avea tot ce ne dorim. Noi doi, Presley. Noi doi. Am să-ți pun lumea la picioare.

Zach își flutură mâinile prin fața mea.

– Pământul către Presley.

Clipesc.

– La ce te gândeai? mă întreabă el.

De parcă am să i spun. Doar nu s nebună.

– La băieți, mint.

– La băieți?

– Da, am doi, ai uitat?

Fac pe dura, sperând să schimbe subiectul. Încerc să-mi calmez inima. Dacă să fiu aproape de el îmi declanșează asemenea stări, trebuie să găsesc o modalitate de a sta departe, cât mai departe. Alături de Zach îmi aduc aminte de lucruri pe care le-am îngropat acum multă vreme.

Mă studiază, dar mă lasă cu minciunile mele.

– Eu mă gândeam la lucrurile pe care le-am făcut și la timpul pe care l-am petrecut în camioneta asta.

Capul meu se întoarce imediat spre el. Chiar vorbește despre asta?

– Mda?

– Da. Vocea lui Zach emană îndoială. Sunt multe amintiri legate de scaunul ăsta din față. În preajma ta e greu să uit.

Mă răsucesc spre el. Se aude un tunet în fundal și câteva fulgere luminează cerul. Se simte ca furtuna dinăuntrul meu.

– Nu ți-a fost greu să mă uiți.

El se trage puțin către mine, și genunchii noștri se ating. Încă o dată, aerul dintre noi se umple de electricitate.

– Crezi că te-am uitat?

Tonul lui îmi dă de înțeles că e cu adevărat nedumerit.

– Ce altceva să cred? întreb eu și ridic din umeri. Te-am implorat să rămâi. Ai plecat. Nu te-ai mai întors niciodată.

El clatină din cap.

– Cum pot doi oameni să-și reamintească atât de diferit aceeași poveste? Nu te-am uitat niciodată. Am încercat să te sun, dar nu răspundeai.

Eram furioasă. Eram rănită și confuză.

Spațiul dintre noi se reduce pe măsură ce gravităm unul în direcția celuilalt. Furia, emoția, frustrarea celor șaptesprezece ani care au trecut ating paroxismul.

– Crezi că eu nu am fost?

– Te rog să-mi spui din ce motiv simțeai toate astea.

Fața lui Zach e din ce în ce mai aproape. Căldura din mașină crește pe măsură ce conversația noastră se încinge. Ochii lui îmi spun totul. În el se dă un război, iar eu voi fi prima victimă.

– Eram furios pe mine însumi. Vocea lui e joasă, dar cuvintele nu sunt domolite. Am văzut cum fața ta dispare și, cu fiecare kilometru așezat între noi, deveneam din ce în ce mai supărat. Nu am trecut niciodată peste asta. În fiecare zi, mă gândeam la ce s-a întâmplat. Respirațiile noastre se amestecă, în timp ce ascult cuvinte pe care tânjeam să le aud. Am vrut să mă întorc la tine. De aia ți-am trimit scrisori când am văzut că nu-mi răspunzi la telefon. De aia am apelat la Cooper, la Wyatt sau la oricine care ar fi putut să-ți vorbească. Dar tu... Se oprește. La fel ca respirația mea, în timp ce aștept să continue. Nu ți-a păsat. Ieșeai la întâlniri și te-ai logodit de parcă noi n-am fi contat niciodată.

– Ce te așteptai? Să stau prin preajmă, până te prindeai că însemn ceva pentru tine?

Încerc să mă retrag, dar el vine după mine.

– Am crezut... Își trece degetele prin păr. Am crezut că o să-mi mai dai o șansă. Nu am crezut că o să treci peste noi așa repede!

Pentru prima dată văd furia din ochii lui.

– Nu te-am trădat, Zach. Nu am ales pe altcineva sau altceva în locul tău.

Nu? Râde. L ai ales pe *el* în locul meu. Te ai măritat și nu ne-ai mai dat nici o șansă.

Am rămas cu gura deschisă. El chiar nu are habar.

– Să nu îndrăznești să mă judeci. Eram singură într-o facultate pe care tu ai ales-o pentru *noi*. Am venit oriunde pentru tine, Zach! Am renunțat la facultatea visurilor mele pentru tine. Apoi, primești o ofertă, la două luni după ce am venit și eu acolo, și, 24 de ore mai târziu, ești ca plecat. Te-am iubit atât de mult, încât am crezut că inima mea a murit odată cu plecarea ta! Aveam nevoie de tine.

– Și eu de tine! Mâinile lui îmi cuprind obrajii, și eu mă agăț de brațele lui. Aveam nevoie de tine, Presley! Tot timpul am avut. Și mereu va fi așa.

Înainte să pot spune ceva, gura lui o cuprinde pe a mea. Mă sărută fără nici o scuză. Nici nu mai pot gândi. Totul devine cețos, pe măsură ce inima mea bate necontrolat. Cum se poate întâmpla așa ceva? Sunt confuză în legătură cu ceea ce-mi doresc. Îmi întunecă judecata. Atingerea lui mă copleșește. Nu știu când mintea și trupul meu pierd contactul, dar îi răspund la sărut. E delicat și aspru, încet și rapid, toate în același timp. Buzele mă furnică în vreme ce el mă ține strâns.

Când limba lui intră în gura mea, îmi ies din fire. Nu! Nu, n-am să fac asta. Nu o să-i permit să mai intre în viața mea vreodată. Nu pot să mai trec încă o dată prin pierderea cuiva drag. A avut șansa lui și m-a părăsit.

Îl împing în timp ce îl privesc sfredelitor. Sunt plină de ranchiună față de el, dar și față de mine. Cum de l-am lăsat să mă sărute? Ba, mai mult, cum de am răspuns la sărut? Să-l ia naiba că face chestii de genul ăsta! Sunt o văduvă. Mi-am pierdut soțul, casa, viața. Nu am de gând să distrug și mai multe.

Ridic mâna și-l plesnesc peste față.

– Să nu îndrăznești să mai faci asta! Nu ai dreptul să mă săruți.

Nu am... Își mută jenat privirea. Nu ar fi trebuit să fac asta niciodată.

Nu, spun, respirând sacadat. Nu ar fi trebuit.

– Îmi pare rău!

– Du-mă acasă, Zach!

– Te rog, mă imploră el. Iartă-mă!

– Acum.

Mă întorc în scaunul meu și închid ochii. Important e să mă controlez câteva minute, și n-am decât să izbucnesc mai apoi.

– De ce naiba tot gafez cu tine? E atât de ușor să uit că mă urăști.

Degetele mi se lipesc de buze în timp ce vina mă copleșește. Când m-a atins, nu m-am putut gândi decât la cât de dor îmi fusese de senzația aia. Felul în care se simte gura unui bărbat peste a mea. Am fost singură în ultima perioadă, și ura față de el e ultimul lucru pe care-l simt acum. Nu l-am urât niciodată – nici măcar atunci când mă rugam să simt asta. L-am iubit toată viața, și o parte din mine știe că asta nu va înceta niciodată.

– Doar vreau să merg acasă.

Pornește motorul și nu mai zice nici un cuvânt. Privesc înainte pe măsură ce ne apropiem de casa mea. Imediat ce ajungem acolo, parchează.

– Presley, îmi pare rău.

Nu am nimic de zic, așa că tac. Dacă aș spune orice, și-ar da seama din vocea mea. Nu am să-l las să vadă cât de mult m-a dat peste cap.

Chiar dacă a făcut-o. M-a zguduit până în străfunduri. Sărutul ăla mi-a adus aminte de cât de mult țin la el. Cum lumea mea are sens în preajma lui și ce putere are Zachary Hennington asupra mea.

Cobor din mașină, fără să îmi pese că mă ud leoarcă. Ca să fiu sinceră, am nevoie să fiu plouată. Măcar ploaia e ceva real. Spre deosebire de orice am putea avea eu și Zach. Am fost părăsită de el o dată. Se pare că e o temă recurentă în viața mea. Nu pot fi vulnerabilă acum, și Zach exact așa mă face să mă simt.

Capitolul 12

Zachary

Să o sărut din nou a întărit ceea ce știam deja. Că n-am încetat s-o iubesc vreodată. Știam asta, dar acum nu mai pot să neg ceea ce simt.

Deși am mers mai departe în anumite privințe, Presley e... totul pentru mine.

Chiar și când aruncă în mine cu obiecte, mă plesnește și e atât de supărată pe mine... Nu-mi pasă, pentru că e aici. Ea e motivul pentru care nu am reușit să merg mai departe în viață. Am încercat să trăiesc, să iubesc din nou, dar nu a fost la fel.

M-a nenorocit.

Stau în camionetă în fața casei și-mi las capul pe spate. Ce naiba fac acum? E clar că nu simte la fel. Nu, Presley mă urăște în continuare.

– La naiba! Lovesc volanul cu mâna. La dracu', Zach, îmi spun. Nu poți să mergi acolo. Nu ai voie să te gândești la femeia aia, fiindcă nu ai nici o șansă. Ai dat-o în bară, îmi repet cuvintele pe care nu trebuie să le uit. Sunt distrus.

– Da, clar ești.

Tresar la auzul vocii fratelui meu, care stă în dreptul geamului.

– Cât ai auzit?

– Totul. Cred că-ți place să vorbești cu tine însuți.

Wyatt deschide portiera pasagerului și urcă în mașină.

– Data viitoare încearcă să te încurajezi. Am auzit că asta-i face pe oameni mai deștepți.

Cum spui tu, mormăi eu. Și du te naibii! Tu ești cel din cauza căruia se întâmplă genul ăsta de situații.

Frate, ce naiba credeai? De asta ți am spus că e aici de câteva săptămâni încoace. De asta tot îți zic să repari lucrurile. Presley a fost mereu marele tău regret.

Clatin din cap, dorindu-mi să n-aibă dreptate.

– Regret că am părăsit-o, nu că am iubit-o.

– Frate, spune în timp ce-și trece mâna peste față, te-am avertizat cu ani în urmă că trebuie să pui capăt situației ăsteia. Tu tânjind, gândindu-te că într-o zi o să reapară și o să te iubească din nou. Ai ratat șansa asta acum multă vreme.

– Știu.

– Chiar știi?

Face o pauză, iar eu mă gândesc să-i trag una în mutra aia îngâmfată.

– S-a măritat și a făcut gemeni. Știi asta?

– Da, îl informez pe Wyatt. L-am văzut.

– Pe cine? întreabă confuz.

– Pe fiul ei, Logan.

Numele ăla. Dintre toate numele nenorocite pe care putea să le aleagă, l-a ales fix pe ăla. Și apoi, faptul că nu și-a amintit... m-a distrus. Mi-a smuls inima din piept și habar nu are.

– Sunt băieți buni. Au trecut prin iad, spune el accentuând cuvintele. Și-au pierdut tatăl și viața lor de dinainte, așa că nu îți poți bate joc de inima mamei lor.

Wyatt e, de obicei, tăcut când vine vorba despre treburile intime ale altor persoane, dar se pare că nu are nici o problemă să se amestece în viața mea. O iubește pe Presley. Mereu a făcut o, dar e și protector cu ea. Ea încă face parte din familia noastră. Dar voiam să fie alt gen de membru de familie pentru mine.

– M-a plesnit! urlu eu.

– Păi, dacă mă iau după expresia ei, aş zice că ai meritat-o.

Îl urăsc pe frate-meu.

– Am sărutat-o.

Râde şi îşi dă ochii peste cap.

– Bineînţeles că ai făcut-o. Ea e Presley, şi ştii al naibii de bine că nu te poţi abţine. Vrei să fii cu ea.

– Sunt cu Felicia, îi reamintesc eu.

– Sigur că eşti.

– Ce naiba vrea să-nsemne asta?

Clatină din cap şi oftează.

– Ai de gând să stai aici şi să-mi spui c-o iubeşti? În felul în care o iubeşti pe Presley?

Nu mai scoate nici un cuvânt.

– Nici nu credeam asta.

Deschid gura ca să zic ceva în apărarea mea, dar el revine la monologul lui.

– Nu ai încetat niciodată să crezi că ea se va întoarce. Sperând să-ţi mai dea o şansă. Dar să mă ierte Dumnezeu, Zach, dacă o răneşti din nou, am să te distrug. Nu-mi pasă că suntem fraţi, o să te bat de ai să te caci pe tine.

– Nu se va întâmpla, ripostez eu.

Există situaţii din care oamenii îşi pot reveni, dar nu după şaisprezece ani de furie. Asta implică multă iertare, şi sunt lucruri care mă deranjează mult şi pe mine în legătură cu ce s-a întâmplat.

– Cum spui tu.

– Coboară din maşina mea! îi ordon. De ce nu te duci la ea acasă să-i spui toate căcaturile astea?

Wyatt îşi trânteşte picioarele pe bord.

– Ce te face să crezi că n-am făcut-o?

– Trebuie să ajung acasă. Mi-a ajuns. Pleacă!

– Îți spun să ai grijă, Zach! Nu doar de dragul ei, ci și fiindcă tu însuți te-ai simțit ca naiba. Aș putea să fac pariuri pentru unele dintre suferințele tale, iar motivul pentru care te-ai întors a fost ea.

– Poftim?

Bate câmpii. Motivul pentru care am venit înapoi au fost părinții noștri. Și mă accidentasem, fiindcă ăsta e riscul când joci baseball.

– M-ai auzit.

– Jur pe Dumnezeu că, dacă nu ieși din mașina mea acum...

L-am lăsat să intuiască singur continuarea.

– Transmite-i Feliciei salutări!

Coboară din camionetă. Nu există nici un dram de iubire între ăștia doi. Felicia îl urăște la fel de mult cum o urăște el. E și motivul pentru care fratele meu e manager aici, nu la ferma noastră. Îi fac semn cu mâna și mă car naibii de pe proprietatea familiei Townsend. Decid că sunt prea răvășit ca să mă duc acasă. Felicia nu-i proastă. De când s-a întors Presley, e cu ochii pe mine. Dar și faptul că Presley s-a întors acum... cine ar fi crezut? În ziua în care am de gând să o cer de nevastă pe Felicia, Presley se întoarce în Bell Buckle.

O iubesc pe Felicia, dar nu e corect față de ea. Nu când mă uit la ea și îmi doresc să fie Presley în locul ei. Trebuie să-mi dau seama ce naiba vreau să fac cu adevărat. Așa că mă îndrept către singurul loc unde mă simt ca acasă – pe câmp.

Cobor din mașină, miros iarba proaspăt tunsă și mă relaxez. Nu e nimeni aici în afară de mine. Mă duc în locul meu preferat sărind peste o baltă.

– Aproape toată viața mi-am petrecut-o aici, spun eu către zeii baseballului. În mintea mea, ei chiar există. V-am rugat să mă lăsați să joc în echipele majore, dar cu ce preț? A trebuit s-o pierd? Nu ați putut să mă lăsați să le am pe amândouă? Merg

în cerc. A trebuit să mă obligați să aleg, și acum iată unde sunt. Fără baseball. Fără Presley. Și fără vreun răspuns.

Mintea mea se umple de amintiri. Dar una cu care am luptat atâta vreme mă lovește ca o minge care vine peste față.

Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! O să joc în ligile majore. Nu-mi vine să cred. Toți anii ăștia dau, în sfârșit, roade. Banii, călătoriile, viața pe care pot să i-o ofer sunt la degetul meu mic. Presley. Trebuie să-i povestesc.

– Semnează documentele astea și suntem gata.

Managerul echipei deja îmi întinde contractul la semnat.

– Trebuie să discut cu logodnica mea, spun și ezit o clipă.

El oftează.

– Îmi pare rău, fiule. Trebuie să semnezi acum, altfel înțelegerea cade. El face o pauză. Nu o să pot să-ți ofer ceva mai bun de atât.

Nu am de gând să pierd oportunitatea asta. O să joc în liga profesioniștilor. E tot ce mi-am dorit vreodată și e chiar în fața mea. Presley m-ar plesni dacă aș lăsa să îmi scape atâția bani. Întind mâna către pix.

– O să semnez.

– Ei bine, Zach, spune managerul echipei, ridicându-se și zâmbind. Ne bucurăm să te avem ca membru în organizația Dodgers. Va trebui să ajungi în Los Angeles până la finalul săptămânii.

– Sfârșitul săptămânii? întreb eu.

– Da, sezonul e deja în plin avânt. Antrenorul te vrea acolo cât mai repede posibil.

Termin de semnat hârtiile și mă grăbesc să ajung la ea. Abia aștept să-i văd fața când îi voi spune că toate visurile noastre devin realitate.

– Pres! strig la ea cu entuziasm în timp ce ea iese de la curs.

– Hei!

Zâmbetul ei e luminos pe măsură ce vine înspre mine. Ai crede că, după atât timp petrecut împreună, ar fi devenit mai puțin frumoasă, dar nu e așa. Nici măcar nu observ fetele pe lângă care trec. Nici una nu se apropie de ce am acasă.

– Ești bine? Niciodată nu mă aștepți la ieșirea din clasă.

Ochii ei verzi sunt plini de îngrijorare.

– Iubito, spun, oprindu-mă chiar în fața ei. Se întâmplă.

Ea face ochii mari și rămâne cu gura deschisă.

– Ce anume se întâmplă?

– Mi s-a oferit o oportunitate!

– Zach! Asta e minunat! Se aruncă în brațele mele în timp ce mă clatin un pic, râzând. Unde? Ce echipă? întreabă cu entuziasm. Dumnezeule! Ce au de oferit? Stai, cine ți-a făcut oferta? Aruncă întrebări pe bandă rulantă. Face un pas în spate și mă ia de mână. Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta.

– Los Angeles Dodgers.

– California? icnește ea. Asta e în partea cealaltă a țării. Eu... Respirația i se poticnește. Când trebuie să le dai un răspuns?

Și mă lovește – o să o părăsesc din nou. După ce am petrecut doi ani departe unul de celălalt.

– Am semnat deja contractul.

Presley face un pas în spate și se apucă de burtă de parcă tocmai i-am dat un pumn.

Ai semnat deja? Credeam că o să așteptăm. Nu credeam că o să accepți, și mai ales fără să discutăm despre asta.

– Nu va fi așa rău, încep să-i explic. Plec săptămâna asta și o să caut o casă grozavă pentru amândoi. Poți să vii imediat ce termini semestrul. Promit, o să fie bine!

Poate voi reuși să o conving că schimbarea asta nu-i așa dezastruoasă. Ea nu mai spune nici un cuvânt. Ochii ei se umplu de lacrimi, și fericirea m-a părăsit.

– Nu pot să vin cu tine acum... nu mă las de școală, Zach. Tu..., începe să spună, dar apoi se întoarce cu spatele la mine. Nu-mi vine să cred că n-ai vorbit cu mine mai întâi.

– Pres. Încerc s-o conving să se uite la mine. Știu că o să fie dificil, dar putem să facem chestia asta să meargă.

– Sunt în primul semestru al primului an de colegiu. Nu pot renunța. Mă bucur pentru tine, dar nu știu... Își mușcă buza o secundă, apoi continuă: Sunt rănită.

O iau de mână.

– Mi-a spus că, dacă nu semnez imediat, aș putea să pierd contractul.

– Se presupune că suntem parteneri. Cum de nu ai vorbit cu mine?

– Am vrut. Dar am crezut că vei fi de acord să te transferi la altă școală și să ne mutăm.

În mod evident, am greșit.

– Și apoi, ce se întâmplă dacă te mută la altă echipă? Ce se întâmplă dacă în trei săptămâni te recrutează armata? Am stat departe atâta vreme. Nu mai pot să fac asta încă o dată.

Vocea ei se frânge.

– Putem să facem relația noastră să meargă. O să ne vedem în continuare, și tu mai ai doar trei ani de școală. După aia poți să vii să locuiești cu mine sau să te transferi în California oricând poftești.

O să fim bine, trebuie doar să se liniștească. Presley e logodnica mea. E lumea mea, o să găsim o soluție.

– Vrei să aștept trei ani? *Vrei ca eu să stau aici, în timp ce tu călătorești prin toată țara alături de femei de alea care abia așteaptă să și-o tragă cu jucătorul de baseball? Nu. Nici vorbă. Nu îți poți imagina că e corect să procedăm așa. Deja am așteptat doi ani ca să ajungem în punctul în care suntem acum.*

Nu e furie în vocea ei, doar tristețe.

– Atunci, vino cu mine!

Își mută cărțile în cealaltă mână și mă fixează cu privirea.

Chiar ți se pare în regulă ca eu să rămân singură în California cât timp tu călătorești prin țară? Cum o să meargă treaba asta?

– O să ne descurcăm.

– Zach. Oftează și își șterge fața. Nu înțelegi. Am venit la școala asta pentru tine. Am renunțat la propria bursă, m-am mutat, am luat și mai multe credite ca să fim împreună. Eu înțeleg că ăsta e visul tău. Ochii ei se umplu din nou de lacrimi. Dar visele mele chiar nu contează? Am muncit din greu ca să ajung aici. Programul ăsta culinar e unul dintre cele mai bune din țară. Nu pot să te urmez oriunde te duci. Nu e corect. Și nici nu cred că mai pot rezista într-o relație la distanță. Ultimii doi ani au fost de nesuportat. Dacă alegi să pleci, te vei concentra asupra baseballului și nu vei avea timp pentru noi. Și amândoi știm că în marea parte a anului vei călători. Nu mai spun că toate femeile vor fi în limbă după tine. Îmi pare rău, dar nu sunt pregătită să trec prin așa ceva.

Aveam planuri, dar asta nu înseamnă că acestea nu pot suferi modificări. Am reușit să ne descurcăm în acei doi ani în care ea încă era la liceu. Asta o să fie și mai ușor de depășit. Acum, o să-mi permit să îi cumpăr bilete de avion ca să ne vedem.

Nu știu exact ce așteptări are, dar baseballul este viața mea. Asta e șansa mea, și nu am să o ratez. O să găsim o soluție ca să facem chestia asta să meargă.

– Da, dar ăsta e visul meu, Presley. Iar în momentul ăsta fac bani jucând baseball. Nu pot să renunț. Nu pot. Plec mâine.

– Mâine? întreabă ea, practic țipând. Faci mișto de mine! Mâine, Zach?

Încuviințez din cap.

– Presupun că s-a terminat totul între noi, atunci.

Se îneacă rostind aceste cuvinte.

– S-a terminat? strig eu. Pe naiba! Nu ne despărțim doar dintr-atâta. Suntem logodiți!

Lacrimile pe care și le-a reținut cu greu îi curg acum pe obraji. Urăsc faptul că o fac să plângă. Fac un pas înainte, dar ea ridică mâna.

– Nu, Zach. Nu pot să fiu departe de tine în felul ăsta. Aproape că am înnebunit în Tennessee, dar Wyatt, Grace și Emily au fost alături de mine. Pe cine am eu aici? Angie e unica mea prietenă. Mă aflu aici doar fiindcă mi-ai promis că o să fim împreună. Vocea ei se frânge. Se presupunea că o să ne căsătorim, că o să ne facem o familie, și tu nici măcar nu te-ai sinchisit să vorbești cu mine înainte de a semna contractul! Presley devine din ce în ce mai supărată. Mă bucur că ai primit șansa asta, dar nu e vorba numai despre viața ta. Sunt și eu la mijloc.

– Avem destul timp să ne întemeiem o familie. Și încă putem să facem asta, doar că nu acum. Nu când cariera mea își ia avânt.

– Și, deci, toate planurile noastre dispar, pur și simplu?

– Planurile se schimbă, Presley. Vreau să o iau în brațe, dar, de fiecare dată când fac un pas, ea se retrage. Nu face asta, o rog eu. Nu vezi imaginea de ansamblu!

– Tu ești cel care a pictat un tablou în care petreceam următorii doi ani cu tine terminând colegiul, apoi căsătorindu-ne, trăind împreună și, după aceea, cu tine intrând în armată. Ai făcut toate astea pe la spatele meu.

– Dar acum nu mai e nevoie. Acum, pot să joc baseball, îi explic eu. Nu pricepe că asta e șansa mea. Și dacă mă rănesc anul ăsta cât joc aici? Poate nu o să mai am niciodată oportunitatea asta.

– Înțeleg ce zici. Cunosc riscurile, și ai dreptate când spui că asta e șansa ta. Deja ai semnat și te duci, dar eu nu pot să o fac. Nu pot să petrec următorii patru ani așteptându-te. Și nici nu am de gând să mă mut în California. Tu vei fi la antrenamente sau vei juca, ceea ce înseamnă că oricum n-ai să fii prin preajmă. Nu e corect față de mine.

Nu pot s-o pierd, dar nici nu pot renunța la baseball.

– Nu am să renunț la tine, Presley. Am trăit departe de tine în ultimii doi ani.

– Știu. Iar eu mi-am ratat propriul bal și te-am văzut doar când și când – și chiar și atunci te antrenai. Eu am fost cea care a trebuit să facă față telefoanelor pe care mi le dădeai când erai beat și să audă despre fetele alea care își făceau veacul cu voi, când eu eram la mii de kilometri distanță.

– Eu niciodată...

– Nu. Am terminat-o, Zach. O las să continue, gândindu-mă cum să rezolv asta. M-am chinuit timp de doi ani așteptându-te. Am făcut-o fiindcă te iubesc – și, la finalul lor, chiar am crezut că vom fi împreună. Și apoi tu faci asta? Ar trebui să las totul baltă și să te urmez de fiecare dată când tu decizi ceva?

Încerc să-mi spun că e în stare de șoc. Și că nu vorbește serios. Imediat ce o să se calmeze, va înțelege situația noastră.

– Ăsta e visul meu. Vorbim despre liga profesioniștilor. Pentru asta am muncit toată viața. Sub nici o formă nu pot să dau cu piciorul. Mereu ai știut că aici visez să ajung.

Respiră greu în timp ce mă privește drept în ochi.

– Atunci, pleacă!

Încearcă să-și recapete suflul.

– Mă simt de parcă mă pui să aleg între tine și baseball. Nu pot să fac asta. Chiar nu pricepi că nu pot face alegerea asta?

Să renunț la visul meu sau la ea... nu pot. Dar o cunosc pe Presley – deși e supărată, știu că mă iubește.

– Nu, Zach. Își trage nasul, și pot să observ o multitudine de emoții care îi joacă pe chip. Alegi ce vrei. Și e în regulă oricum. Eu aleg ce e mai bine pentru mine. Nu am de gând să schimb colegiul. Și nu am de gând să-mi petrec următorii trei ani jumătate într-o stare de disperare, în timp ce tu faci înconjurul țării. Mă bucur că dintre toți te-au ales pe tine. Speranța începe să prindă aripi. Chiar sunt foarte mândră de tine. Te iubesc atât de mult, că doare.

Asta e Presley pe care am iubit-o toată viața.

– Dar asta nu înseamnă că pot fi cu tine cât timp faci asta. Vreau să fii fericit, dar vreau să mă asigur că nici eu nu sunt o proastă. Am doar 18 ani, deci poate că-i mai bine așa.

Mda, aveam alte planuri, dar asta e șansa vieții mele. Sunt o mie de oameni care așteaptă la rând să-mi ia locul. Mă apropii de ea, și nu se retrage.

– Te iubesc!

– Și eu te iubesc!

– Atunci, spune-mi că nu s-a terminat. Că vom găsi o soluție.

Se apropie, mă sărută și apoi face un pas uriaș în spate.

– Aș vrea să fie posibil. Dar în ultimii doi ani am avut o relație la distanță. Știu ce implică asta. Nu voi mai accepta.

– Bine, atunci, luăm o pauză până termini și tu școala.

– O pauză? Închide ochii. Ca să ce? Să ieșim cu alți oameni?

Nu știu. Putem să încercăm, să vedem cum e.

Undeva, în străfundurile minții, știam că nu avea să funcționeze. Nu fiindcă nu ne iubim, ci fiindcă vorbim despre lumi complet diferite. Am discutat cu câțiva băieți care erau în ligi profesioniste, și relația nici unuia dintre ei nu rezistase.

– Sunt dispus să încerc.

Își șterge lacrimile care cad.

– Vreau o viață cu tine, Zach. Nu să petrec următorii ani departe de tine, așteptând să sune telefonul. Presley pune inelul

de logodnă în palma mea. O să te iubesc pentru totdeauna, Zach, dar acum îți spun la revedere.

Înainte să apuc să mai spun ceva, ea pleacă în fugă. Aș putea să merg după ea. Vreau să o fac, dar picioarele nu mi se mișcă. O văd pe iubirea vieții mele îndepărtându-se și eu nu fac nici un nenorocit de gest.

Capitolul 13

Presley

– Crezi că poți să treci astăzi pe la ferma Hennington?

Mă uit la Cooper de parcă i-ar mai fi crescut un cap. Doar știe că ăla e ultimul loc în care vreau să mă duc.

– De ce nu poate aduce Wyatt caii? Sunt ai familiei lui.

– Ascultă, e o chestie de afaceri. Am mai cumpărat doi cai de la ei. Am nevoie de Wyatt pe pășune. Ceilalți oameni sunt ocupați, iar tu muncești pentru mine.

Cooper încearcă din greu să fie convingător.

Chicotesc.

– Aproape m-ai convins.

– Nu glumesc. Trebuie să ajungi acolo până-n cinci.

Au trecut vreo două săptămâni de când nu l-am mai văzut pe Zach. Două săptămâni și nici un semn. De parcă facem un pas înainte și doi înapoi. Am avut impresia că făceam progrese când eram în camionetă, dar apoi el m-a sărutat. Trăim clipe de astea în care lucrurile sunt clare, doar ca să fie eclipsate de amintiri din trecut.

– Coop, nu pot.

Încerc să găsesc scuza potrivită. Va ști că mint, dar sub nici o formă nu am de gând să mă duc acolo.

– Nu te rog.

– Nu mă duc.

– Nu se rezumă totul la tine și la viața ta amoroasă, Presley. Unii dintre noi nu au avut de ales. Unii dintre noi au fost nevoiți să renunțe la visurile lor pentru a face față realității.

Acum, e momentul ca și tu să te maturizezi și să îți înfrunți propria realitate.

Ce ştie el despre realitate? Am trecut prin iad, aşteptând ca lucrurile să devină un pic mai uşoare. Dar, nu, de fiecare dată când simt un strop de uşurare, ceva se întâmplă.

– Uau, ce uşor e să stai în turnul tău de fildeş şi să mă judeci. Crezi că nu a trebuit să mă maturizez? Să duc o viață reală? Crezi că eu nu am avut visuri care s-au năruit? Trezește-te naibii!

Mă ridic, și Cooper își dă ochii peste cap.

– Și ce dacă a trebuit să te întorci acasă?

– Nu m-am întors acasă, Cooper. Am pierdut *totul*. Orice lucru oricât de mic. Mi-am pierdut viața. Soțul, cofetăria, casa, prietenii, școala copiilor, orice... Totul a dispărut. Așa că spune-mi ce realitate crezi că nu înfrunt, *dragă* frate!

Eu şi Cooper eram apropiați pe când eram mici. Faptul că între noi sunt doar doi ani diferență ne-a dat ocazia să petrecem mult timp împreună. Se combina cu prietenele mele sau se unea cu frații Hennington pentru a mă tachina, şi asta însemna că eram mereu în aceleași locuri. În plus, trebuia să ajutăm la fermă. Dar tipul ăsta. Tipul ăsta furios nu era Cooper pe care-l știam eu.

– Nu mă cert cu tine.

– Ba da, ripostez eu, te cerți. Îl vreau pe fratele meu înapoi.

– Bine. Mâinile lui se ridică și se lasă la loc. Ne-ai părăsit pe toți, Presley. Nu doar că te-ai dus la colegiu. Ai plecat de tot. Nu te-ai mai întors nici măcar ca să vezi ce e cu noi. L-am cunoscut pe soțul tău abia după ce te-ai măritat cu el Nici gând să-mi mai cunosc nepoţeii. Câţi ani au? Asta e prima dată când petrec timp cu ei.

Îmi dau seama că a suferit. Dar nu am avut habar cât de mult. Mereu am presupus că e supărat fiindcă nu a reuşit să

plece și el de aici.

– Erai bine-venit în casa mea oricând.

– Nu voiam să vin până acolo. Voiam să vii tu acasă. Asta e casa ta. Aici ai avut o viață, dar te-ai prefăcut că nu a existat.

Deși e furios, pot să aud durerea din spatele cuvintelor. Lacrimile mi se adună în timp ce cuvintele lui taie-n carne. Nu am vrut să-mi rănesc familia sau fratele. Nu am putut să vin aici. Nu voiam să mă văd cu oamenii care-mi spuneau că eu și Zach eram nebuni și prea tineri. Nu puteam suporta să le văd mila din ochi și să aud șoaptele.

– Nu a fost chiar așa. Nu am putut să vin acasă și să fac față bârfelor.

– Cui naiba îi mai pasă de ce cred oamenii? Dacă ai fi dat o șansă cuiva, ai fi aflat că toată lumea era tristă pentru tine. Dar nu i-ai dat nimănui vreo șansă reală de a-ți arăta ce gândea. Te-ai ascuns departe și ai creat o viață nouă în care nimeni nu era bine-venit.

Cooper are dreptate. Ar fi trebuit să trec pe acasă după prima vizită. I-am exclus din viața mea pe toți oamenii din orașul ăsta. Pe părinții mei, pe fratele meu, pe oricine care avusese o legătură cu Zachary. Fiindcă nu voiam să mă gândesc la el. Și doar dacă îi auzeam numele mă simțeam de parcă cineva mi-ar fi smuls inima din piept.

Am trecut de la a auzi păreri de rău cu lunile la a le spune eu însămi în mod constant.

– Îmi pare rău, Coop. Chiar îmi pare. Te iubesc! Fac un pas în față și-l iau de mână. A fost mai ușor să evit.

Văd în ochii lui lupta care se dă în el.

– Poate că a fost mai ușor pentru tine. Dar pe mine m-a durut ca naiba să-mi pierd sora.

Tot ce vreau e să mă simt normală din nou. Nu vreau să mă cert cu Cooper sau cu altcineva. De când ne-am întors, fratele

meu a fost alături de fiii mei. Vreau să fim ca înainte.

Îmi pare rău că te am rănit. Fiecare silabă e însoțită de sinceritate. Putem să mergem mai departe? Putem să găsim o soluție să fim din nou apropiați?

– Da, spune zâmbind. Poți să curăți grajdurile toată luna ce vine, și o să găsesc o modalitate să te iubesc din nou.

– Nici vorbă!

Cooper mă cuprinde într-o îmbrățișare.

– Aș fi fost acolo pentru tine. Sunt aici mereu. Încetează să mai fii așa încăpățânată și lasă-ne să te ajutăm!

Mă afund în brațele fratelui meu și mă relaxez complet.

– Sunt atât de furioasă. Și atât de tristă.

Mă ține strâns.

– Știu, Pres. Totul o să fie bine.

Îl las să mă consoleze, pentru că sunt prea obosită ca să mă mai prefac. Și, cu Cooper, pot fi eu însămi.

Capitolul 14

– Doar nu credeai că vei putea să te ascunzi pentru totdeauna, nu? spune Wyatt. Asta e partea cea mai bună a orașelor mici – sunt mici.

Am reușit să mă feresc de el în marea majoritate a timpului. Am discutat mereu scurt și la obiect.

– Nu mă ascund.

Afișează un rânjet scurt.

– Te ascunzi mai mult decât vrei să recunoști.

– Păi, dacă ți-aș spune, aș anula scopul.

E cinci și jumătate dimineața, și am crezut că o să fiu în siguranță aici. Visele mele au devenit din ce în ce mai rele de la sărut încoace. Acum, Todd vine și mă acuză că l-am iubit pe Zach în tot acest timp. Îmi dau seama că subconștientul meu se joacă cu mine, dar mă trezesc în fiecare dimineață într-o baltă de transpirație. Acum, mă chinuiesc până și să adorm. Dar e un pic mai bine decât nenorocitele alea de coșmaruri. Însă, când mă gândesc la Todd, devin teribil de tristă. Toate amintirile noastre sunt pângărite de șarada pe care mi-a servit-o. Mi-l amintesc cum se trezea ca să se ducă la muncă, cum se îmbrăca și mă săruta de rămas-bun, știind, în tot acest timp, că mă mințea. Mă întreb ce altceva mi-a mai ascuns. Apoi, durerea se transformă în furie. E obositor.

– Cu toții ascundem câte ceva, nu-i așa?

– Și tu ce ascunzi? întreb când el se apropie de mine.

Wyatt mă cercetează de parcă ar vrea să vadă prin mine.

Nu vorbim despre mine. Te cunosc, Pres. Trebuie să spui cuiva, dragă. Te mănâncă de vie.

Habar n ai despre ce naiba vorbești.

Râde.

– Ești cam nervoasă. Furia curge din tine. Te împiedică să fii cu adevărat aici.

Clatin din cap dezgustată. De ce mă tot zgândăre? Toată lumea m-a lăsat să țin doliu în felul meu, dar nu și Wyatt.

– Nu ești în măsură să-mi dictezi cum să îmi trăiesc viața. Ai mare dreptate, sunt supărată. Aș vrea să găsești pe cineva care e în situația mea și nu e supărat.

– Nu ești prima persoană care are de-a face cu moartea. Vocea lui îi trădează compasiunea, spre deosebire de cuvinte. Tu nu îți plângi durerea, Pres. Abia trăiești. Băieții ăia ai tăi, spune indicând fereastra de la camera lor, trăiesc. Ajută la fermă, râd, sunt curioși să cunoască familia pe care nu o știau. Chiar trăiesc, dar tu? Face o scurtă pauză, în timp ce pieptul începe să se contracte. Wyatt s-a proptit în fața mea. Ochii lui căprui sunt deschiși și sinceri. Tu abia reziști.

Mâinile lui Wyatt îmi mângâie brațele în sus și-n jos.

– Nu știu să simt altceva decât furie.

El încuviințează din cap.

– Înțeleg această furie.

– Vreau să înceteze.

– Fă o plimbare cu mine, mă grăbește Wyatt. E un loc pe care vreau să-l vezi.

Opțiunile mele sunt simple: pot să mă duc înapoi în pat și să fiu acostată mai târziu sau pot să-l înfrunt acum. Ei bine, asta dacă mă lasă Wyatt să merg undeva. Se pricepe al naibii de bine să obțină ce vrea. Și adevărul e că o parte din mine nu vrea să fie singură.

– Bine, dar accept fără tragere de inimă.

– Când ai făcut ceva din proprie voință?

Râde la propria glumă și destinde atmosfera. Ridic din umeri.

– Poate o dată.

Traversăm proprietatea îndreptându-ne către pârâu, în timp ce soarele începe să se ivească la orizont. Când eram mici, ăsta era locul nostru. Eu și Wyatt veneam aici și ne așezam pe o piatră mare din mijlocul apei. Vorbeam despre toate lucrurile pe care urma să le facem, că vom fi vecini și copiii noștri vor fi inseparabili. Vis de oraș mic al celor mai buni prieteni.

– Știi? spune el în timp ce ne apropiem de apă, tot aștept să te întorci acasă.

Îl privesc confuză.

– Ăăă, sunt acasă.

– Nu, încă ești acolo, declară el. Ai o jumătate de inimă lipsă, Călăreațo. Își lasă capul pe spate și privește stelele. Te întrebi uneori ce se află acolo? Trăim într-un univers mare, plin de oameni care caută fiecare altceva. Privirea lui o întâlnește pe a mea, și el continuă: Spune-mi, ce-ți dorești?

Inima mi se frânge pe măsură ce conștientizez că ceea ce-mi doresc e imposibil.

– Nu contează ce-mi doresc, oricum nimic nu va deveni realitate.

– Nu știu ce să zic. Poți să ai dorințe, dar asta nu înseamnă că toate ți se vor împlini. Uneori trebuie să decizi dacă ceea ce visezi e și ceea ce-ți dorești.

– Bine, Yoda.

Stăm pe marginea apei, și eu privesc în sus, întrebându-mă unde se află Todd. Dacă poate să vadă sau să audă asta. Mă întreb dacă știe ce e în inima mea și a băieților. Mă gândesc la toate alegerile pe care le-am făcut și la deznodămintele lor. Alegerile sunt lucruri pe care le luăm în derâdere până

rămânem fără opțiuni, și atunci ne dorim să dăm timpul înapoi.

– Urcă, spune Wyatt, lăsându-se pe vine în fața mea.

Mă strâmb.

– Nu mă sui în cârca ta.

– Femeie, mereu trebuie să fii încăpățânată.

Se întoarce, se lasă iar în jos și mă apucă de genunchi. Nu am timp să răspund, că mă și aruncă peste umăr.

– Wyatt Hennington! Pune-mă jos!

Înaintează cu greu prin apă.

– Ești sigură?

– Nu, mormăi eu. Poate că-ntr-o bună zi o să faci cum spun eu din prima.

– Mă îndoiesc. De obicei, alegi varianta greșită. Mă gândesc că, procedând în felul ăsta, ne scăpăm pe amândoi de o bătaie de cap.

– Ar trebui să vorbești.

Câțiva pași și ajungem pe piatră. Mă așază, și eu îmi strâng picioarele ca să-i fac și lui loc.

– Hai să vorbim! Ești blocată aici până îți rezolvi problema.

Nu-i spun că aș putea să plec pe propriile picioare. La urma urmei, apa are doar o jumătate de metru adâncime. Oricum, nu asta e ideea.

– Ce vrei să spun?

Se apropie și mă înghiontește cu brațul.

– Începe cu motivul pentru care te-ai întors.

– Soțul meu. Ezit, fiindcă simt nevoia să respir adânc înainte să continui. Ne-a pus într-o situație dificilă.

– Cum așa?

Oh, posibilitățile sunt infinite. Asta e partea care mă chinuiește. Câtă informație pot împărtăși? De ce ascund toate relele pe care mi le-a făcut? În mod evident, lui Todd nu i-a

păsat, așa că mie de ce-mi pasă? În parte, e vorba despre mândrie, știu asta. Nu vreau ca lumea să vadă cât de naivă am fost. Pentru că doar un om naiv nu vede că viața lui se destramă.

– Am fost neglijentă în legătură cu fiecare aspect al vieții mele. Nu am știut că Todd și-a pierdut locul de muncă sau că eram îngropați în datorii. Așa că, atunci când a murit, m-am trezit cu un munte de probleme pe cap.

Wyatt mă mângâie pe spate.

– Așa că te-ai întors ca să te pui pe picioare?

– M-am întors fără nimic. Am pierdut totul. La propriu. Am fost atât de proastă, Wyatt!

– N-ai fost. Dacă soțul tău nu ți-a spus, de unde puteai să știi?

Am scăpat un râset slab.

– Doar cineva destul de egoist și de centrat pe sine nu și-ar da seama că soțul său nu mai are serviciu. Habar n-am avut cât de rău stăteau lucrurile. Aș fi putut să-l ajut, dar Todd a continuat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar nu era adevărat. Era – este – foarte rău.

– Nu cred că ai fost egoistă, ci mai degrabă că n-ai vrut să știi.

E adevărat. Nu voisem să știu nimic. L-am lăsat pe el să se ocupe de aspectele financiare pentru că făcea asta și la serviciu. Era firesc să se ocupe el de facturi și eu de casă. Privind în urmă, am fost ignorantă. Ar fi trebuit să știu măcar câte ceva despre situația noastră. Și, dacă e să fiu complet sinceră, adevărul era chiar în fața mea, dar l-am spoit ca să nu-l văd.

– Mă consideri patetică?

– Bineînțeles că nu!

– Sunt o văduvă de 35 de ani, cu doi băieți, și locuiesc cu părinții mei.

El oftează.

– Bine, poate puțin.

Îi dau un cot, și el râde.

– Porcule!

– Hei, viața e ca un joc de noroc. Ți-ai jucat cărțile și ai pierdut. Asta nu te face un învins. Ci înseamnă doar că trebuie să-ți schimbi crupierul.

Clatin din cap și-i zâmbesc.

– Cred că ar fi bine să nu te mai uiți la *Marea mahmureală*. N-ai fost niciodată în Vegas.

– Nu trebuie să ajung în Vegas ca să înțeleg jocurile de noroc.

– E mai bine decât să citezi versuri din Kenny Rogers.

– Vorbesc serios. Tonul lui Wyatt se schimbă. Nu ești prost atunci când iubești pe cineva și ai încredere. Uneori, celălalt te iubește la rândul lui, alteori... îl iubește pe fratele tău.

– Wyatt, spun eu încet.

– Doar știi că te-am iubit dintotdeauna. Și știu că noi nu vom fi niciodată împreună. Am acceptat asta acum mult timp, dar vreau să-ți scot ochii de câte ori am ocazia. Într-o zi, o să vă scoateți capetele din nisip amândoi și o să reparați răul făcut.

Wyatt mi-a povestit cum s-a simțit când Zach a plecat la facultate. Nu în sensul „lasă-l pe frate-meu pentru mine". Mi-a explicat că trebuia să-mi zică asta pentru a putea merge mai departe. Am plâns în timp ce el își dezvăluia sentimentele. L-am iubit, dar nu în felul ăla. I-a spus și lui Zach, iar asta nu a ieșit prea bine.

Mâna mea o găsește pe a lui, și el mă strânge.

– Ar fi fost mai ușor dacă ai fi fost tu, am admis.

– Ar fi fost mai ușor dacă nu ai fi fost tu.

Amândoi tăcem în timp ce apa curge pe lângă noi. Casc, și Wyatt mă trage mai aproape. Îmi las capul pe umărul lui, cu ochii închiși. Ar fi fost atât de diferit totul dacă l-aş fi ales pe el. Wyatt m-ar fi echilibrat. El niciodată nu a avut intenţia de a părăsi locul ăsta. Voia să administreze ferma propriei familii, să se așeze la casa lui și să aibă copii. Cumva, ne-am îndepărtat unul de altul atât de mult, încât n-am mai trăit nici măcar în același stat.

Wyatt își drege vocea, trezindu-mă din starea de semiamorțeală.

– Soarele răsare. E cazul să ne întoarcem.

– Încă cinci minute.

Picături de apă rece mă stropesc, și țip.

– Oprește-te!

Sar în picioare în timp ce el continuă.

– Bună dimineața, Călăreațo! Mă bucur să văd că ai decis să ne întoarcem. Eram îngrijorat că o să vrei să dormi aici pentru totdeauna.

– E o minune cum de nu a vrut nici o fată să te ia de soț până acum, îl tachinez.

– Te iau pe sus sau ai de gând să fii fată ascultătoare?

Mă urc în cârca lui, să ne întoarcem. Înaintează cu lejeritate în vreme ce eu îmi sprijin capul de umărul lui. Wyatt nu mă lasă pe pământ când ajungem la mal. Continuă, și eu mă relaxez.

– Mersi pentru asta! spun, pe măsură ce ne apropiem de casă.

– Dacă nu vrei să vorbești cu mine, găsește pe cineva. Sunt mulți oameni care te iubesc. Până și prostănacul de frate-meu – oricare din ei.

Ajungem acasă, și cobor din cârca lui.

– Nu cred că eu și Zach o să vorbim prea curând.

Privește în sus și zâmbește.

– Nu fi atât de sigură, scumpo.

Mă întorc și dau peste Zach, care așteaptă pe scări. Pălăria îi acoperă fața, și în mod evident doarme. Nenorocitul naibii!

– De ce? întreb cerul. De ce mă torturezi în halul ăsta?

Wyatt mă sărută pe obraz înainte să mă împingă înspre fratele lui.

– Ori îl trezești tu, ori eu.

– Mă duc înăuntru. Să-i spui că nu avem ce discuta.

Nu am de gând să stau de vorbă cu el. Sărutul ăla a fost cu două săptămâni în urmă, și de atunci n-a dat nici un semn. Și nici nu am auzit vreo bârfă cum că s-ar fi despărțit de vrăjitoarea aia. Deci e clar că, încă o dată, Zach a ales altceva. Nu ar trebui să mă mire. Nu ar trebui să mă simt rănită. Nu însemn nimic pentru el. La naiba, aș fi cea care intervine în relația altora, în cazul ăsta. Bine, dacă aș fi făcut ceva în sensul ăsta.

Oricum nu contează. Nu vreau să vorbesc cu el și nici nu trebuie.

– Fir-ar! mormăie Wyatt în timp ce eu o iau prin fața casei.

Nu-mi pasă dacă crede că sunt un copil. Mă întreb dacă știe ce a făcut fratele lui după acel drum cu camioneta către casa mea. Mi-ar fi plăcut să poată vedea; atunci aș fi avut plăcerea să văd cum îl cotonogește pe Zach.

Icnesc când mă ridic din pat. E ora douăsprezece după-amiază. Nu-mi aduc aminte când m-am dus la culcare, dar e clar că am dormit.

Mă îmbrac repede și cobor scările.

– Salutare, dulceață, spune mama în timp ce curăță niște cartofi. Mă întrebam când ni te vei alătura.

– Scuze, mamă! Cred că am adormit din nou.

Ea zâmbește și se întoarce la gătit.

– Nu ai prea dormit în ultima vreme. M-am gândit că ai nevoie de odihnă.

Ochii mei se măresc la auzul cuvintelor ei. Credeam că m-am ascuns bine. Se pare că nu.

– Mintea mea nu se odihnește niciodată.

Pune cuțitul pe fund, se șterge pe mâini și ocolește blatul.

– Ai putea să-ți iei liber azi și să ieși în oraș. Poate să te duci la coafor?

Îmi înăbuș un protest. Să mă duc aici la coafor e ca și cum aș păși într-un salon din 1980. Nu din cauză că n-au mai renovat de atunci, ci fiindcă toate coafurile par să fi rămas blocate la acea perioadă. Chestia e că nu mă mai pot ascunde.

– Poate mă duc în Nashville, zic.

Pufnește.

– Cred că în orașul nostru obții ceva mai bun. Am să sun să văd dacă Victoria are vreun loc liber.

Mama nu pierde timpul și se îndreaptă către telefon.

– Neața, ne salută tata când intră-n încăpere.

Mama turuie la telefon, iar tata rânjește.

– Salvează-mă, tati!

El râde și mă sărută pe obraz.

– Oh, fetița mea, când mama ta își propune ceva, nu am cum să intervin. Băieții tăi au plănuit să-l ajute pe Cooper mai târziu să strângă fânul în baloturi... dacă vrei să ajuți.

– Sarcina pe care o urăsc cel mai mult.

– Se pare că le place să fie aici.

Își pune pălăria pe masă. Mă așez și înșfac o brioșă.

Deși în subconștient mi-am dorit mult ca ei să urască locul ăsta, mă bucur că s-au adaptat. La fel ca mine, au avut de îndurat multe schimbări și vremuri grele. Le sunt

recunoscătoare fratelui meu, lui Wyatt și tatălui meu că sunt aici și-i ghidează.

Se străduiesc. Cred că e greu să treci de la oraș la viața de aici.

– A fost grozav să-i văd în preajma cailor. Sunt talentați. Nici n-au ezitat să-l ajute pe Zachary.

Brioșa îmi cade pe podea.

– Poftim? întreb aproape țipând. Cum adică să-l ajute?

Mă ridic și încerc să mă calmez, dar fiecare mușchi din corpul meu e încordat.

– Zach a adus caii pe care tu ai refuzat să-i aduci. Dacă nu ai fi fost așa încăpățânată, n-ar mai fi bătut atâta drum.

Pufnesc.

– Atâta drum?

Să fim serioși. E un kilometru și puțin, și el obișnuia să facă drumul ăsta în fiecare zi.

– Când a plecat?

Tata se ridică, își pune pălăria pe cap și răsuflă lung.

– E cu băieții acum.

Nu scot nici un cuvânt. Plec și mă duc direct către ușă. Nu are voie să se apropie de copiii mei. Nu-l vreau în preajma noastră. Dacă băieții ar afla adevărul despre mine și Zach, ar veni cu o grămadă de întrebări. Și, în plus, nu vreau să le placă de el.

Mă îndrept spre țarc și-i găsesc pe băieți stând pe gard. Picioarele lor atârnă și amândoi stau aplecați în față. Zach stă în fața lor cu un cal, și le aud râsetele. Mă opresc. Amândoi băieții râd. Mi-a fost dor de sunetul ăsta. O lacrimă curge în timp ce mă țin de piept. A trecut atât de mult de când vreunul dintre noi a fost fericit. Atâtea luni în care n-am simțit nimic.

Privirea lui Zach o întâlnește pe a mea.

Oricât de nervoasă eram cu câteva minute în urmă, acum furia mi-a dispărut. Cayden și Logan au fost triști în prezența mea sau complet indiferenți, iar acum par întregiți.

– Nu e întotdeauna un nătărău.

Wyatt îmi dă un ghiont și-mi urmărește privirea.

– Discutabil.

Zach și băieții râd din nou. El le dă băieților frâiele, și eu îi privesc cum se plimbă cu animalele, cu zâmbete uriașe pe fețe.

– Când ai de gând să te trezești, Pres?

Îl privesc cu frustrare. Mă deranjează că tot insistă.

– Încetează!

Își ridică mâinile în semn că se predă.

– Nu mai spun nimic. Se oprește din vorbit preț de câteva secunde, apoi deschide din nou gura. Dar am să mai spun că...

– Nu te poți abține.

– Cred că băieții ăștia au nevoie să-și vadă mama zâmbind și râzând. Au nevoie să vadă că e în regulă să fii fericit.

Brațele lui Wyatt îmi cuprind talia. Mă trage aproape de el, și ochii lui Zach se intersectează iar cu ai mei.

– Ei toți te iubesc, Presley. Te privesc și văd că abia mai reziști. E greu pentru copii să-și vadă mama în felul ăsta. Așa că du-te și arată-le că au voie să fie fericiți!

Probabil are dreptate. Nu vreau ca ei să creadă că viața nu merită trăită. Vreau fericire pentru ei. La naiba, o vreau și pentru mine. Vreau să nu mi se mai deruleze în minte seara aia. Mă omoară. Am cearcăne în jurul ochilor, hainele atârnă pe mine și sunt al naibii de obosită.

Merg încet către țarc și încerc să mă adun.

– Băieți, spun zâmbind.

– Mamă! Logan aleargă spre mine. Uite! Ăsta e al meu și acela e calul lui Cayden!

– Uau! Sunt surprinsă. Nu știam că aveți propriii cai.

– Nu e minunat?

– Bineînțeles că e! Le ați dat nume?

– Nu! Cay! strigă Logan la fratele lui. Trebuie să le dăm nume!

Băieții pleacă alergând, plimbându-și caii. Eu zâmbesc. De fiecare dată când calul face ceva nou, amândoi se minunează. Îmi aduc aminte de Crăciunul când eu și Todd le-am luat bicicletele pe care și le-au dorit. A trebuit să-i înfofolim cu cinci straturi de haine ca să poate să iasă în aerul înghețat.

– Nu-mi vine să cred că tata și Cooper și-au permis asta, îmi spun mie însămi.

Îl privesc pe Zach, și el zâmbește.

– Păi, tatăl tău a cumpărat doi cai noi, dar m-am gândit că poate băieții își vor dori propriii cai.

– Tu ai făcut asta? întreb. Le-ai dat doi cai?

– Nu pot să trăiască la fermă fără cai.

– Zach, șoptesc eu, e prea mult.

Inima mi se topește. Caii nu sunt ieftini. Ferma de cai a familiei Hennington a fost mereu profitabilă. Ei cresc, antrenează și vând cei mai frumoși cai din stat. Gestul lui e mai mult decât merit. Ultima dată când ne-am văzut, l-am plesnit. Și totuși, suntem aici, cu el dăruindu-i fiecăruia din băieți câte un cal. Îmi aduce aminte de băiatul de care m-am îndrăgostit.

– Știu cum e să fii copil. Îmi imaginez că schimbarea asta nu e ușoară pentru ei. Un cal e un instrument de terapie foarte bun. Adu-ți aminte câte nopți ne trebuie nouă doar ca să ne eliberăm de gânduri. M-am gândit că, în absența tatălui lor, într-o nouă casă, neștiind pe nimeni...

Mă simt ca o ticăloasă. Uite-l aici, făcând tot posibilul ca băieții mei să fie bine, și eu am vrut să vin către el și să-i trag un pumn în față. Mă uit la băieți, care mângâie căluții.

– Îți mulțumesc, Zach! Chiar nu știu ce să spun. M-ai dat peste cap.

– Doar spune: „Îți mulțumesc, Zachary". Face o pauză și zâmbește. „Ești cel mai iubitor și mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut."

Râd.

– Încă trăiești într-un univers paralel.

Amândoi stăm acolo, privindu-i pe băieți. Wyatt sare în țarc și le arată câteva figuri.

– Ești sigur de asta? Sunt mulți bani. Dacă e vreo problemă, putem găsi o soluție.

– Nici nu se pune problema.

– Chiar nu trebuia să faci asta.

– Chiar trebuia. Am vrut să fac asta pentru ei. Și pentru tine.

Nici măcar nu-i cunoaște, dar el a avut mereu o inimă mare și o slăbiciune pentru cei mici.

– Mi-aș dori să îi pot plăti.

Mâna lui Zach îmi atinge umărul.

– Nu te-aș lăsa.

Privesc locul în care pielea lui o atinge pe a mea, și amândoi facem un pas în spate.

– Uite, în legătură cu ce s-a întâmplat acum două săptămâni...

– Hai să nu, răspund imediat.

Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să vorbesc despre nenorocitul ăla de drum spre casă. O să ne aducem aminte doar emoțiile neplăcute. El oftează și privește în altă direcție.

– Cu cât ne prefacem mai mult, cu atât lucrurile o să se înrăutățească. Nu ar fi trebuit să te sărut.

Nu. Nu ar fi trebuit.

– Știu că nu ești pregătită.

– Nu sunt pregătită? Râd. Pregătită pentru ce? Pentru faptul că ai iubită? Nu sunt pregătită fiindcă soțul meu a murit cu șase luni în urmă? Sau poate fiindcă nu ne-am mai văzut de... cât timp... ooo... Fac o scurtă pauză, numărând în minte. De șaptesprezece ani.

– Nu spun că vreau să fim împreună, Presley. Ce vreau să spun e că nu ești pregătită să mă ierți pentru ceva ce știi că a fost alegerea corectă. Oricine ar fi făcut alegerea aia.

Oftez și închid ochii. Ne învârtim în jurul cozii.

– Corectă pentru tine, Zach. Era alegerea corectă pentru *tine*. E o temă recurentă în viața mea.

Mă lovește chiar atunci. Iubesc bărbați care se pun pe ei mai presus de mine.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că nu a fost cea mai bună alegere pentru noi. Nu era ceea ce eu voiam. Era ceea ce tu-ți doreai. Dacă nu m-ai fi adus acolo ca apoi să mă părăsești, ar fi putut fi totul diferit. Nu sunt supărată că ai ales ceea ce ai ales, sunt supărată că ai decis pentru noi fără ca măcar să vorbești cu mine.

El clatină din cap și expiră adânc.

– Te înșeli amarnic. Crezi că alegerea aia n-am făcut-o cu gândul la noi? Aș fi putut să-ți ofer totul. Banii pe care urma să-i fac ne-ar fi oferit viața la care visam.

Delirează. Zach nu și-ar fi început cariera direct în liga majoră. Credea că banii îl așteptau grămadă, dar nu s-a gândit că jucătorii de baseball din liga a treia abia dacă primesc suficient cât să supraviețuiască. Și, în plus, nu eram pregătită să trăiesc viața aia. Noi discutaserăm că avea să încerce după ultimul an. Am mai fi trăit împreună încă trei ani până să ne lămurim ce urma să facem. Și apoi, când am aflat că el deja a luat o decizie fără să discutăm, m-a durut teribil.

Tot ce mi-am dorit a fost să am și eu un cuvânt de spus în viața pe care urma să o trăim.

Nu vorbesc, căci simt cum pieptul mi se strânge. M-am săturat de caruselul ăsta. Vreau să cobor. Toate astea s-au întâmplat demult și totuși încă vorbim despre ele.

– Putem să încetăm? Te rog? Sunt multe lucruri pe care le-aș schimba la trecutul nostru. Nu mai vreau să fiu supărată.

El face un pas în față.

– M-am gândit la tine. Vorbește șoptit. M-am gândit cum aș putea să fiu cel mai bun bărbat.

– Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

– Eram pregătit să-ți ofer totul. *Puteam* să-ți dau totul.

– Acum, poți să-i dai Feliciei.

Zach face un pas în spate.

– I-am spus totul.

Inima mea o ia la galop.

– Te-a iertat?

El mă studiază.

– Înțelege că suntem într-o situație dificilă amândoi. Felicia nu mai e fata pe care o știi.

– Poate că nu. Nu știu... îmi pare aceeași fată totuși.

– Înțeleg acum.

Vocea adâncă a lui Zach pare amuzată.

– Ce anume?

– Nu mă vrei. Ai fost foarte clară în legătură cu asta, dar nici nu vrei ca altcineva să mă aibă. Credeai că o să rămân singur și că am să plâng după tine, Presley?

Din nou, facem un pas în față, doi înapoi. Bineînțeles că nu am crezut asta. Mi-am dorit, dar nu am crezut că s-ar putea întâmpla. Am încercat din răsputeri să nu mă gândesc la Zach. Pentru că iubirea pentru el aproape m-am distrus. Chiar și acum, după atâția ani, când mă gândesc, inima mea tânjește

după el. Zach e bucata din sufletul meu care lipsește. Dar nu mai este al meu acum.

– Îți mulțumesc pentru cai. Poate că într-o zi vom reuși să purtăm o discuție civilizată.

Ridic dintr-o sprânceană și-l bat cu mâna pe piept.

Zach face un pas către mine.

– Știu că poate nu vrei să auzi asta, dar voi fi mereu aici pentru tine. Faci parte din viața mea de când mă știu. Am urât momentele când nu mai erai cu mine. Mi-a fost dor de tine.

Ochii lui mă fixează.

– Nu știu să fi trecut o zi în care să nu mă fi gândit la tine. Așa că, dacă vrei să fiu tipul rău, e în regulă. O să fiu, pentru că văd că ai nevoie să urăști pe cineva.

Icnesc, în timp ce clatin din cap.

– Nu am vrut niciodată să te urăsc.

– Dar o faci, și eu m-am obișnuit cu asta. Am petrecut destui ani urându-mă singur. Doar să nu uiți ce-am zis.

Nu avem cum să ne întoarcem acolo. Nu mai sunt fata de odinioară. Apreciez gestul lui, indiferent dacă a fost sincer sau născut din vină. Dar, când vine vorba despre mine, am trasat o limită pe care nu are voie să o mai treacă. Nu știu dacă pot să mai fiu prietenă cu un om pe care l-am iubit – pe care îl iubesc – atât de mult.

Capitolul 15

Un teanc de hârtii mă așteaptă pe birou. Mă îndrept către biroul lui Cooper, acolo unde el stă pe un scaun, cu pălăria trasă peste față. Mă aplec și sar, făcând un zgomot puternic. El sare din scaun pregătit de luptă. Izbucnesc în râs în timp ce el se holbează la mine.

– Nu e amuzant.

– Oh, mie mi se pare amuzant.

Își înlătură noroiul de pe picior și se așază înapoi.

– Sunt campion la răzbunare.

Știu asta prea bine. Eu și Cooper am dus războaie toată copilăria și adolescența. Mama mereu ne amenința că ne bate la fundul gol. Odată, i-am luat toate hainele lui Coop, le-am pus într-un sac de gunoi și le-am îngropat. A purtat aceiași pantaloni nasoli patru zile la rând, apoi tata a amenințat că vinde casa dacă nu-i spun unde le-am ascuns.

– Nici eu nu sunt chiar o învinsă, frățioare.

– Ha! Nu ai să mă bați niciodată la asta.

– Cum spui tu, spun și flutur din mână. Ce te aduce pe la birou?

Cooper și Wyatt nu au timp niciodată să se oprească pe aici în timpul zilei. Sincer, nu știu cum se descurcau înainte. De când am venit, am reușit să îi dau de cap sistemului lor abe rant de ținut socoteala. Mama a făcut tot posibilul să ajute, dar, după ce tata s-a pensionat, a făcut și ea la fel. Iar Cooper, în loc să găsească pe cineva care să țină evidența, doar s-a prefăcut că nu e nici o problemă.

– Aici nu mă deranjează nimeni.

– Ah! Mama și tata te bat iar la cap?

Vor mai mulți nepoței. Vor ca fratele meu să se căsătorească. Și, când reușesc să-l prindă, îl asaltează.

– Încearcă să mă combine cu o fată care locuiește la câteva orășele distanță.

– E drăguță?

Fața lui spune totul.

– Bine, atunci.

– Oricum, sunt aici fiindcă băieții tăi vor să meargă cu cortul și să exploreze. M-am gândit să mergem într-o drumeție de trei zile. Ești de acord cu asta?

Am fost în genul ăsta de excursii. Nu sunt ușoare.

– De ce nu începi cu o excursie de o zi?

– Pentru că vor deveni bărbați. Încetează să-i mai cocolosești!

– Nu-i cocolosesc.

– Sigur că nu. Exasperarea din ton e evidentă. Uite, o să-i întrebăm. Dacă vor să vină, ceea ce vor dori, fiindcă sunt al naibii de distractiv, atunci trebuie să fii de acord.

Toate pericolele îmi inundă creierul. Am fost într-o sută de excursii de genul ăsta, dar eu măcar știam cum să împușc un coiot. Știam după ce semne să mă uit. Logan și Cayden nu au fost niciodată cu cortul. Lui Todd nu-i plăcea să meargă în sălbăticie, iar eu n-am insistat. M-am mulțumit cu vacanțele noastre în orașe mari și cu cazările la hoteluri. Ideea lui Todd de experiență dură era un hotel fără room service.

– Nu știu ce să zic...

– Haide, Pres! Crești doi fătălăi. Se vor descurca de minune când încep școala, într-o lună. Ai de gând să-i trimiți la școală fără să știe cum să pună momeala în cârlig?

Idiotul are dreptate.

– Bine. O să-i întrebăm.

Wyatt tuşeşte în dreptul uşii.

– Lasă-mă să ghicesc... şi tu crezi că e o idee bună, nu-i aşa?

– Călăreaţo, *a fost* ideea mea.

Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Aşa cum a prezis Cooper, băieţii au fost entuziasmaţi. Au ieşit alergând din cameră şi şi-au îndesat hainele în genţi până să apuc să zic „da". L-am făcut pe Cooper să-mi promită câteva chestii înainte de a accepta. În primul rând, să ia cu ei cai experimentaţi. Băieţii nu au călărit, şi nu le cunoaştem personalitatea noilor cai. În al doilea rând, ori tatăl nostru, ori Wyatt trebuie să meargă cu ei.

Tata a acceptat să călărească alături de ei, dar a spus că e prea bătrân ca să doarmă cu „puştanii". Wyatt a zis că e ocupat, dar Trent era liber în weekendul ăsta şi s-a arătat mai mult decât bucuros să participe. Când am comentat, ei au subliniat că el e şeriful. Şi argumentul meu nu a mai însemnat nimic. Era de parcă cu toţii uitaseră poveştile despre Trent.

Au plecat acum o oră, şi mama s-a dus să joace cărţi la doamna Hennington şi la domnul Rooney, ceea ce ştiu că face când îi spune tatei că se duce să cânte în corul bisericii. Femeile alea nu au mai făcut repetiţii de treizeci de ani.

Urmându-le sfatul, nesolicitat, am sunat-o pe Grace pentru o seară în oraş. Ca urmare a stresului, am pierdut mult în greutate, aşa că acum pot să port nişte haine drăguţe. Am făcut nişte cumpărături online şi mi-am comandat şi haine mai strâmte decât orice purtasem de când îi născusem pe gemeni. Copiii ăştia doi mi-au distrus corpul.

Îmbrăcată în pantaloni scurţi negri şi un tricou cu un umăr dezgolit, m-am îndreptat către oglindă şi m-am privit. Am zâmbit şi am răsuflat adânc. Mă simt frumoasă. Mai mult decât atât, mă simt femeie. Formele sunt subtile, părul atârnă

în bucle moi, ochii mei sunt de un verde intens mulțumită machiajului și fundul meu arată apetisant. Măcar un lucru bun a ieșit din toată povestea asta. Îmi încalț cizmele de cowboy și ies pe verandă.

Mergi la o întâlnire fierbinte sau ce? întreabă Grace din mașină.

– Tu știi mai bine, zic amuzată și urc.

A cerut să conducă ea, ca eu să mă pot relaxa un pic. E înnebunitor faptul că trăiește cu impresia că am nevoie de șofer, dar am obosit să mă mai lupt cu toată lumea, așa că accept orice. Âsta-i planul meu pentru seara asta... să mă relaxez și să zâmbesc.

Grace apasă cu putere pe accelerație.

– Sunt așa fericită că ai sunat, aveam nevoie să ies. N-am mai ieșit de când am terminat-o cu Trent.

Chiar m-am întrebat ce s-a întâmplat.

– Ce s-a întâmplat? Pufnește. Tu știi cel mai bine ce implică să te vezi cu unul dintre frații Hennington.

– Îmi pare rău, Grace!

Mă prinde de mână.

– Ei, lasă, mi-a trecut. Arată bine și toate astea, dar nu am să implor un bărbat să mă iubească.

Grace a pus ochii pe el de când eram copii. Era cel mai frumușel dintre cei trei frați, și el știa asta. Privindu-l acum, sigur nu e cel mai sexy. Cel puțin, nu pentru mine. Se menține bine și e în formă, dar lipsește ceva. De ce nu au ieșit urâți? Sau duși cu pluta? În schimb, sunt perfecți din toate punctele de vedere. Umorul lui Wyatt îl face foarte atrăgător, iar slujba pe care o are îl ajută să se mențină în formă. Zach a devenit mai mișto cu vârsta și, în plus, e la fel de inimos. Și autoritatea lui Trent e al naibii de incitantă. Enervanții băieți Hennington.

Parcăm în fața barului, și capul îmi cade pe spate.

– Nu aici, Grace.

Zach nu e aici. Şi e mai uşor dacă bem prea mult.

Mă depăşeşte de unde ştie ea că Zach nu e acolo. Dar privesc prin parcare şi nu îi văd camioneta.

– Lasă-mă să ghicesc. Rânjesc în timp ce încerc să mă prind. E vorba despre alt tip?

– Trent e cu băieţii tăi, nu-i aşa? întreabă ea.

– Nu mă refeream la Trent.

Ea mormăie.

– Uite, e un tip de care-mi place, dar nu vorbeşte cu mine când Trent e prin preajmă. Idiotul de Trent se comportă de parcă e stăpânul meu sau ceva de genul ăsta. Aşa că poţi să mă ajuţi?

A trecut mult timp de când am făcut asta. Dar, dacă e cineva de care vreau să rămân apropiată, aceasta e Grace. Niciodată nu s-a băgat în viaţa mea şi nu m-a făcut să mă simt inconfortabil. A fost alături de mine fără să insiste, ceea ce e o binecuvântare în oraşul ăsta nenorocit.

– Bine, hai să agăţăm nişte băieţi de la ţară.

Ieşim din maşină, şi eu încerc să-mi trag un pic pantalonii.

– Ce zici, hainele astea mă fac să par uşuratică? o întreb.

Grace scapă un chicot înainte să-şi acopere gura.

– Scumpo, un pic mai scurţi, şi ar fi de parcă ai fi venit în chiloţi.

– Oh, Dumnezeule!

Încep să mă îndrept către maşină, dar ea mă apucă de braţ.

– Arăţi minunat, Presley. Glumeam, încearcă ea să mă liniştească. Vorbesc serios. Mi-aş dori să am corpul tău... Şi eu n-am avut niciodată copii.

– Acum, minţi.

Niciodată. Te rog, imploră ea. Dacă nu e aici, putem să mergem în alt oraş.

Expresia bosumflată a lui Grace îmi aduce aminte de băieții mei. Într o zi, n o să mă mai las prostită așa ușor.

– Bine.

Intrăm în locul în care toată lumea socializează. Grace mă apucă de mână și mă conduce prin mulțime. Din fericire, nu cunosc foarte mulți oameni. Găsim un loc liber la bar și ne comandăm niște beri. E ciudat că, de când a murit Todd, încep să-mi aduc aminte de lucrurile care-mi plăceau înainte să fiu cu el. Când el era în viață, eu beam vin sau vodcă, dar acum mi-am luat bere și whisky. Uram să port cizme sau haine strâmte, și totuși, iată-mă, purtându-le. Nu-mi dau seama dacă m-am schimbat pentru el sau dacă m-am străduit din răsputeri să nu fiu o fată de la țară.

Faptul că m-am transformat în altceva nu a ascuns cine sunt cu adevărat.

– Ia uite cine a apărut! se aude vocea neplăcută a Feliciei în spatele meu.

Mă întorc încruntată.

– Salut, Felicia!

Grace mi se alătură.

– Credeam că tu și Zach sunteți în Nashville, o tachinează Grace.

– Am fost, dar Wyatt a sunat, spunând că e o urgență la fermă. Știi doar cum e ferma noastră.

Noastră? Grace mă apucă de braț înainte să dau replica.

– Ne distrăm ca fetele, așa că vorbim mai încolo.

Mă trage la o parte.

– Ce naiba?

– E nebună, și nu trebuie să asculți toate rahaturile care-i ies pe gură.

Râd la imaginea asta.

– L-ai văzut pe tipul pe care îl placi?

Dacă nu, plecăm.

– Da, l-am văzut! spune Grace aproape țopăind. Cum arăt?

Mă mai uit la ea o dată, îi aranjez părul și-i trag bluza, lăsându-i un umăr gol. Mereu a fost frumoasă. Părul ei e strâns într o parte, și ochii ei albaștri sunt scoși în evidență de dermatograful negru.

– Arăți perfect.

– Trent... Dă să spună ceva, dar se oprește, clătinând din cap. Nu, nu mă mai gândesc la bărbatul ăla. I-am dat o șansă. Mi-a trecut.

Băieții Hennington nu par să remarce că vrăjile lor nu țin la nesfârșit. Privesc în spatele ei, încercând să-mi dau seama la ce tip face referire, dar privirea mea se oprește la Zach. La naiba!

– Grace, e aici.

Respirația i se întețește.

– Cine? Trent?

– Nu, Zach.

– Și ce? Nu mai ești cu el. Nici măcar nu-ți place de el.

Eu o știu pe Grace și ea, pe mine. Poate că nu-mi place. Poate că nici nu o să mai am a doua șansă cu el, dar nu există îndoială că ceva mai este între noi, având în vedere cum ne privim unul pe altul. Amândoi ne luptăm cu funia care ne leagă, dar nodurile devin din ce în ce mai strânse.

– Așa e. Nu-i mare scofală. Încerc să mă prefac, dar grimasa ei îmi arată că nu mă crede. Ia mai taci din gură!

Mâna ei se ridică.

– N-am zis nimic.

Își întoarce capul și răsuflă adânc.

– Ce s-a mai întâmplat? întreb.

– Am nevoie de un shot. Sunt speriată ca o găină.

Clatin din cap. Mereu a fost timidă. Și unul dintre noi o scotea din zona ei de confort. Mă bucur să văd că unele

lucruri au rămas la fel cum mi le aminteam.

– Bine, asta bem.

Nimic nu se compară cu o doză lichidă de curaj.

Grace își ia un Buttery Nipple, în timp ce eu optez pentru un Jameson on the Rocks, ambele preparate de barman, Brett. A absolvit liceul cu noi și era tot timpul cel care organiza petrecerile. E amuzant că a ales cariera asta. Ne întinde băuturile zâmbind și privindu-ne languros.

– Nu e corect că doar eu beau shot! se plânge Grace.

– Vrei să facem schimb? o întreb, dar ea clatină din cap.

– Nu știu cum poți să bei chestia asta.

– Până la fund!

Ridic paharul.

Ciocnim, și ea se crispează. Eu sorb din whisky, privind în jur și bucurându-mă de muzică. Ea se holbează oropsită la ringul de dans. Nu-mi place să o văd nefericită, așa că termin repede paharul și mai comand o rundă. Starea de spirit a lui Grace se îmbunătățește pe măsură ce continuăm să bem.

Încă două pahare jos, și cumva Grace mă convinge să testez shoturile alea odioase. Mă simt ușoară și liberă. De parcă aș pluti... cu bucăți de ciment legate de picioare.

Zach și Felicia dansează încet, și încerc să mă țin bine ca să nu mă bag între ei. Sentimentul plăcut se disipă. O urăsc. Ticăloasă ipocrită! Îl urăsc. Băiat necugetat! Îi urăsc pe bărbați, pentru că sunt niște nenorociți care îți calcă inima-n picioare și te forțează să trăiești o viață pe care nu o vrei.

Înghit ce a rămas în paharul meu de Jameson și îi mulțumesc Domnului pentru unicul bărbat din viața mea care mă face să mă simt mereu bine.

Apoi îl privesc pe Zach, care zâmbește.

„Du te naibii cu zâmbetul tău! Te urăsc!“

Zâmbesc fals înapoi și apoi mă întorc către Grace, făcând o grimasă.

Ce i cu fața asta lungă? se bâlbâie Grace.

Închid ochii ca să nu-i mai văd.

– O urăsc. O urăsc de-a binelea. Și e urâtă.

Grace privește într-acolo și râde.

– Pe dinăuntru și pe dinafară.

– Exact, chicotesc. Nu contează, oricum nu-l mai vreau. Poate să rămână cu iubita lui tâmpită, și cu părul ei tâmpit, și cu buzele ei tâmpite. Nici măcar nu-mi place de el.

– Siguuur, se bâlbâie iar și cade de pe scaun. Rahat!

Izbucnim în râsete zgomotoase. La naiba, și eu sunt beată.

– Cât de mult am băut?

– Nu destul! Barmaaan! Grace bate cu palma în tejgheaua barului. Adu-ne mie și fetei mele încă un rând!

Mai bem un rând de băuturi, plătite de niște băieți de treabă din colțul celălalt al barului. Amândouă suntem amețite zdravăn.

– Hai să dansăm! țipă ea – sau cel puțin așa mi se pare.

Țopăind până la ringul de dans, ne ținem una de alta și executăm pașii corecți. Am făcut asta toată viața mea. Memoria mușchilor își spune cuvântul.

La finalul melodiei, un bărbat chipeș pune mâna pe mine.

– Vrei să dansezi?

– De ce nu? zic și zâmbesc.

Mă ține lipită de el și mă conduce pe ring. Chicotesc și îmi sprijin capul de pieptul lui, ca să nu mi se facă rău.

Mâinile lui sunt puternice și ferme. E tot ce îmi amintesc despre genul ăsta de bărbați. Sunt duri și cu mușchi care te dau pe spate. Dar tipul ăsta nu mi știe trecutul, așa că l las să mi dea târcoale un pic. Și, în plus, în seara asta... chiar nu mi pasă.

– Ești Presley Townsend, nu?

– Benson, dar da.

– Păi, ești la fel de frumoasă precum îmi amintesc.

Mă opresc o clipă.

– Ne cunoaștem?

El râde, în timp ce își așază mâna chiar deasupra fundului meu.

– Scumpo, te știu de o viață. Însă mereu ai fost de neatins.

Îmi înalț capul și dau peste Zach, care se holbează la mine și la partenerul meu. Întorc privirea repede și îmi concentrez atenția asupra tipului din fața mea.

– Păi, nu mai sunt chiar de neatins.

Îmi mișc mâna pe pieptul lui. Buzele lui se apropie și îmi ating obrazul.

– Văd asta.

Întorc capul ca să-l privesc pe bărbatul care a avut rolul cel mai important atât de mult timp. El se uită-n jos la Felicia, ea îl ia de gât și-l sărută. Încep să tremur, și mâinile îmi cad.

– Nu mă simt bine. Revin, explic și mă grăbesc către baie.

Mă simt rău, dar nu e de la băutură.

Îmi acord câteva minute ca să-mi revin. El o săruta, dar ea e iubita lui. E irațional și complet nebunesc să mă gândesc că m-ar putea deranja. Am fost măritată. Am doi copii și am avut o viață înainte de asta. Dar niciodată nu mi-am imaginat că și el ar putea să aibă aceleași lucruri. Mâinile mele se sprijină de chiuvetă, în timp ce încerc să mă adun.

Mintea mea se îndreaptă la felul în care el mă privea. La felul în care m-a sărutat. Zach e atât de înrădăcinat în sufletul meu, încât nu știu cum să-l scot de acolo. Nu-l mai vreau, pentru că oricum nu-mi mai aparține.

Îmi promit mie însămi că nu o să mai bag în seamă ceea ce simt. Sunt doar pierderea și durerea din trecut.

Nisipul din clepsidră s-a scurs, îngropându-ne pe mine și pe Zach. E de datoria mea să găsesc o altă clepsidră.

Închid ochii și fac un pas în spate, pregătită să trăiesc această nouă viață de bețivancă.

– Ai grijă, aud din spatele meu.

– Am călcat pe piciorul tău? Biata de tine!

Vreau să îmi cer scuze, dar e Felicia, așa că n-o fac. În momentul ăsta chiar nu-mi pasă dacă am rănit-o în vreun fel. Și, în plus, nu sunt foarte sigură că sunt în stare să scot pe gură ceva coerent.

Grace deschide ușa.

– Pres! Aici erai!

Felicia se uită la ea înainte să se întoarcă din nou către mine.

– Zach o să îmi maseze piciorul. El îmi alungă tot timpul durerea cu un masaj. Ridică din umeri. Pun pariu că îți mai aduci aminte cum se simte asta. Sau nu.

Trec imediat de la nervozitate la ostilitate.

– Du-te dracu'! Mă reped către ea cu pumnul încleștat. Sunt sigură că ar prefera să mă maseze pe mine decât pe tine.

Oh, Dumnezeule! Am spus-o. După sunetul surprins pe care-l scoate Grace, chiar am făcut-o. Ea vine spre mine și încearcă să mă tragă deoparte.

– De aia e aici cu mine?

– De aia m-a sărutat?

„Continuă, Presley! Ești pe val." Îmi vine să-mi trag un pumn. Nu ar fi trebuit să spun asta. Nu ar trebui să o las să mă tulbure. Trebuie să plec și să mă trezesc din beție. Dar clipa asta îmi aduce satisfacție. Nu mă mai cenzurez și nici nu mă mai gândesc la nimic. Dau totul afară.

Grace mă împinge și mai tare către ușă.

– Pres, hai să mergem să dansăm!

Mi a spus deja. Își încrucișează brațele. Mi a spus că nu a simțit nimic când s a întâmplat. Că și a demonstrat că ești doar o parte din trecutul lui.

Cuvintele ei rănesc cele mai adânci cotloane ale sufletului meu, acolo unde mi-am ascuns toate sentimentele. A fost o greșeală stupidă care n-a însemnat nimic. Poate am făcut-o de dragul vremurilor trecute. Poate a fost altceva, dar există o mică parte din mine care încă-l iubește. Și vorbele ei mă rănesc profund.

– Ești o nenorocită, spune Grace peste umăr în timp ce mă scoate din baie.

– Vreau o altă băutură, îi zic lui Grace.

Ea încuviințează din cap și mă mângâie pe spate. Când ieșim, dăm de Zach, aflat chiar în fața ușii. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, și sunt sigură că înțelege.

– Presley. Ești în regulă?

Faptul că îi aud vocea mă liniștește, deși nu vreau. Îl privesc și-mi aduc aminte lucrurile bune. Felul în care mă făcea să mă simt protejată. Felul lui deschis de a fi. Și inima lui care-mi aparținea. Îmi aduc aminte nopțile în care mă ținea în brațe, promițându-mi că vom fi împreună pentru totdeauna. Felul în care își apăsa buzele peste ale mele și faptul că nu aș fi vrut să pierd niciodată senzația aia.

Închid ochii în timp ce o lacrimă curge. Nu am de gând să-l las să vadă asta.

– Nu, spun și merg mai departe.

Sunt sinceră.

Doare.

Dar e primul cuvânt adevărat pe care i l-am adresat.

Grace mă trage aproape de ea, și începem să ne mișcăm. Lacrimile nu se opresc. Alcoolul a descătușat tot ce țineam

ascuns în mine. Mă trântesc pe scaun, ţinându-mi capul între mâini.

– Sunt atât de proastă, recunosc în vreme ce Grace îmi mângâie un braţ.

– Adu-i nişte apă, Grace! Am să o scot un pic la aer.

Glasul ferm al lui Zach e foarte aproape de urechea mea.

Mă uit în sus cu ochii încețoșați, dar știu că el e. Aș fi în stare să-l detectez şi dacă aş fi oarbă.

– Hai să ieşim! Nu e nevoie să te vadă lumea.

Îmi întinde mâna, şi nu ezit. Când ne atingem, simt o durere în piept. Nu vreau să mai simt nimic. De ce nu reuşesc să mă detaşez? Confuzia îmi înceţoşează mintea, mă leagă şi mă apropie de el şi mai mult. Atingerea lui Zach îmi declanşează o miriadă de senzaţii.

Odată ce ieşim prin spate, îmi smulg mâna din a lui.

– De ce ești aici? De ce trebuie să fii aici? De ce nu poţi să mă laşi în pace?

– De ce eşti atât de chitită să mă îndepărtezi?

– Pentru că te joci cu mintea mea! Lacrimile cad în timp ce mă pierd în ochii lui albaştri, de care mi-a fost dor. De ce-ţi pasă? De ce eşti aici cu mine şi nu acolo cu ea?

– Pentru că suferi, spune el, de parcă asta ar avea sens.

– Nu ai idee, Zach. Nu poţi să-ţi imaginezi cât de mult sufăr.

– Spune-mi! Voi fi mereu prietenul tău. Doar vorbeşte cu mine. Dă totul afară, Presley! De ce simţi atâta durere încât nu mai eşti capabilă să vezi ce ai în jur?

Supărarea vine în valuri din adâncurile stomacului. Ură, regret, frică, devastare, toate se adună la suprafaţă. Îl privesc şi aş vrea să-l fac să înţeleagă. El a făcut asta. Todd a făcut asta.

– Din cauza ta și a lui! Voi doi sunteți la fel. Plecați. Ați luat şi aţi luat, şi apoi m-aţi aruncat ca şi cum aş fi fost un nimic. Agonia se revarsă din fiecare celulă. Sunt atât de oribilă? Nu

însemn nimic? Nu vezi, Zach? Mă înec în cuvinte. M ai lăsat singură și temătoare. Apoi, Todd m a ajutat să mi revin din asta doar ca să se spânzure mai apoi, fiindcă nu meritam nici măcar să vorbească cu mine. Ne-a părăsit pe mine și pe băieți de parcă am fi fost niște nimicuri. Dumnezeule! Mă apuc de cap, în timp ce simt cum îmi explodează fiecare părticică din corp. Nu mă pot opri din plâns sau din simțit. Cuvintele mele erup ca un vulcan. Egoiști! Sunteți amândoi egoiști!

– Presley! El face un pas înainte, dar, când mă atinge, mă trag înapoi. Nu a fost așa cu noi.

Cuvintele lui mă înfurie și mai tare.

– Ba exact așa a fost! Nu reușesc să mă vindec fiindcă m-ați rănit prea adânc, încât nu există leac. Aveam nevoie să stai! Te-am iubit atât de mult, încât o parte din mine a murit în ziua când ai plecat. M-ai distrus cât nici nu aveam habar! Mi-am revenit totuși. M-am întremat și mi-am găsit a doua șansă. Aveam nevoie ca el să rămână! Ca tu să rămâi! Fac un pas în spate, în timp ce suspine izbucnesc din pieptul meu. De ce nu ați putut rămâne?

Asta e problema, nimeni nu rămâne.

Brațele lui Zach mă cuprind până să zic ceva. Mă agăț de el ca de un salvator. Am atâta nevoie de el acum. Nu știu de ce. Nu pot să conștientizez altceva în afară de durerea pe care o simt și de confortul pe care el mi-l oferă. În acest moment, mă simt în siguranță. Mă ține strâns în timp ce suspin.

– Îmi pare rău, spune și mă strânge și mai tare. Îmi pare atât de rău că te-am rănit, Presley! Te-am iubit mai mult decât crezi. Continuă, fără să-mi dea drumul: Nu am vrut niciodată să te părăsesc. Voiam să găsesc o soluție.

Mă ține laolaltă. Nu mai pot vorbi sau gândi. Îi las brațele să mă cuprindă. Nu vreau să mi dea drumul fiindcă mi e teamă că mă voi prelinge.

Zach se retrage, luându mi fața în palme. Degetele lui șterg lacrimile care curg.

Soțul tău a fost, probabil, disperat. Nimeni nu te ar părăsi în felul ăsta dacă ar avea o șansă.

– Nu... Nu trebuia să zic nimic.

În toate lunile care au trecut, nu am vorbit despre asta cu nimeni. Minciuna morții lui a fost povara mea, și am fost zdrobită sub greutatea ei.

– Ai ținut asta în tine atâta vreme?

Buzele mele tremură în vreme ce văd tristețea din ochii lui. Poate că nu l-a cunoscut pe Todd, dar vede agonia mea.

– Pres, cine mai știe?

Corpul meu tremură când realitatea a ceea ce am dezvăluit mă lovește cu adevărat. M-am confesat ultimei persoane care voiam să-mi știe secretul. Încep să o dau cotită.

– Nu asta am vrut să spun.

Ochii lui se măresc.

– Care parte?

– Nimic. Sunt beată și nu am vrut să spun ce am zis.

Zach face un pas în spate, și ușa se deschide larg.

– Aici erai!

Ochii Feliciei surprind mâinile lui Zach pe talia mea.

– Iubire? Ni se alătură. Te-am căutat.

Îmi retrag mâinile și îmi șterg fața. Nu o să o las să vadă nimic.

– Hei, spune el cu un tremur în voce. Presley era tristă. Verificam să văd dacă e bine.

Ea își dă ochii peste cap și îl îmbrățișează.

– Pare bine acum. Aud oftatul lui în timp ce ea continuă să învârtă cuțitul în rană. Hai să mergem acasă!

Fierea mi se întoarce în stomac, și mi vine să vomit. O urăsc pe tipa asta.

– Mai lasă-mă câteva minute aici, spune Zach, în timp ce mă priveşte şi-i îndepărtează mâinile de pe el. Vin imediat!

Braţele ei cad. E, în mod evident, supărată. Dar o bucăţică din inima mea frântă tocmai a devenit a lui Zachary Hennington. O privire, o alegere, o fracţiune de secundă sunt de ajuns ca să-mi justific motivele pentru care l-am iubit atât de mult cândva. A respins-o – pentru mine.

– Zach, spun în timp ce Felicia își încrucișează brațele. Sunt bine.

E cel mai îndepărtat lucru de adevăr, dar nu vreau să mai vorbesc acum. Nu vreau mila care vine din partea lui acum că-mi știe secretul.

Grace apare pe uşă, împleticindu-se un pic.

– Doamne, Dumnezeule! Unde naiba ai fost?

Își duce mâinile la piept.

– Scuze! spun și fabric rapid un zâmbet fals.

Felicia profită de distragerea asta ca să se lipească de Zach, iar el pare să se simtă inconfortabil.

– Am crezut că ai plecat când nu te-am găsit.

Mă îndrept către ea, sperând să o liniştesc.

– Totul e bine. Veneam cu toții înăuntru.

Își trece brațul pe după al meu, și ne îndreptăm către ușă. Mă opresc, privesc înapoi la Zach şi îi arunc un slab mulțumesc.

El încuviinţează din cap, şi eu mă rog să-mi ţină secretul. Ultimul lucru de care am nevoie e ca lumea să afle ce s-a întâmplat. Sunt destule bârfe chiar şi aşa. Dacă s-ar afla... n-aş ști cum să fac față.

Capitolul 16

Grace face tot ce poate pentru a-mi abate gândurile. Dansăm, dar sunt șocată că mi-a venit atât de ușor să-i spun ce simt. Și că m-am simțit așa bine în brațele lui. Mă sperie fiindcă înțeleg cât de ușor îmi e să mă las purtată în trecut. El e băiatul care m-a învățat să iubesc. El e băiatul cu care am crezut că o să îmbătrânesc și că o să am copii, și totuși m-a distrus.

– Te distrezi? mă întreabă Grace, cam fără suflu.

– De milioane.

Îi zâmbesc. Adevărul e că... vreau să mă cuibăresc în pat și să plâng. Oricât de mult m-ar deranja că i-am povestit lui Zach, mai mult mă deranjează că am deschis subiectul.

– Mincinoaso!

– Un pic.

Își odihnește capul pe umărul meu.

– Putem să plecăm.

– Nu, e în regulă. Putem să mai stăm puțin. Și, oricum, tipul tău se îndreaptă spre noi.

Tipul pe care Grace l-a urmărit toată noaptea o invită la dans. E atât de amuzantă. Știu că nu-l place cu adevărat, dar știu cum este să vrei să te desprinzi de un Hennington. Dumnezeu cu mila.

Privesc la ringul de dans, acolo unde Zach o îmbrățișează pe Felicia, și-mi imaginez că sunt în locul ei. Felul în care trupul lui se simte, mușchii pieptului, brațele puternice și cum te poate face să uiți de durere. Când eram tineri, făcea ca toate

grijile mele să dispară. Nu mi-a fost frică niciodată. Iubeam asta la el. Cred că asta a fost și cea mai nasoală parte când l-am pierdut – incertitudinea. Mi-e greu să o văd pe Felicia împărtășind asta cu el. Oare ea îl cunoaște ca om? Știe cât de bun e el prin comparație cu ea?

Când deschid ochii, îl văd cum mă privește. Respirația mi se oprește în timp ce privirile noastre împărtășesc ceva mai mult. Tot ce simt din partea lui e regret, iar eu pot să-i dau doar iertare. Mă întorc, sperând să rup conexiunea dintre noi, dar mă simt de parcă inima mi-a ieșit din piept.

Pot să fac asta.

Nu mă mai îndrăgostesc de el încă o dată. Nu. Sunt beată și nu gândesc limpede.

Incapabilă să mă abțin, îl mai privesc o dată. El îmi zâmbește, apoi se uită la Felicia, care se întoarce către mine. Mă ridic și mă duc la bar. Nu am chef să asist la certurile lor.

– Par să se fi încins lucrurile în paradis.

Barmanul rânjește și-mi întinde o băutură.

– N-aș avea de unde să știu.

Refuz să mă uit la ei, dar sunt sigură că se referă la Zach și Felicia.

Râde.

– Aș putea să-ți relatez pas cu pas. Nu arată fericit că noi doi vorbim. Brent mă apucă de mână și se apleacă. Am să-l tachinez un pic.

Mâna lui îmi mângâie buzele, iar eu îmi fac griji că o să mă sărute.

– Lasă-te purtată de val, murmură el.

Închid ochii și întorc ușor capul, atât cât să nu mă sărute. Când deschid ochii, Brent îmi șoptește:

– Tocmai a dat-o pe Felicia la o parte.

– Eu... eu nu...

Nimic din ce aş putea spune nu m-ar ajuta să exprim ceea ce simt acum. Atât de multe lucruri îmi trec prin minte. Ridic privirea spre ei, iar Felicia arată în mod evident supărată.

Întorc grăbită capul, dar Brent rânjeşte din nou.

– Asta-i din partea casei.

Trec minutele, dar mă forţez să nu mă uit. El nu a venit aici, aşa că Brent sigur ştie ceva ce eu nu ştiu. Şi de ce aş vrea ca el să vină la mine?

– Pres.

O mână mă atinge pe umăr, iar eu icnesc. Stomacul mi se încordează la atingerea lui.

Mă întorc şi-l văd pe Zach privindu-mă.

Nu ştiu ce să zic.

– Presley, a intervenit ceva. Trebuie să plecăm.

Confuzia mă învăluie.

– Ce vrei să spui?

– Am primit un apel de la Wyatt.

– E bine? Sar în timp ce panica se instalează. Ce s-a întâmplat?

Zach priveşte într-o parte, iar frica mă cuprinde.

– Wyatt e bine, spune el repede. Dar ceva s-a întâmplat, trebuie să ne întoarcem la fermă.

– Mă derutezi.

Răsuflă adânc.

– E Cayden.

Gura îmi rămâne deschisă în timp ce corpul îmi amorţeşte.

– Poftim? întreb fără aer. Cayden? Ce s-a întâmplat cu Cayden? întreb practic urlând.

Nu pot să-mi imaginez că băieţii mei ar putea păţi ceva rău. Nu mai pot îndura încă o pierdere. Aş muri. Nu aş fi în stare să-mi mai revin. Şi aşa abia rezist.

Trent și Cooper se ocupau de cort, iar băieții au plecat cu caii. S-au dus după ei, dar nu reușesc să-l găsească pe Cayden. Au căutat peste tot, dar nici urmă.

– Oh, Dumnezeule! Trebuie să plecăm! Acum!

Țip și-mi iau geanta. Eu eram aici bând, iar unul din copiii mei s-a rătăcit. Mă trezesc imediat. Nu mă pot gândi la nimic altceva decât să-mi găsesc fiul. Panica și furia se învârtesc împreună pe măsură ce emoțiile mele se bat cap în cap. Nu e posibil așa ceva.

– Brent, adună câțiva băieți! Avem nevoie de orice ajutor posibil.

E unul dintre acele momente în care ai senzația că nimic nu se mișcă. Sunt paralizată de frică. De parcă picioarele mele sunt lipite locului, rămân neclintită, în timp ce restul oamenilor se mișcă în jurul meu. Zach mă atinge pe umăr, și tresar.

– Plec, explodez, ieșind din transă.

– Hai să mergem! Vin cu tine, spune urmându-mă.

Mă grăbesc să iau mașina.

– Zach! strigă Felicia. Ce naiba faci?

Nu mă opresc. Nu am timp. Ies pe ușă și îmi dau seama că n-am mașina.

– Futu-i!

Mă întorc să o recuperez pe Grace și îl văd pe Zach cum îi împinge brațele Feliciei de pe el. Ea țipă în timp ce el încearcă să se apropie de mine.

– La naiba, Felicia! strigă el. Mă duc. Nimeni nu cunoaște pădurile mai bine decât mine. Roagă pe cineva să te ducă sau mergi pe jos. Vom termina discuția mai târziu.

El fuge înspre mine și-mi face semn spre mașina lui.

– Sus!

Nu ezit. Urcăm amândoi, iar Zach bagă în marşarier. Nu spun nimic pe măsură ce gonim pe drumurile de pământ. Nu mă pot gândi decât la Cayden, care e, probabil, foarte speriat. E singur în pădure, pe întuneric. Sunt atâtea lucruri nasoale care se pot întâmpla. Nu a fost niciodată cu cortul şi nu cred că ştie ce să facă odată despărţit de grup. Sunt atâtea chestii pe care ar fi trebuit să li le spun înainte să fi fost de acord cu plecarea lor.

– Nu pot... Respiraţia mea se înteţeşte, iar inima îmi bate puternic. Cred că e foarte singur.

– O să fie bine, încearcă Zach să mă calmeze. O să-l găsim.

– Nu ştii asta.

– O să-l găsim, Presley.

Clatin din cap, pentru că nu-mi poate garanta nimic. Ştiu că vrea să mă ajute, dar la ce noroc am...

– Nu-mi face promisiuni, Zachary. Le-ai încălcat o dată.

– Nu şi pe asta.

Ajungem acasă la mine mai repede decât mi-aş fi imaginat – sau poate aşa mi se pare. Sar din camionetă, iar Zach mă urmează. Tatăl meu aşteaptă în dreptul grajdului.

– Tati! strig şi alerg spre el.

– O să fie bine, scumpa mea.

Braţele lui puternice mă cuprind ca într-un cocon.

– Dar Logan?

Privesc în jur şi respir tot mai agitat. Tata mă ţine de umăr şi mă atinge pe obraz cu cealaltă mână.

– E sus cu mama ta. E bine, doar un pic îngrijorat.

Privesc în sus şi o văd pe mama la fereastră. Dau să intru în casă, dar ea clatină din cap, ducându-şi un deget la buze.

Lasă l să doarmă, spune tata încetişor. O să l găsim, Presley. Cooper, Trent, Wyatt şi toate ajutoarele mele de la fermă îl caută acum.

Tata a emanat mereu încredere, dar chiar și el arată un pic tulburat.

Nu pot să mai stau aici degeaba. Dacă Logan e în siguranță, trebuie să mă concentrez asupra lui Cayden. Trebuie să-l caut.

– Plecăm și noi.

– Mă gândeam eu. Am înhămat caii. În douăzeci de minute, un alt grup de-al nostru o să plece, doar că în altă direcție.

Mă îndrept spre hambar. Zach mă urmează, căci știm amândoi că n-avem timp de pierdut.

– Ești în stare să călărești? mă întreabă.

Urc pe cal și-i arunc o privire mânioasă.

– Hai!

– În regulă.

Ne îndreptăm spre locul unde au campat. O să ne ia cam o jumătate de oră să ajungem acolo. Îmi ies din minți când mă gândesc cât timp pierdem pe drum. Dar e mult mai ușor să traversăm zona asta călare decât cu mașina. Nu-i spun nimic lui Zach. O parte din mine nici nu conștientizează că el e cu mine acum. Doar vreau să-mi găsesc băiatul.

Într-un final, ajungem în zona dintre cascade în care obișnuim să campăm.

– Presley!

Zach mă strigă din urmă și ajunge în dreptul meu.

– Ce-i? întreb, simțind cum adrenalina pompează prin mine. Nu avem timp. Trebuie să-l găsim.

Cuvintele mele țâșnesc precum gloanțele în timp ce-mi îndemn calul să continue, dar el apucă hățurile.

– Oprește-te!

– Dă-i drumul, spun cu dinții încleștați. E fiul meu!

Nu-mi pasă de nimic altceva. Să stau aici și să vorbesc e o pierdere de timp. Vreau să-l găsesc pe Cayden. Am fost o

proastă că am acceptat să l las în drumeția asta. Ar fi trebuit să știu că idiotul de Trent și Cooper nu vor avea grijă.

Trebuie să te oprești. Avem nevoie de un plan. Gândește te o secundă!

O parte din mine vrea să-i tragă un genunchi în boașe, dar are dreptate. Dacă începem să ne rătăcim prin pădure, nu o să-l găsim niciodată.

– Nu știu ce-i de făcut, spun, simțindu-mă mai deznădăjduită ca oricând.

– Unde s-ar duce? Ce-i place?

Încerc să mă concentrez la ce m-a întrebat. Nu știu ce au văzut băieții în timpul zilei. Nu sunt sigură că au mers pe vreun traseu mai deosebit, și, dacă au făcut-o, sunt sigură că Trent și Cooper au verificat deja. Ce altceva ar mai fi? Logan ar urmări un animal, dar Cayden a iubit dintotdeauna apa.

– Cascadele!

Zach trece înainte, aplecându-se și întorcându-se, evitând copaci și ramuri. Calul meu îl urmează, și mă concentrez să nu-i pierd urma. Tata a pus lumini în spatele șeilor, așa că pot vedea un punct.

– Cayden! țip în timp ce călăresc, sperând să mă audă.

Pot să-l aud vag pe Zach cum face la fel.

Călărim o veșnicie până când auzim apa care curge. Încetinesc și aprind lanterna, strigând:

– Cayden!

– Du-te la dreapta, eu o iau la stânga, zice Zach.

Caut în toată zona cascadelor. Luna plină strălucește și luminează pădurea altminteri întunecată.

– Te rog, Cayden!

La un moment dat, țipătul meu se transformă în suspine. Sunt obosită, slăbită și terminată emoțional. Nu mă dau bătută

însă, nu când copilul meu are nevoie de mine. Dar lacrimile curg în timp ce mi caut băiatul.

Cay! Am atâta nevoie de el. Nu mi pasă că a fost mânios și sfidător, doar îl vreau înapoi în brațele mele. Cayden, te rog, Cayden!

Zach încetinește și descalecă. Mă apucă de mijloc și mă ajută să cobor.

– Ascultă la mine, îmi cere el. Am să-l găsesc.

– Cred că e foarte speriat. Mă agăț de brațele lui, tremurând. Asta e din vina mea! Nu ar fi trebuit să-l las să plece.

– Nu e vina ta. *Nimic* din toată situația asta nu e din vina ta.

Îmi cuprinde chipul în palme, iar eu îl prind de încheieturi.

– Trebuie să fii puternică. Știu că ești speriată, dar ai încredere în mine, Presley. Nu plec nicăieri până nu-l știu în siguranță, bine?

Am încredere în el. Spune cuvintele cu autoritate, și știu că vorbește serios. Își lipește buzele de fruntea mea înainte să-mi dea drumul.

– Nu pot să-l pierd, Zach.

– Și nici nu îl vei pierde.

Mă adun și caut să strâng tot curajul de care sunt în stare. Unde altundeva ar fi putut merge? Sunt atâtea poteci. Amândoi bem niște apă, și el îl sună pe Wyatt. Vorbesc despre zonele pe care le-au verificat, și se pare că tot orășelul Bell Buckle participă la căutări. Cu toții sunt pe cai, în mașini sau în camionete, căutându-l.

Zach încheie apelul.

– Hai să mergem înspre pârâu! Dacă-i place apa, ar avea sens să rămână cât mai aproape de ea.

Mi am pierdut capacitatea de a lua decizii, așa că încuviințez din cap și mă rog ca Zach să mi găsească băiatul.

Capitolul 17

Călărim într-un ritm constant, strigându-i numele și uitându-ne după orice detaliu care ar putea să ne ajute să-l găsim. Zach mai vorbește din când în când cu ceilalți căutători, dar momentan nimeni nu știe nimic. Cred că au trecut vreo două ore de când urmăm pârâul. Speranța mea se scurge cu fiecare minut care trece.

Grijile mă gâtuie, sufocându-mă. Nu pot să respir decât în reprize scurte.

Mă întreb dacă doarme, dacă îi e frig sau e speriat ori rănit. Amintirile mă asaltează una câte una. Felul în care l-am simțit în brațe imediat ce s-a născut. Cum i-am ținut mâna micuță cu un deget. Cum a spus prima oară „Ma". Îmi aduc aminte cum mă privea când făcea ceva greșit. Cayden a fost mereu cel mai poznaș, dar era așa drăguț, așa că nu puteam să fiu supărată pe el vreme îndelungată.

Crescând, mama mereu îmi spunea: „Dumnezeu îți dă cât poți duce".

Cred că mi-am atins limita. Zach încetinește, așteptându-mă.

– Ești bine?

– Deloc.

– Vrei să te odihnești un minut? mă întreabă el.

Îl privesc cu o expresie goală. Nu mă opresc. Nu e nimic care să mă oprească din căutări.

– Fiecare minut pe care-l pierdem e un minut în care el are nevoie de noi.

– Măcar mănâncă ceva. Îmi întinde un baton proteic. Ai băut mult și ai nevoie de energie dacă vrei să continui să călărești.

Are dreptate. Accept mâncarea și iau câteva îmbucături.

– Mersi, spun cu glas slab. Apreciez că faci asta.

– Aș face orice pentru tine, zice el, mergând mai departe.

Trag de frâie, mă opresc și aştept să se întoarcă.

– Nu poți să-mi zici chestii de genul ăsta. Nu te poți juca așa cu mintea mea. Nu vezi cât de varză sunt?

Zach se apropie.

– Suferi. Nu ești varză.

– Ce faci? Clatin din cap. O ai pe ea. De ce-mi spui asemenea lucruri?

Zach descalecă și apucă strâns căpăstrul, forțându-mă să stau locului.

– Știai că voiam să o cer în căsătorie chiar în ziua în care te-ai întors în Bell Buckle? Ştii motivul pentru care Felicia nu are un inel pe deget?

Nu vreau să aud asta.

– Nu pot să fac asta acum.

Lacrimi se formează în timp ce mă gândesc la tot ce s-a întâmplat astă-seară. E prea mult.

El privește cerul și răsuflă prelung.

– Ai dreptate. Acum, nu e momentul potrivit. Când ești pregătită, după ce-l găsim pe Cayden, și vrei să afli adevărul, voi fi aici.

Zach dă drumul calului și se îndreaptă către apă. Inima mea e îndurerată din atât de multe motive. Vreau să știu ce simte și în același timp nu-mi doresc asta. Îl privesc cum se apleacă și se stropește cu apă pe față. Suntem cu toții epuizați, speriați și ne rugăm pentru un miracol.

Nu știu de ce, dar mă dau jos. Picioarele mele se mișcă singure până la Zach. Simt nevoia să fiu aproape de el. Să simt o licărire de speranță că totul va fi bine. El mă cuprinde cu brațele, și mă întorc către el.

– Doar ține-mă în brațe, îl rog!

Și o face.

Mă ține strâns. Mă ține în siguranță. Mă ține într-un mod în care nu am mai fost îmbrățișată de mult.

Închid ochii și savurez senzația asta de siguranță. Încerc să-mi găsesc echilibrul, să simt lumea din jurul meu și să las calmul să mă inunde. Sunt atât de pierdută, plutind în derivă și sperând că o să mă prindă cineva. Chiar acum, mă simt susținută și aș putea să stau pe propriile picioare. În brațele lui, pot să lupt.

Degetele mele se agață de cămașa lui, și ridic privirea încet până dau de ochii lui. Mă agăț de el cu toată puterea. Nu vreau să-i dau drumul. Nu vreau să mai plutesc în derivă.

– Zach, șoptesc. Nu-mi da drumul!

Mă ține în continuare, în timp ce își lipește fruntea de-a mea. Stăm așa, îmbrățișați, și mă rog la Dumnezeu să aibă grijă de fiul meu.

„Te rog, am nevoie de el. Am pierdut prea multe."

Zach își înalță capul. Deschid ochii și-l privesc cum caută ceva.

– Presley, spune Zach, și mâinile lui cad.

Calmul pe care l-am simțit dispare pe dată.

– Privește, uite acolo!

Ochii mei se îndreaptă în direcția arătată de el. Vedem un cal legat de o creangă.

– Cayden, murmur. Cayden! strig și alerg cât de repede pot.

– Cayden! îl strigă Zach și-l caută prin jur. Unde ești, amice?

Strigăm iar și iar, apropiindu-ne de copac.

– E calul tatălui meu. E Popas! îi spun lui Zach. A fost aici.

Ne repezim fiecare într-o direcție, căutându-l.

– Mamă! se aude vocea frântă a lui Cayden.

Cercetez zona, încercând să-mi dau seama de unde vine vocea firavă.

– L-am găsit! strigă Zach și coboară dealul alergând. Suntem aici, Cayden.

Inima îmi bate nebunește în piept în timp ce fug către ei. Încep să plâng, iar picioarele-mi alunecă pe frunzele ude. Mă mișc cât de repede pot și, în secunda în care-l văd, pot, în sfârșit, să respir.

– Cayden!

Un sentiment de ușurare mă cuprinde. E bine.

Zach își pune haina în jurul lui Cayden, iar brațele mele îl cuprind. Îmi strâng fiul la piept și suspin.

– Ești bine. Oh, Dumnezeule mare, ești bine!

Îi ating fața și-i dau părul pe spate, să mă asigur că nu sângerează.

– Ești rănit? întreabă Zach.

Cayden plânge în brațele mele și încuviințează din cap.

– Am căzut. L-am legat pe Popas de un copac și nu am mai putut să încalec. Îmi pare rău, mamă.

– Șșșttt..., spun și încerc să-l liniștesc. Tot ce contează acum e că ești bine.

Îl sărut pe creștet și mă uit la Zach, care zâmbește și răsuflă ușurat.

– Nu pot să merg, spune Cayden.

Zach nu ezită să-l ia în brațe și începe să urce dealul.

– Doar ține-te bine, amice.

Cayden își împreunează brațele în jurul gâtului lui Zach. Odată ce ajungem în vârf, Zach se lasă-n jos, iar Cayden aproape că-mi sare în brațe.

– Te țin eu, iubire.

Mă simt ca într un vis. Chiar nu mă așteptam să l găsim. Am încercat să mă gândesc la orice altceva în afară de probabilitatea ca lucrurile să nu se încheie cu el în brațele mele.

Mâinile lui Zach îmi mângâie spatele, iar zâmbetul nu-i părăsește chipul.

– Ne-ai îngrijorat teribil, amice.

Cayden închide ochii în timp ce o lacrimă îi alunecă pe obraz.

– Nu știam unde sunt. Mi-am amintit că unchiul Cooper mi-a zis să rămân de-a lungul apei, dar nu știam în ce direcție să o iau.

– Ai făcut ceea ce trebuie, l-a asigurat Zach. Am să-i sun și pe ceilalți.

Înainte să se întoarcă, îi ciufulește părul lui Cayden.

– Zach, mulțumesc că ți-ai ținut promisiunea. Mulțumesc pentru tot.

Nu cred că-și poate imagina ce înseamnă asta pentru mine. Doar de el am nevoie în seara asta. Protectorul, salvatorul și prietenul meu.

Încuviințează din cap o dată și se depărtează cu telefonul la ureche. Îl aud la distanță cum îi anunță pe ceilalți că l-am găsit. Putem să auzim chiotele celor care sunt împrăștiați prin pădure. Comunitatea s-a mobilizat, și în seara asta cu toții ne ducem acasă cu zâmbetul pe buze.

Cayden adoarme, extenuat, în brațele mele. Nu au trecut nici cinci minute și a adormit. Stresul emoțional și cel fizic l-au epuizat. Zach vine la noi și-l mângâie pe Cayden pe față.

Seamănă cu tine, spune el meditativ.

Atunci, și despre Logan poți spune același lucru.

Râd și mă holbez la unul dintre motivele pentru care continui să trăiesc în timp ce el doarme. Mă uit iar la Zach, care își mișcă mâna și întoarce repede capul.

– Amândoi îți seamănă.

– Zach?

Nu știu de ce bate în retragere. Nici eu nu-i dau cele mai clare semnale, dar nici el nu o face. El e într-o relație cu Felicia, mă sărută pe mine, o lasă singură în bar, dar ea e cea care trăiește și locuiește cu el. Și, în plus, mă sperie ca naiba. Am trăit durerea aia. Am experimentat mai mult decât orice altă femeie agonia provocată de bărbații care m-au iubit. Bineînțeles că sunt precaută. Acum, că știe adevărul, m-aș aștepta să înțeleagă mai bine.

– Ar trebui să ne întoarcem. O să-l iau cu mine pe cal dacă poți să-l ghidezi tu pe Popas.

– Desigur.

Să-l urcăm pe Cayden pe cal nu e deloc ușor. E greu și refuză să se trezească. După câteva minute, pornim la drum. Eu călăresc alături de Zach în timp ce el înaintează de parcă am fi pe pământul lui. E ireal cât de bine cunoaște zona. Mă simt tot mai recunoscătoare pe măsură ce înaintăm. Nu vorbim, dar continuăm să ne uităm unul la celălalt.

Mă întreb dacă voi mai avea din nou încredere în cineva. Oare Todd chiar mi-a furat abilitatea asta? Sunt rănită, furioasă, confuză, dar, undeva foarte adânc, vreau să fiu fericită. Și mă întreb dacă există vreun motiv pentru care Zach e, iarăși, în viața mea.

Ne îndreptăm către hambar, și deodată încep urale și aplauze. Tot orașul e aici. Mă uit la Zach, și el zâmbește larg. Așa e viața la țară. Dacă tragedia pe care am îndurat-o în Pennsylvania s-ar fi întâmplat aici, ar fi fost un cu totul alt

scenariu. Casa mea ar fi fost plină ochi, îmbuibată cu mâncare, și n aș fi avut timp să fiu singură.

Tata îl ia pe Cayden de la Zach și l îmbrățișează strâns. Vina și regretul mă copleșesc. I-am furat pe tatăl și pe mama mea de atâta vreme pe care ar fi putut să-l petreacă împreună cu nepoțeii lor. Nu au apucat să-i vadă crescând și, pentru asta, îmi pare rău.

– Mamă! Logan vine în fugă când aude gălăgia. Cayden!

Își schimbă direcția, alergând către fratele lui, și amândoi cad la pământ.

Îmi duc mâna la gură în timp ce lacrimile curg. Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, Logan ar fi fost și el pierdut. Fratele lui e lumea întreagă pentru el. Au o legătură unică. Logan îl eliberează din strânsoare pe Cayden și își croiește drum către Zach.

O mână se așază pe umărul meu, și mă întorc ca să-l văd pe fratele meu murdar de pământ și transpirație.

– Pres.

Rușinea i se simte în voce.

– Nu a fost vina ta.

– Ar fi trebuit să fiu mai atent.

Îmi așez mâna peste a lui.

– Știu că nu le-ai face niciodată rău.

Mă trage în brațele lui, mă sărută pe obraz și-și afundă capul în gâtul meu. Fratele meu nu plânge, dar începe să tremure în timp ce mă ține strâns. Îmi imaginez ce speriat a fost și el. Să știe că erau în grija lui, că eu am pierdut deja multe și că ne-ar fi distrus pe toți dacă l-am fi pierdut pe Cayden.

– E în regulă, Coop.

El clatină din cap și eliberează un suspin de ușurare.

– Mă duc să pregătesc caii pentru mâine-dimineață.

E felul lui de a spune că încă e copleșit de emoții.

– Ar trebui să faci asta.

Oamenii ne îmbrățișează, fac cunoștință cu băieții mei și mă ceartă că nu am venit în vizită. E o noapte lungă, și băieții se duc, într-un final, la culcare. La scurt timp după, mama și tata se retrag și ei. Deși sunt terminată, nu mă văd dormind.

Mă duc pe veranda din spate să văd răsăritul. Azi e o zi nouă. Trebuie să nu uit asta.

De fiecare dată când soarele răsare, am opțiunea să aleg dacă rămân în întuneric sau nu, și se pare că până acum am ales greșit. Todd a făcut o alegere, dar asta nu înseamnă că viața mea nu poate fi luminată din nou.

Stau în balansoarul de pe verandă, acoperită de o pătură cu speranța că putem începe să ne vindecăm. Știu că nu va fi ușor. Sunt multe lucruri cu care trebuie să mă împac, dar noaptea asta mi-a arătat că sunt mulți oameni pentru care merită să lupt. Băieții, părinții mei, fratele meu, Grace, Zach... Mă gândesc la el.

Cum mă face să mă simt. Cum m-a făcut întotdeauna să mă simt.

– Hei! Zach se holbează la mine în timp ce eu îmi alung gândul. Credeam că dormi.

Coboară scările încet, iar eu mă ridic.

– Credeam că ai plecat.

Mă îndrept către el, nesigură de motivul pentru care se află aici.

– Am plecat un pic, dar am venit să văd cum te simți.

– Ah ..

Chicotește.

– Nu puteam să adorm.

– Nici eu.

E atât de aproape, că i pot simţi parfumul. Chiar şi după o noapte lungă, petrecută în pădure, tot miroase a acasă.

Fac un pas.

Şi încă unul.

Sunt atât de aproape, încât trebuie să-mi dau capul pe spate ca să-l pot privi drept în ochi.

Îl inspir, îi simt căldura şi nu mă pot abţine. Îl doresc. Am *nevoie* de el. Îl apuc de ceafă şi-i lipesc gura de-a mea. Îl sărut. Îl sărut şi mă predau tuturor senzaţiilor pe care le simt. Nici el nu pierde vreo secundă. Braţele lui mă cuprind, presându-mi corpul de-al lui. Degetele mele se prind de gâtul lui, ţinându-l în poziţia dorită. Sărutul e haotic, dar, Dumnezeule, cât de bine se simte.

Limba lui îmi apasă buzele, şi o primesc fericită. Imediat ce limbile noastre se întâlnesc, sunt terminată. Sar în braţele lui, şi mâinile lui îmi cuprind fundul. Mă ţine în timp ce ne înfierbântăm ca nişte adolescenţi. Întrerupem sărutul când Zach mă lipeşte cu spatele de un stâlp, dar îl reluăm rapid.

Am nevoie de acel sărut. Am nevoie să-mi aducă aminte de femeia care sunt. L-am iubit toată viaţa, şi am nevoie să fiu iubită. Geme în gura mea, şi îi simt geamătul în mine. Ne sărutăm şi ne agăţăm unul de celălalt. Nu mai am noţiunea timpului sau a altceva care nu e el.

După ceva timp, Dumnezeu ştie cât, Zach îmi cuprinde faţa în mâini şi se retrage.

Pieptul meu tresaltă în timp ce ne fixăm cu privirea.

– Eu... nu știu ce să zic.

L-am atacat şi, ultima dată când m-a sărutat, l-am plesnit. Iar acum, am sărit în braţele lui? Rahat. Ce naiba fac?

Îmi pare rău, spun repede şi mă las în jos. Nu ştiu ce naiba a fost asta. Nu mi vine să cred...

El oftează în timp ce priveşte în jur.

Nu aş fi putut... adică... Îşi trece mâinile peste faţă. Nu pot. O altă pauză. Nu pot să fac asta.

Ştiu. Nu ştiu la ce mă gândeam, încerc eu să explic. Astă seară s-au întâmplat prea multe şi clar nu gândesc cum trebuie.

El face un pas în spate şi ridică o mână în semn să mă opresc. Sunt confuză.

– Ce nu poţi să faci?

– Să mă mai prefac. Nu pot să fac asta cu tine. Ştii de ce.

– Ce anume știu?

– Mai întreabă-mă încă o dată de ce, Presley. Întreabă-mă de ce ea nu e soţia mea. De ce nu am cerut-o încă!

Inima mea bate repede, iar gura mi se usucă. Ne mişcăm în tandem. Ochii lui albaştri şi părul şaten-deschis mă înnebunesc. Zachary Hennington a fost tot timpul bărbatul care m-a făcut să simt fluturi în stomac.

– De ce?

Cuvintele cad din gura mea înainte să le pot opri. Vântul îmi biciuie părul, iar răcoarea aerului îmi face pielea de găină.

– Pentru că, atunci când te-ai întors, am ştiut. Am ştiut că n-o să mă uit la nici o femeie așa cum mă uit la tine. De fiecare dată când închid ochii, te văd pe tine. Mereu te-am văzut doar pe tine, Presley.

– Dar încă ești cu ea.

– Nu, continuă. Nu mai sunt. Nu este corect faţă de ea, chiar dacă-mi spui că nu simţi la fel. Chiar dacă plec de aici ştiind că nu există nici o șansă blestemată ca între noi să mai fie ceva... am să te aștept.

Buzele mi se deschid, iar stomacul mi se strânge.

Dar... Încerc să înțeleg ce mi a spus. Tu și ea...

Îşi trece mâna peste obrazul meu.

S a terminat. Am să o termin cu ea numaidecât. Nu e fata pe care o vreau.

Zach, spun ezitând. Nu mă mai cunoşti. Sunt stricată. Am trecut prin iad, şi nu mai sunt nici măcar o bucăţică din fata pe care o ştiai. Adică, dacă nu vrei să mai fii cu ea pentru că e... ei bine, ea, atunci e în regulă, dar nu din cauza mea.

– Nu vreau să mai spui nimic. Doar să ştii că am vorbit serios. Degetele lui cad în timp ce se apleacă şi mă sărută pe frunte. Nu e din cauza ta, Presley. E ca urmare a faptului că mereu tu ai fost aleasa.

Se întoarce şi pleacă. Lăsându-mă şi mai bulversată decât ultima dată când m-a părăsit. Acum, alegerea e la mine. Şi habar nu am ce trebuie să fac.

Capitolul 18

– Mamă, îl aud pe Cayden că mă strigă din dreptul ușii.

– Ce s-a întâmplat?

– Pot să mă întind lângă tine?

E a doua seară săptămâna asta când vine în camera mea.

– Bineînțeles.

Dau pilota la o parte, iar el se suie în pat.

Cayden se odihnește în timp ce-l mângâi pe cap. A suferit de pavor nocturn, iar unica modalitate să-l adorm era să stau cu el în pat până ce adormea. Todd nu avea răbdare cu el prea mult timp, așa că tot eu ajungeam să-l liniștesc. Când erau mici, obișnuiam să mă rog să crească, să vorbească, să meargă și să se hrănească singuri. Acum, aș da orice ca să am parte de momentele alea din nou.

Respirația lui devine regulată.

– Mi-e dor de el, spune pe un ton șoptit.

– De cine? întreb, deși știu exact la cine se referă.

– De tata.

– Știu că-ți este.

Am încercat din răsputeri să scap de furia care sălășluiește în mine. Faptul că știu că am fi putut evita toată durerea asta o face aproape imposibil de depășit. Îmi e atât de greu să fac pace. Nu au existat semnale care să mă avertizeze că asta urma să se întâmple sau că asta planifica. Uitându-mă în urmă la perioada în care nu mai avea serviciu, nu pot să nu mă învinovățesc că am fost atât de ignorantă. Ar fi trebuit să știu. Eram soția lui, partenera... Mă lupt cu vina în fiecare zi.

– Era bolnav?

Şi asta e partea pe care o detest cel mai mult.

– Nu, nu din câte ştim.

Mă învârt în jurul adevărurilor spuse pe jumătate. Aş putea să spun că, dintr un anumit punct de vedere, era bolnav. Dar nu asta mă întreabă Cayden.

Se întoarce către mine şi mă fixează cu privirea. Ochii lui mari şi verzi sunt plini de inocenţă – inocenţă pe care încerc cu disperare să o salvez. Şi aşa lumea e plină de adevăruri urâte; copiii nu ar trebui să fie împovăraţi cu ele.

– Vreau să merg acasă, spune cu lacrimi în ochi. Îmi e dor de prietenii mei şi de camera mea. De mătuşa Angie.

– Mi-aş dori să putem. Chiar îmi doresc asta. Îl sărut pe creştet. Şi mie mi-e dor de ea. Dar asta e casa noastră acum. Trebuie să te concentrezi asupra lucrurilor bune pe care le ai în Bell Buckle.

Mă simt de parcă aş ţine o predică în van.

– Îmi place calul meu.

– Vezi? zic eu zâmbind.

– Îmi place de unchiul Cooper. Şi de Wyatt. E superamuzant.

– E un tip original.

Amândoi râdem.

– E prietenul meu încă de când eram bebeluş. Ştiai asta?

Cayden face ochii mari.

– Te ştie de când erai tânără?

– Hei, ripostez, încă sunt tânără.

– Cum spui tu, mamă.

Îl gâdil, iar el chicoteşte. E un sunet de care îmi era dor. În ultima vreme, când îi aud râzând, mi se pare că se forţează să râdă

– Am 29. Spune!

– Nu, n ai.

Spune, altfel vei fi pedepsit cu o nouă rundă de gâdilături.

Cayden se zvârcolește și refuză să spună cuvintele. Într un final, cedează.

– Bine! Ai 29.

Mă întind pe spate de parcă aș fi extenuată, eliberând un pufnet.

– Ești atât de drăguț că spui asta.

– În visele tale, mamă.

– Scârnăvie.

Amândoi râdem un pic, apoi ne potolim.

Ce avem aici se simte ca normalitatea. De parcă mi-am recăpătat viața. Să mă distrez, să râd și să fiu în momentul prezent. Avem nevoie mai des de așa ceva. Mai mult din ceea ce se întâmplă acum. Nu o să redevin omul care eram înainte, dar asta nu înseamnă că nu pot fi fericită. Băieții ăștia doi sunt fericirea mea.

– Mamă?

Cayden intervine după o lungă tăcere.

– Da?

Îi ia cam o secundă până vorbește din nou.

– Pot să călăresc azi?

Mă întorc pe o parte.

– Pe calul tău?

– Da, crezi că am putea călări împreună?

E prima dată când mă întreabă dacă vreau să iau parte la o sesiune de călărie. De obicei, îi roagă pe Cooper, pe tatăl meu sau pe Wyatt. Eu m-am gândit că avea nevoie de o prezență masculină, ca să se simtă cu toții călăreți adevărați.

– Mi ar plăcea mult.

Wyatt spune că ai fost o călăreață tare pricepută.

– Am fost?

– Zice că acum ești praf.

Încerc să mă abțin să l cert acum, căci e prima oară după luni bune când Cayden vorbește atâta cu mine. A fost distant și închis în el însuși, refuzând să mă lase să mă apropii. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum e să se închidă din nou față de mine.

– Am câștigat multe concursuri de rodeo.

El rămâne cu gura căscată.

– Ai călărit tauri?

– Nu, răspund chicotind. Am participat la concursuri de călărit printre butoaie.

Petrecem următoarea jumătate de oră povestindu-i despre copilăria mea aici. Îi povestesc despre pârâu și despre activitățile mele preferate. Vorbim un pic despre Wyatt, Zach și Trent. Pune multe întrebări, iar eu mă bucur să-i răspund. Deși sunt apropiată de amândoi băieții mei, la Cayden e mai greu de ajuns. Mă rog ca discuția asta să ne apropie.

– Presley, o aud pe mama strigându-mă din bucătărie. Poți să te duci în oraș și să cumperi niște lucruri de care am nevoie?

Deși nu am chef, nu aș putea să o refuz.

– Desigur.

Iau lista și cheile. Băieții sunt cu Wyatt și cu Cooper, repară garduri sau ceva de genul ăsta. Îmi place faptul că bărbații din viața mea îi iau pe băieții mei sub aripile lor. Trent i-a dus la o plimbare până la secția de poliție, iar acum îl aud încontinuu pe Logan spunând că el o să fie șerif. Să mă ajute Dumnezeu!

La prima oprire sunt salutată entuziast de către doamna Rooney.

– Presley! spune, alergând spre mine. Mama ta mi-a zis că o să treci pe aici, și sunt bucuroasă să te văd.

– Ne-am văzut alaltăieri.

– Da.

Buzele ei se curbează într-un zâmbet.

– Dar atâtea s-au schimbat.

Nu-mi dau seama ce anume s-a schimbat în doar două zile, dar suntem în Bell Buckle. Am două variante, să mă dedau bârfei nebune a unui orășel sau să cumpăr ce am nevoie și să plec. Aleg a doua opțiune.

– Am nevoie să cumpăr făină și ciocolată.

– Ai de gând să faci un tort?

– Cred că mama are de gând.

Privesc și restul listei și-mi dau seama că trebuie să cumpăr niște lucruri stranii.

– Am auzit că Zach e un erou, spune ea din senin.

Și începem. Bănuiam că nu avea să reziste mult, dar ultima dată când l-am văzut pe Zach a fost acum două zile și nu am mai auzit nici un cuvânt de la el de atunci. Nu e ca și cum nu știam că așa avea să fie, dar, în același timp, speram altceva. Poate că între el și Felicia e ceva mai mult decât se vede. Oricum, nu vreau ca restul orașului să creadă că noi doi vom fi din nou împreună.

– L-a găsit pe Cayden, dar știai asta deja. Zâmbesc, în timp ce ea încuviințează din cap. Ciocolata e în altă parte?

Privesc în jur, dar sunt atâtea produse, că nu reușesc să găsesc nimic.

– E chiar aici, dragă.

Iese de după tejghea și întinde mâna către sacoșa mea.

– Ai reușit să mai vorbești cu el de atunci?

Dacă nu aș cunoaște-o pe femeia asta de o viață, poate că i-aș zice să-și vadă de treburile ei. Dar mama mi-ar tăbăci fundul – chit că am 35 de ani.

– Chiar trebuie să plec.

– Bineînțeles.

Îmi aruncă un zâmbet ca și cum ar ști ceva și scanează produsele fără grabă, vorbindu-mi despre copiii ei și despre noile produse pe care le comercializează în magazin. Ascult și mă rog să termin treaba înainte să apună soarele.

După câteva minute și multe întrebări, sunt gata de plecare.

– Mulțumesc, doamnă Rooney! Ne vedem curând!

– Așa să fie. De asemenea, să-i dai un telefon lui Zach. Am auzit că i-ar plăcea să-l revadă pe Cayden. Ai grijă cum conduci!

Oftez scurt.

– Așa am să fac.

Poate să interpreteze cum vrea răspunsul meu.

Termin de cumpărat ce mai era pe listă de la celelalte două magazine și mă urc în mașină, unde mă izbesc de câteva ori, intenționat, cu capul de volan.

– Prostul de Zach, spun cu frustrare, repetând gestul.

Mă opresc doar când încep să mă simt un pic mai bine. Primesc aceleași întrebări de la fiecare om. „Cum mai e Zach? Este atât de grozav să vă văd pe amândoi împreună. V-a trecut prin minte să vă împăcați? Voi doi mereu ați fost destinați unul celuilalt."

Mă ucid puțin câte puțin.

Bag mașina în marșarier, dar mă opresc când văd nenorocita aia de camionetă parcată pe cealaltă parte a străzii.

Ei bine, doar n-o să mă ascund. Poate să-mi vadă mașina. Dau în spate și l văd cum se uită la mine în oglinda retrovizoare. Inima mea se poticnește când privesc înapoi, dar, în loc să mă las copleșită, fac cu mâna și plec. Nu pot să înțeleg cum de a spus toate lucrurile alea și nici măcar n-a încercat să vorbească cu mine; nu are nici un sens. Efectiv m-am aruncat pe el. Stomacul mi se strânge numai când mă gândesc la toate lucrurile pe care le-a spus. În inima mea, aș vrea ca toate să

devină realitate. Dar nu eu sunt cea care a făcut o grămadă de promisiuni. A sosit momentul ca Zach să decidă dacă e dispus să vină după mine.

Să muncesc la fermă nu e slujba ideală pentru mine. Mi-aş dori să-mi deschid propria cofetărie în oraş, dar nu ar trece nici măcar o zi până să fiu invadată de douăzeci de femei care ar dori să-şi vândă propriile prăjituri făcute-n casă. Dar azi o să scap de munca de birou.

– Caleaşca vă aşteaptă, doamnă Townsend.

Wyatt se apleacă teatral.

– Încă nu-mi dau seama de ce vorbesc cu tine.

– Recunoaşte, Pres! Sunt yinul yangului tău.

– Eşti rahatul de pe talpa pantofului meu.

– Sunt pâinea pentru untul tău, continuă el.

– Eşti durerea din fund.

Mă plesneşte peste fund.

– Acum sunt.

Îi dau pălăria jos şi mă urc pe cal.

– Nu te pune cu mine, Cowboy.

O emoţie îi traversează chipul, dar îşi revine rapid.

– Ştii unde îi mutăm? întreabă el, revenind la afaceri.

– Mda.

Îi mângâi ceafa lui Popas. Între mine şi calul ăsta e o conexiune puternică. Chiar cred că l-a protejat pe Cayden în seara aia. Ar fi putut cu uşurinţă să-l azvârle de pe el sau să-l ducă Dumnezeu ştie unde în adâncul pădurii. Dar l-a lăsat pe Cayden să ghideze.

– Cine mai merge cu mine?

Sunt responsabilă cu mutarea vacilor dintr-o parte în alta a fermei. Îmi plăcea să fac asta când eram copil. Ieşeam cu toţii şi le adunam, le mutam, petrecând toată ziua împreună. Cooper îi duce pe băieţii mei dintr-o parte în alta cu tractorul.

Îl ai pe Vance, unul dintre ajutoarele de la fermă. Plus eu și Zach.

Ochii mei se fixează în ai lui.

– Poftım?

– Ştii tu... înalt, prost, ochi albaştri, tunsură foarte nasoală.

Clatin din cap, cu gura deschisă. Dacă s-a despărţit de Felicia, așa cum mi-a zis, aş fi auzit până acum. În mod clar, nu a intenţionat să facă ce mi-a zis că o să facă. Mă doare, pentru că speram să se ţină de cuvânt. Încă există sentimente între noi, ceea ce mă sperie. Nu vreau să-mi mai fie inima călcată în picioare, și acum fix asta e senzaţia.

– Nu-ţi face griji, continuă, clătinând din cap. Nu călăreşte alături de tine.

Îmi vine să azvârl cu ceva în el.

– Cum spui tu. E un teren uriaş.

Nu există vreun motiv pentru care ar trebui să ne întâlnim. El poate să ghideze câteva vaci, iar eu pot să adun orice animal care hoinărește. Planul e făcut.

Familia mea deţine mult pământ, iar tata a crezut mereu că vacile ar trebui să aibă loc de desfăşurare cât mai mare. Înainte să existe telefoanele mobile și tot ce avem acum... mutarea asta dura zile întregi. Era versiunea noastră de vacanţă petrecută cu familia. Dar asta nu se va întâmpla acum. *Nu* am de gând să dorm în cort cu Zach. Nu în viața asta.

Wyatt râde.

– Oh, Călăreaţo, într-o zi ai să te trezești din visul pe care îl trăiești.

Pur și simplu, mă holbez.

Iau calul şı-l duc în remorcă, legându-l. Vorbim despre un drum de aproape 24 de kilometri până în locul unde pasc vacile acum. Sub nici o formă caii nu sunt în stare să parcurgă distanța asta dus-întors într-o singură zi. Şi totuşı, refuz să

stau în cort cu vreunul dintre membrii clanului Hennington. O să găsesc o modalitate de a ajunge acasă.

Mașina cu două locuri, cu remorcă pentru cai, e pe jumătate plină. Am idee cine va ocupa celălalt loc și cine va conduce.

– Bună dimineața, Presley.

Vocea groasă a lui Zach mă face să tresar când mi se adresează în dreptul geamului.

– Doamne!

El rânjește.

– Ești pregătită să petrecem ziua împreună?

– Nu mi-am dat seama că avem să petrecem ceva împreună.

– M-am gândit că m-ai evitat destul. E plăcut să ieși din birou.

Zach închide portiera și se duce spre scaunul șoferului.

Asta nu va ieși bine.

Se urcă de parcă n-ar avea nici o grijă pe lume. Aproape că-mi pierd cumpătul. Cum poate să fie atât de nepăsător? Cum de nu-și imaginează că ar trebui să vorbim, după tot ce s-a întâmplat? Îmi încrucișez brațele și pufnesc. Bine. Pot să intru în joc.

– Ce s-a întâmplat? întreabă el în timp ce iese pe șosea.

Mă uit la el de parcă nu ar fi în toate mințile.

– Pe bune?

– Nu pari fericită să mă vezi.

– Ce mai face Felicia? întreb pe un ton răutăcios.

Mi-am zis că o să fiu relaxată, dar, când mă gândesc la ea, devin furioasă. E o vrăjitoare rea, și, chiar dacă eu și Zach nu o să fim împreună, nu o vreau în preajma lui. Sufletul îi e la fel de întunecat ca părul.

Zach își potrivește pălăria și zâmbește larg.

– Dacă mi-ai fi răspuns la telefon sau m-ai fi sunat înapoi, ai ști.

Ai sunat ieri, dar eram ocupată atunci.

Adevărul e că nu voisem să l sun înapoi eram supărată că nu mă sunase mai devreme.

– M-am gândit că o să suni înapoi.

– De ce nu ai trecut pe la noi? întreb. Nu e ca și cum n-ai ști unde locuiesc.

Mă privește cu ochi plin de căldură. Mă topesc.

– Știu exact unde ești, Presley.

– Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Zach trage pe marginea drumului și se întoarce către mine.

– Eu și Felicia nu mai suntem împreună. Am petrecut ultimele zile ajutând-o să se mute și găsindu-i un loc unde să stea. Rămâne tăcut o clipă. Vezi tu, eu am crezut în fiecare cuvânt pe care ți l-am zis. Dar trebuia să fiu corect față de ea, și nu ar fi fost corect să vin fuga la tine acasă după ce am terminat o relație de cinci ani. Așa că momentan te afli pe banca de rezerve.

Se lasă pe spate și revine cu mașina pe șosea.

Las informația proaspătă să se așeze.

Zach nu mai e cu Felicia. Iar eu sunt singură.

El continuă să conducă pe măsură ce eu elimin fiecare nesiguranță pe care mi-am cultivat-o și încerc să mă gândesc la noi ca la un cuplu. Nu ducem lipsă de atracție sexuală – asta nu a fost niciodată o problemă. Știu că suntem compatibili. Știu că putem să ne iubim unul pe celălalt și-mi dau seama că l-am iubit dintotdeauna. Și, dacă e să fiu complet sinceră, știu că mă iubește. Altfel nu ar fi părăsit-o. Nu m-ar privi în felul în care o face. Și nu ar fi aici cu mine. Totuși, Zach m-a rănit.

Însă amândoi suntem adulți acum. Lucrurile s-au schimbat.

La naiba, și eu m am schimbat mult. E nedrept să mă gândesc că Zach a rămas același. Sunt multe chestii pe care

trebuie să le iau în considerație. Stomacul mi se strânge și inima o ia la goană.

Ajunge la poartă de unde trebuie să pornim călare. În timp ce deschide ușa, îl apuc de mână.

– Cât e scorul? întreb, apelând la limbajul din sport.

Zâmbește, în timp ce-și lasă capul într-o parte.

– Scumpo, spune cu un accent sudist destul de evident. Nu s-a dat nici o lovitură, abia dacă am început prima repriză.

Îmi maschez râsetul începând să tușesc.

– Trebuie să mai lucrezi la jocul tău, Zachary Hennington. Nu sunt sigură că o să apuc să lovesc măcar o dată mingea.

Ochii lui Zach se luminează, iar zâmbetul i se lărgește.

– Mă descurc destul de bine să citesc jucătorul care e la bătaie, și cred că tocmai a devenit pregătită să ridice bâta de pe umăr. Se apleacă înspre mine și-mi șoptește: Întrebarea este dacă o să nimerească sau o să o dea pe lângă.

Îmi ating bărbia.

– Hmm... depinde cât de bun e prinzătorul.

– E chiar pe mijloc.

– Ce se întâmplă dacă deviază?

Îmi ia mâna într-a lui, încurajându-mă.

– E aruncarea perfectă, Presley. Nici prea scurtă, nici deviată, nici prea înceată. Și nici nu e o minge rapidă. E genul de lovitură dată când prinzătorul își dorește ca aruncătorul să lovească.

Buzele lui sunt strâns lipite acum. Fiecare parte din mine se încordează la gândul că m-ar putea săruta. În schimb, gura lui se îndreaptă către obrazul meu.

– Prinzătorul practic se roagă de aruncător să încerce o lovitură. Ia-ți bâta de pe umăr, draga mea.

Îmi dă drumul și coboară din mașină, fluierând. Rămân acolo, complet amețită, respirând greoi. Ce se întâmplă dacă

ratez?

Capitolul 19

În timp ce pregătim caii, simt că ochii lui Zach sunt ațintiți asupra mea. Mă străduiesc din răsputeri să nu-i întorc privirea. Trebuie să zic ceva, într-un fel sau altul, dar frica depășește dorința. Inima mea are nevoie să fie protejată, și trebuie să mă asigur că sunt pregătită să am o nouă relație.

Aș minți dacă aș spune că nu îl doresc.

Mereu l-am dorit. Acum, suntem aici, atâția ani mai târziu, cu o a doua șansă.

– Zach, încep să spun ceva... orice, dar, înainte să mai pot adăuga ceva, Wyatt și ceilalți băieți apar.

– V-a luat cam mult să ajungeți aici, comentează Wyatt. M-am gândit că poate v-ați oprit pentru o partidă scurtă.

Zach se holbează la fratele lui, dar, bineînțeles, nimic nu-l tulbură pe Wyatt. Mai bine să-l ignorăm.

– Și eu care credeam că toți băieții Hennington rezistă bine. Probabil tu ești veriga cea mai slabă, spun eu ridicând din umeri și urcând pe Popas.

Ironia e amuzantă.

– Tu ai grijă să-l călărești pe Popas la galop, dar vezi să nu te salte prea tare în șa.

Wyatt rânjește de parcă mi-ar fi citit gândurile.

– Porcule!

– Mi s-a spus mai rău de atât.

Îl aud pe Zach cum chicotește și scot limba la Wyatt.

Foarte matur.

Râde și-mi plesnește calul peste fund, făcându-l să sară înainte.

Concurenta de curse cu obstacole din mine revine la viață. Mă aplec în față, lăsând viteza calului să mă cuprindă. Pulsul inimii crește cu fiecare pas pe care l face Popas. Îmi ofer clipa asta. Vântul îmi lovește șuvițele de păr șaten, zâmbetul e larg și ochii mei se simt de parcă văd iarăși lumea.

Ne apropiem de șirul de copaci și-mi aduc aminte că nu am cum să mă strecor pe acolo. Îl întorc pe Popas către Zach și Wyatt. Simt o apăsare în piept, dar senzația e așa plăcută.

E eliberator.

– Bună încercare! Zâmbesc și mă poziționez lângă Wyatt. Dar ai uitat că știu să călăresc.

– Mă gândeam că, puțin câte puțin, o recuperăm pe călăreața noastră.

– Mai recuperată de atât nu cred că se poate.

Îl privesc pe Zach cum stă pe calul lui, arătând incredibil. Încrederea și relaxarea lui nu pot fi neglijate. Ochii îi sunt ațintiți asupra mea – făcându-mă să mă simt de parcă sunt singura persoană din lume.

Măcar o dată, Wyatt e tăcut – sau poate că nu-s în stare să-l aud. Pentru că, acum, tot ce pot să văd, să aud și să simt e Zachary Hennington. Nu știu cum de-i rezist, dacă vreau să fac asta, dacă ar trebui, dar să fiu aici îmi e de ajuns. Cred că știu ce am de făcut și cred că și el știe.

– Ei bine... Wyatt plesnește din palme. O să încep... știți voi... să muncesc. Voi doi continuați concursul de privit și mânați cireada din spate. Eu și Vance ne ducem înainte.

Respir adânc și încuviințez din cap.

– Ești pregătit? îl întreb pe Zach.

În loc să răspundă, merge înainte

– Încearcă să lovești, Pres. Cât de rău poate să fie?

– Mă vei răni.

– N am să fac asta.

Nu cred că intenționat, dar nu știi ce ne rezervă viitorul.

Zach pufnește.

– Ba știu. Știu că fiecare parte din viitorul meu te include. Când te-ai întors, m-am simțit de parcă lumea mea tocmai căpătase sens. Tu ai fost mereu menită să fii parte din viața mea, doar că eu nu eram pregătit pentru asta atunci.

Inima mă doare, iar speranța înflorește înăuntrul meu. Oare e posibil să nu fi fost pregătiți atunci? Se spune că totul se întâmplă cu un motiv. Poate că nu am fi reușit să o scoatem la capăt, și ăla a fost un semn. Dar tot nu am răspuns la întrebarea dacă sunt pregătită să mă deschid din nou. Nu ar fi corect față de nici unul din noi.

– Hei, spune el, smulgându-mă din amintiri. Nu e nevoie de vreun răspuns acum. Doar să știi că am să te aștept.

Zach îmi face cu ochiul și călărește spre cireadă. Privesc spre cer și închid ochii. „De ce nu-mi poți da un semn?" întreb pe oricine mă aude de acolo.

Strâng hățurile și mă îndrept spre băieți. A venit vremea să muncim. Am la dispoziție cel puțin nouă ore în care să mă gândesc.

Durează cam o oră să mișcăm vacile în direcția pe care o vrem. Sunt foarte încete azi. Să strângem toată cireada e destul de dificil, dar eu și Zach facem o echipă bună. Fiecare vacă rătăcită e îndrumată către cireadă, și ne găsim ritmul.

Sunt recunoscătoare că există vreo cincisprezece vaci care stau între mine și el. Asta îmi permite să mă afund în propriile gânduri. Mă întreb dacă Zach e pregătit să aibă de-a face cu doi copii a căror viață a fost zdravăn zdruncinată. Nu o să i fie ușor să i câștige de partea lui. L au iubit enorm pe tatăl lor și încă au probleme nerezolvate.

Wyatt rămâne în urmă și-mi atrage atenția:

– Am nevoie de tine la stânga.

– Poftim?

– La stânga. Zach are nevoie de un pic de ajutor.

Rânjește la propria glumă. Bineînțeles că are nevoie.

– Se descurcă perfect.

– Păi, eu sunt șeful aici și-ți spun să te dai la stânga.

– Iar eu sunt sora proprietarului.

El face ochii mari.

– Tot sunt șeful tău.

– Pe naiba ești! De ce faci asta? întreb.

– Pentru că ești încăpățânată. Ai chiar în fața ta un bărbat bun, care te iubește. Și tu ai de gând să petreci următoarele ore vorbind cu tine însăți și încercând să te convingi să renunți la chestia asta, nu? Ridică din sprâncene. Exact cum spuneam, adaugă.

Oftez. Nu înțelege. Nici nu știu cine ar înțelege, pentru că problema noastră nu e așa simplă.

– Deci crezi că e în regulă să-l las să pună presiune?

– Cred că amândoi sunteți speriați. El știe că ți-ai pierdut soțul și că-i ai pe Cayden și pe Logan. E conștient de ce implică asta. M-am asigurat că știe. A dat-o în bară când era copil? Nu. I s-a oferit promisiunea unui cec imens și șansa de a da lovitura vieții sale.

Wyatt se oprește, lăsându-mi timp să procesez informația. În adâncul minții, mereu am intuit asta. Dar femeia rănită din mine nu a vrut să accepte adevărul. Wyatt nu știe totul.

– Dacă preferi să-i dai o șansă unui alt Hennington, să știi că sunt aici.

– Între noi doi nu ar merge niciodată, doar știi asta, spun cu blândețe.

– Știu. Mereu o să-l iubești pe Zach, așa că de ce mai stai aici? Du-te să-l iubești!

Aș vrea să fie atât de simplu. Fără să-mi dau seama, mă îndrept către stânga.

– Wyatt mi-a zis că ai nevoie de ajutor pe partea asta.

– Așa a zis? Zach rânjește. Uneori, nu e chiar așa rău.

– Uneori.

Amândoi ne mișcăm încet, așteptând să vedem dacă vreo vacă părăsește cireada. Zach face primul pas.

– Avem de vorbit despre multe. Mi-ai spus niște chestii în seara aia când eram afară. Ți-am lăsat timpul necesar, dar nu poți să continui să trăiești așa.

Mușchii mi se încordează când intuiesc în ce direcție o ia discuția. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să vorbesc despre moartea lui Todd.

– Fac ceea ce trebuie să fac.

– Vreau să știu unde ți-e mintea. Îi minți pe toți, dar eu nu sunt oricine.

De când i-am zis adevărul, m-am întrebat de ce am făcut-o. De ce i-am spus unicului om care chiar nu voiam să știe. Dintre toți cărora mă puteam confesa, fix pe Zach l-am ales. Nu avea nici un sens, doar dacă nu cumva, în adâncul inimii, voiam ca el să știe. Poate că intuiam că nu avea să folosească această informație împotriva mea. Zach nu m-ar judeca.

– Nu, recunosc eu. Chiar nu ești oricine.

Asta nu înseamnă că pot vorbi despre asta. Am îngropat părți din ziua aia atât de adânc în mine, încât nici nu știu unde să sap. Dacă le-aș aduce la suprafață, dacă le-aș înfrunta, ar putea să mă distrugă încă o dată. Coșmarurile și amintirile cu soțul meu sunt dureroase. În momentul ăsta, sunt furioasă. M-am agățat de sentimentul ăsta ca să-mi pot duce zilele. Mi-ar fi dificil să retrăiesc acea tristețe.

– Tot ce te rog e să nu mă tratezi ca și cum aș fi oricine. Dacă tu ești îngrijorată în legătură cu ceea ce ar putea aduce - sau nu – viitorul pentru noi, să știi că și eu simt același lucru, Pres. Sunt pe deplin conștient că eu sunt cel care a plecat. Trăiesc cu regretul ăla în fiecare afurisită de zi. Dar și tu m-ai distrus.

Mă uit către el, cu o mie de întrebări în minte.

– Te-am distrus?

– Da.

Privește către ceruri înainte să se uite din nou la mine.

– Te-am iubit. Tu ai fost motivul pentru care am acceptat oferta echipei Dodgers. Nu am făcut-o doar pentru mine!

– Știu că vezi lucrurile în felul ăsta. Dacă aș fi părăsit colegiul ăla pentru tine, aș fi fost o fraieră. Oamenii deja mă credeau o fraieră fiindcă am renunțat la colegiul visurilor mele ca să te urmez. Nu am vrut să-mi petrec întreaga viață urmându-ți visurile. Sub nici o formă nu am fi putut să rezistăm încă doi ani și ceva cu tine călătorind, cu fetele dându-ți mereu târcoale și cu mine finalizându-mi studiile.

Se freacă pe umăr în timp ce-și oferă răgaz un minut.

– Cred că am fi putut să rezistăm. Sau poate nu. Nu o să știm niciodată, pentru că tu nu ne-ai dat nici o șansă. Crezi că sunt singurul de învinuit?

– O lungă perioadă am făcut asta. M-am simțit de parcă am murit în interior fără tine. Erai o parte atât de importantă din mine, încât, atunci când ai plecat, m-ai lăsat goală în interior. Todd o vizita pe Angie în weekendul ăla și m-a ținut în brațe în timp ce plângeam. Așa am devenit… ceva. El a ținut laolaltă bucățile pe care tu le-ai fărâmițat.

Există un adevăr în cuvintele spuse de el mai înainte. În momentul în care a plecat – eu am și renunțat. Eram tânără și

proastă atunci, și am sărit imediat într o relație cu Todd. Dumnezeule, mi era atât de teamă să fiu singură.

Dar viața mea cu Todd nu a fost rea. Am avut parte de iubire, de copii, de fericire, și aș fi îmbătrânit alături de el.

– Le-aș fi ținut eu laolaltă.

– Nu din California, i-am reamintit.

– Nu, cred că nu.

Am călărit în tăcere. Sunt lucruri pe care trebuie să le rezolv înainte să merg mai departe. Nu doar cu Zach, ci în viață. E pe bună dreptate precaut. Inima mea e încă suferindă, dar și plină de mânie.

Avem un trecut împreună, și cicatricile nu sunt superficiale. Sunt înfierate în ceea ce sunt eu și au modelat slutenia inimii mele.

Nu pot să merg pur și simplu mai departe.

Nu pot uita.

Apoi, rănile alea au fost redeschise de către soțul meu. Omul care ar fi trebuit să fie acolo la bine și la rău. Jurămintele pe care ni le-am făcut și viața pe care am împărtășit-o nu mai sunt.

– La ce te gândești? mă întreabă Zach.

– Mă gândesc la tine, la Todd, la mine și dacă pot să merg mai departe, răspund cu sinceritate. Sunt multe lucruri care atârnă între noi. Ne leagă multe, și nu e atât de ușor să o iei pur și simplu de la capăt.

El încuviințează din cap.

– Nici nu am crezut asta.

– Atunci, ce ai crezut?

Zach oftează și se oprește.

Wyatt, strigă el. Eu și Presley ajungem într o clipă.

Privesc confuză.

– Nu putem să…

Doar câteva minute… spune şi descalecă. Ia frâiele mele şi priveşte în sus la mine: Coboară!

Vocea lui este poruncitoare. Îmi trec un picior peste cal, dar celălalt se blochează. Aproape cad, însă braţele puternice ale lui Zach mă prind la timp. Mâinile mele se odihnesc pe pieptul larg, şi-i simt bătăile inimii sub degete. Nu ne mişcăm. Nu facem nimic, doar ne uităm unul în ochii celuilalt. Braţul lui se încordează când mă trage mai aproape.

Vreau să-l sărut şi să-i simt buzele. În ochii lui se dă o bătălie.

– Ne-am sărutat de două ori până acum. Vocea lui e joasă şi groasă. O dată te-am atacat eu, a doua oară - tu. El ridică dintr-o sprânceană, iar eu zâmbesc. Data viitoare, nu vreau ca vreunul din noi să se abţină.

– Şi dacă te-aş săruta chiar acum? întreb cu glas gâtuit.

Fiecare celulă din corp arde de dorinţă. Să-l ating, să fiu în braţele lui… e singurul lucru pe care mi-l amintesc. Doar că acum e mai puternic, mai sexy şi stă chiar în faţa mea.

Rânjeşte şi îşi lasă capul spre mine.

– Atunci, voi considera că vrei să dai prima lovitură.

Pot să-i rezist? E Zachary. Mereu a fost parte din sufletul meu. Nu cred că pot pleca – chiar de-aş vrea. Mi-am trăit o dată viaţa fără el, aş supravieţui, dar cred că aş regreta dacă nu ne-am da o şansă.

– Zach, şoptesc eu.

O parte din mine trage de timp. Cealaltă parte vrea ca Zach să-mi spună ce să fac.

Se apleacă şi mai aproape, şi ochii mei se închid. Dar, în loc să mă sărute pe buze, mă sărută pe frunte.

Nu pot să ţi spun eu când şi dacă eşti pregătită, Pres. Pot doar să ţi spun că te am iubit dintotdeauna. Mereu când

închideam ochii, te vedeam alături. Relația dintre noi nu s-a terminat niciodată.

Și toate rahaturile care stau între noi?

– Cum ar fi?

– Faptul că am doi băieți mici care tocmai și-au pierdut tatăl. Că eu încă sunt bulversată din cauza asta. Că nu am nici un ban și că a trebuit să schimb casa. Am trecut printr-o traumă atât de mare, încât nu dorm de șase luni. Totul doare. Ochii mei se umplu cu lacrimi. Am obosit de atâta durere. Și tu mă sperii. Poți să mă rănești mai mult decât crezi.

Simt cum îi crește pulsul. Ochii lui albaștri sunt blânzi.

– Nu pot să-ți garantez că relația noastră o să funcționeze. Aș minți dacă aș ignora obstacolele. Știu că-i ai pe Cayden și pe Logan. Nu aș începe niciodată ceva cu tine dacă nu aș fi sigur că îi vreau pe băieți în viața mea. Mă trage, strângându-mă și mai tare în brațe. O să fiu prietenul lor. O să-i las să mă cunoască și să vadă că nu toți băieții Hennington sunt niște idioți.

Amândoi râdem, iar eu clatin din cap.

– Păi..., spun eu glumind.

– Știu că soțul tău a murit și știu cum s-a întâmplat asta. În ce privește faptul că ești falită... Se oprește o secundă. Nu-mi pasă. Nu contează dacă nu ai bani sau dacă ești putred de bogată. Vreau să văd unde poate duce chestia asta și, dacă merge, vreau să am grijă de tine. Trebuie să lucrăm la multe lucruri. Nu o să fie ușor, draga mea.

Nimic nu pare să mai fie ușor oricum.

– Nu vreau ușor, Zach. Nu mai vreau să simt durere.

– Nu vreau să te mai rănesc vreodată.

– Știu că nu-mi poți promite asta.

Nu, nu pot. Dar pot să îți promit că nu voi ceda ușor. Am să te copleșesc, Presley Mae. Am să-ți aduc aminte că, uneori,

recompensa merită riscul.

Mă sărută pe nas şi mi dă drumul. Rămân locului, simţindu mă goală. Lipsa braţelor lui în jurul meu mă face să tremur.

O să mă copleşească pentru simplul fapt că nu mai există nici un pic de rezistenţă în mine.

Sper că e pregătit pentru asta.

Capitolul 20

– Nu cred că mai putem să călărim astăzi, spune Wyatt în timp ce soarele apune. Mai avem de parcurs câteva zeci de kilometri, și vacile nu cooperează.

Ultimele ore au fost istovitoare. Ritmul a fost chinuitor de lent și, indiferent ce făceam, tot mai fugăream câte o vacă pierdută, vreme de douăzeci de minute.

Suntem cam la jumătatea drumului, deci nici nu ne putem întoarce, nici nu putem să mergem înainte. Știam că nu trebuia să mă înham la asta. Cumva, zeii au o cale de a-mi da șuturi în fund. Acum, sunt nevoită să campez cu Zach, Wyatt și Vance, mâna dreaptă a lui Wyatt. Fantastic.

– Trebuie să-i sun pe băieți, spun în timp ce mă îndrept către copaci. Asta era ultimul lucru pe care mi-l doream.

Wyatt râde.

– O să mă cuibăresc cu tine. Mereu e loc pentru tine în sacul meu de dormit, Călăreațo.

Mă uit iute spre Zach, care i-a aruncat o privire sfredelitoare lui Wyatt. Wyatt privește înapoi sfidător și face cu mâna, zâmbind.

– Care-i problema, Zach? Cortul tău nu funcționează cum trebuie?

– O să-ți dau un șut în fund atât de tare, că nu o să-ți mai găsești calea înapoi către Tennessee.

Vocea lui Zach e joasă și amenințătoare.

– Te rog, am văzut cum te bați.

– Presley, spune Zach printre dinții încleștați, de ce nu-i suni pe băieți? O să-l ajut pe Wyatt cu corturile. Îl apucă de ceafă pe Wyatt, obligându-l să se facă mic. O să rezolvăm totul până te întorci, nu-i așa, Wyatt?

Wyatt încearcă să-l lovească cu cotul, dar fără succes.

– Dă-mi drumul până nu-ți sparg nasul!

– Încetează să mai fii un bădăran!

– Măcar eu am coaie să fiu ceva, spune Wyatt, încercând să scape.

Asta e o scurtă privire în viitorul meu cu Cayden și Logan.

Băieți.

Clatin din cap și mă îndepărtez. Tata răspunde la telefon din prima.

– Salut, dulceață.

– De unde știai că sunt eu?

Știu că ei refuză să ia un telefon care să le arate apelantul.

– Știu când ai nevoie de mine.

Uneori, tata are puterea de a mă face să mă simt mai bine. Nu am fost mai recunoscătoare niciodată.

– Cum a fost călătoria?

– Înceată, oftez eu. Cireadă încăpățânată.

El râde.

– Înțeleg firile încăpățânate.

Sunt destul de sigură că e o aluzie la mine.

– Pun pariu că da, tată.

– Presupun că o să rămâneți să dormiți peste noapte. A fost o mutare pe distanță mare.

– Speram să nu.

– Dragă, ar trebui să-ți dai seama că băieții ăia sunt în cârdășie. Au ales cele mai îndepărtate locații de pe proprietatea noastră. Nu cred că ar fi putut găsi o cale mai lungă și mai anevoioasă nici dacă ar fi încercat.

Bineînțeles că sunt în cârdășie. Nemernicii!

– Știai asta?

El chicotește, și mi-l imaginez cum clatină din cap.

– Mda.

Deci e de partea lui Zach? Nu are nici un sens. Tata l-a plăcut cât de cât, dar, când mi-a frânt inima și m-a părăsit în Maine, Zach a pierdut tot respectul tatălui meu. E un bărbat mândru, și, în mintea lui, fata sa cea mică a fost dusă departe de el și abandonată.

– O să vorbim despre asta când mă întorc acasă.

– Sigur, așa facem. Îl aud râzând înăbușit. Ai sunat ca să vorbești cu băieții?

– Da, tată.

– Sunt afară cu Cooper. I-a luat la el în seara asta. A spus că vei suna și că să stai fără griji. Sunt bine.

Mormăi.

– Vom vedea noi... încep să spun, dar mă prind la timp. Nu a fost vina lui Cooper. Și nu cred că i-ar mai lăsa vreodată să se plimbe singuri. Nu contează. Ești sigur că nu poți veni după mine? Să mă ții departe de băieții Hennington?

– Am încercat asta jumătate din viața ta, iubito. Nu a funcționat atunci și nu va funcționa nici acum. Tu lasă-l pe fratele tău să petreacă timp cu nepoții fără să mai intervii. Își drege glasul, și aștept să văd ce mai zice. Ai grijă acolo și ne vedem mâine.

Închide înainte să mai spun ceva.

Așa merg lucrurile în Pădurea Townsend. Când a terminat de zis ceva, chiar că a terminat.

Verific telefonul și văd un mesaj.

Cooper: *Să ai o seară frumoasă.*

Eu: *Tu ai făcut asta.*

Cooper: *Ai spus că vrei să mai ieși puțin din birou.*

Eu: *Nemernicule. Nu m-am referit la o noapte în câmp cu oamenii tăi.*

Cooper: *Ești o răsfățată.*

Eu: *Te urăsc.*

Cooper: *Eu și mai mult.*

Râd la mesajele copilărești. Mi-a fost dor de fratele meu. Mereu a fost protector, chiar dacă îl idolatriza pe Zach. Când mă vedea plângând sau supărată, se repezea la el. Zach ar fi putut să-l pună la pământ dintr-o lovitură, dar îl lăsa pe Cooper să țipe la el sau să-l amenințe. Faptul că nu-l umilea pe Cooper și-i dădea senzația că e puternic mă făcea să mă îndrăgostesc și mai tare de Zach.

– Nu te poți ascunde o veșnicie.

Vocea lui Zach mă face să tresar. Mâinile lui îmi mângâie spatele și se opresc pe umeri.

– Nu mă ascund.

Degetele lui se afundă și-mi masează ceafa, alungând tensiunea.

– Dacă spui tu, zice el și continuă să-mi facă masaj.

Închid ochii și las stresul să dispară. Atingerea lui mă lasă să mă relaxez. Mă simt în siguranță. Chiar dacă, pentru mult timp, mi-am spus mie însemi că nu e așa. Eram atât de tânără. Eram atât de naivi să credem că putem să le avem pe toate și că nu o să ne coste nimic. Vieții nu-i pasă că ești îndrăgostit, mereu e un preț care trebuie plătit pentru a fi fericit, iar noi, pur și simplu, nu voiam să plătim nimic.

– Chiar crezi că avem o șansă, Zach?

El se oprește și își lipește pieptul de spatele meu. Mâinile lui îmi cuprind umerii în timp ce mă agăț de el.

– Cred că toate astea s-au întâmplat cu un scop. E un motiv pentru care ești în brațele mele acum. Un motiv pentru care

nu am luat alte decizii care ar fi făcut îmbrățișarea noastră imposibilă. Faptul că eu mi-am rănit umărul și tu te-ai întors în oraș are o semnificație. Și dacă nu e pentru a fi împreună, atunci de ce?

Mâinile mele se încolăcesc pe brațele lui în timp ce mă gândesc la ce a zis.

– Totuși, nu pot să înțeleg ce s-a întâmplat cu Todd.

– Nici eu nu știu de ce s-a întâmplat așa ceva. Erați fericiți?

Vocea lui se încordează puțin.

– Credeam că suntem. Știu că ți-e greu să auzi asta.

Mă întorc cu fața la el.

Îmi cuprinde fața în palmele lui și mă privește cu atâta compasiune, încât mai că îmi e greu să o accept.

– Presley, erați căsătoriți. Aveați doi băieți. Eu te-am părăsit acum șaisprezece ani. Ar fi fost ridicol din partea mea să cred că nu ți-ai văzut de viață sau că nu ai avut parte de iubire.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

– Dar eu când mă gândesc la tine și la Felicia...

Fac un pas în spate.

– Trebuie să ai încredere în mine. Singura modalitate prin care vom ști e să fim sinceri. Crezi că pe mine nu mă deranjează să știu că te-a atins un alt bărbat? Ba da. Zach se apropie. Vreau să mă gândesc la faptul că el a fost acolo, alături de tine, când eu am plecat? Nu. Degetele mele îi apucă încheietura. Dar, Dumnezeule, Presley! O să ascult totul. Vreau să știu totul. Cu rele, cu bune, momentele fericite și cele triste – și tot restul.

O lacrimă cade pe măsură ce-mi las garda jos.

– Mi-e teamă că nu o să mă vindec niciodată. Nu știu cum să fac asta.

Furia care locuiește înăuntrul meu mă împiedică să fac vreun progres. Todd m-a lăsat fără tot ce știam. Casa mea,

prietenii, Angie, libertatea financiară. Am pierdut totul din cauza lui. L am pierdut și pe el, pe soțul meu. Doare când mă gândesc că tot ce am trăit cu el se reduce la amintiri. Nu a fost rău cu mine și nici nu m-a înșelat. E omul care m-a ținut de mână timp de 36 de ore cât a durat travaliul. A stat alături de mine când am luat decizia de a-mi începe propria afacere. O parte din el va deține mereu un loc special în inima mea, oricât de supărată aș fi pe ce s-a întâmplat.

Zach nu a trebuit să mă iubească în vreme ce o parte din sufletul meu îi aparținea altui bărbat.

– Nu mă aștept să-l uiți. Durerea din vocea lui e ascunsă bine, dar o văd în privire. E parte din tine. Dar începi să te vindeci, trebuie să permiți să se întâmple.

– Te-am iubit de când mă știu. Nu cred că am încetat vreodată și nici n-o să încetez. Dar trebuie să fii răbdător cu mine.

Vocea îmi tremură. În mine se poartă un război. Îl vreau, nu aș vrea să-l vreau. Îl iubesc, nu ar trebui să-l iubesc. Ar putea să mă vindece sau să mă distrugă. Gândurile mele se bat cap în cap. Dar ceva iese în evidență: nu vreau să duc o viață fără el. Oricum ar fi, prieten sau ceva mai serios.

Ochii lui se închid, apoi el își lipește fruntea de-a mea.

– O să fiu răbdător.

– Adică, foarte răbdător.

Râde și își înalță capul.

– Știu. Dar ești liberă să-mi sari în brațe și să mă năucești cu sărutări oricând ai chef.

Chicotesc în timp ce clatin din cap.

– Nu știu ce m-a apucat.

– Sunt OK cu asta, glumește el.

– Pun pariu că ești.

– Cum spuneam, sunt pregătit și disponibil.

Privirea mea o surprinde pe a lui.

– Mă bucur să aud asta.

Zâmbetul lui Zach se lărgește.

– Mi-a fost dor de tine. De asta. Mereu am fost – în largul nostru.

Mâna mea îi atinge obrazul. Barba lui de o zi îmi zgârie delicat palma. Degetele mele alunecă pe fața lui, înainte și înapoi, amintindu-mi cât de real e bărbatul ăsta. Zach a fost mereu un vis pentru mine. O speranță frumoasă aproape imposibilă. Dar ceea ce avem acum nu e un vis.

– Știi de ce nu am putut să mă întorc aici atâția ani? îl întreb.

– Nu.

Oftez și îmi las mâna să cadă. Mi-e greu să recunosc. Nu e ceva de care sunt mândră. L-am iubit pe soțul meu, de asta nu m-am îndoit niciodată. Dar era o parte din mine care știa că, dacă l-aș fi văzut pe Zach, nu aș mai fi putut să mă întorc acasă la fel.

– Din cauza ta, recunosc eu.

Mâinile lui Zach cad în gol, și el face un pas în spate.

– Nu înțeleg.

– Nici eu. Îmi simt vocea tremurând. Niciodată nu am înțeles motivele, dar, de fiecare dată când mă gândeam la tine o clipă, mă durea ca naiba. Nu știu dacă e din cauza felului în care ne-am despărțit sau fiindcă eram îngrozită de amintirile pe care le-am îngropat și care ar fi ieșit la iveală odată cu întoarcerea mea aici. Mă răsucesc și privesc pădurea, în timp ce încerc să fiu onestă cu mine însămi. Știam că, dacă te-aș fi văzut, dacă ne-am fi apropiat, continui eu întorcându-mă cu fața către el, ai fi fost locul unde inima mea ar fi găsit alinare din nou.

Zach își freacă fața și privește spre cer.

– Ştii de câte ori am vrut să vin să te găsesc?

Clatin din cap.

– Am fost la tatăl tău o dată. L-am implorat să-mi spună unde eşti, dar el mi-a zis că am avut şansa mea şi am dat-o în bară. Că erai logodită, fericită şi că trecuseşi peste.

Mărturisirea lui mă lasă cu gura căscată. Habar n-am avut. În toţi aceşti ani, tatăl meu n-a pomenit niciodată despre asta.

– Nu cred că am trecut vreodată peste tine. L-am iubit pe Todd. Viaţa noastră împreună. Cât de fericită m-a făcut. Dar tu ai găsit o cale de a deveni efectiv parte din mine. Are sens?

El se apropie.

– Şi eu am iubit pe cineva după ce te-am pierdut. Dar nu se apropia de ceea ce am simţit pentru tine.

Când doi oameni s-au iubit fără nici o rezervă, aşa cum am făcut-o noi, nu ai cum să mai fii vreodată acelaşi. Conexiunea pe care o avem nu poate fi tăiată. Am învăţat să iubesc altfel, şi, în clipa asta, sufletul meu şi-a găsit calea către el.

– Sărută-mă, îi şoptesc.

Braţul lui se strecoară pe la spatele meu şi mă trage mai aproape. Respiraţia mea devine superficială, şi-mi dau seama de ceea ce urmează. O să-l las să mă sărute. O să-l sărut pentru că doar la asta mă gândesc. Am împărtăşit două momente unice, şi acum vreau asta. Ochii lui Zach sunt două fante indigo. Nuanţele de roz, portocaliu şi roşu se reflectă pe măsură ce soarele apune. În jurul nostru, totul e cald şi frumos.

– Eşti sigură, draga mea?

– Te iubesc de la 12 ani, Zachary Hennington Eşti primul meu sărut, prima iubire, primul bărbat care m a atins. Vreau să mă săruţi şi am nevoie să te sărut.

În timp ce privesc în ochii lui, îmi aduc aminte ultimele luni. Când le-a dăruit caii băieţilor, când l-a găsit pe Cayden,

felul în care a avut grijă de mine la bar, felul în care mă privește tot timpul și faptul că a părăsit o pe Felicia ca să ne dea nouă o șansă. Fără nici o garanție că ne vom găsi drumul unul către celălalt, dar se pare că am meritat riscul.

Mâna lui se strânge pe șoldul meu, în timp ce cu cealaltă îmi mângâie fața. Mă trage înspre el încet, și închid ochii. Imediat ce buzele noastre se ating, inima mea explodează. Totul înăuntrul meu e tensionat, și-l apuc de ceafă. Simt atât de multe lucruri. Sunt speriată, fericită, tristă, disperată și plină de speranță. De parcă mi-am găsit locul din nou. Zach e acasă. Zach e locul pe care l-am știut de-o viață și pe care l-am dorit mereu.

Ne strângem în brațe în timp ce gurile noastre se mișcă în tandem. Limba lui se contopește cu a mea, și eliberez un geamăt. Mă lipește mai tare de corpul lui și mă sărută fără oprire. Îl iau pe după gât și-l țin exact în locul în care am nevoie de el. El conduce, apoi eu, fiecare oferind și luând.

Nu-mi aduc aminte ultima dată când am fost sărutată cu atâta înflăcărare.

Buzele lui le părăsesc pe ale mele și coboară pe gât. Îmi trage capul pe spate, și limba lui face cercuri pe pielea mea.

– Zachary.

Suspin când îmi cuprinde gura din nou.

Ne ținem încătușați, de parcă am fi o singură persoană. Nu sunt în stare să mai simt altceva. El e parte din mine, iar eu, din el.

Fiecare secundă în care mă aflu în strânsoarea lui e o secundă în care nu mă pot gândi la nimic altceva. Mintea mea plutește pe un nor în timp ce mă ține la adăpost. Sunt în siguranță și nu mai există durere. Îmi alungă gândurile care m au bântuit atâta vreme și le înlocuiește cu soarele. Tot ce simt e o căldură imensă. Văd doar lumină. Simt doar bucurie.

El întrerupe sărutul, şi amândoi ne recăpătăm suflul.

– Sfinte Sisoe, gâfâie el.

– Da... Încerc să mi domolesc bătăile inimii. Dumnezeule...

– Pres, spune el cu blândeţe.

Privesc în sus, şi degetul lui îmi mângâie buza.

– Eşti... Se opreşte o clipă. A fost bine?

O altă parte din mine tocmai a devenit a lui Zach.

– Da, îi spun zâmbind. A fost în regulă.

Nu avem nici o garanţie că lucrurile vor funcţiona, dar nici nu vreau să-mi petrec restul vieţii întrebându-mă cum ar fi fost. Şi dacă putem să ne sărutăm în felul ăsta...

– Bun.

– Zach?

– Da?

– Sunt multe lucruri despre care trebuie să vorbim. Sunt văduvă de puţin timp. Băieţii nu sunt pregătiţi să mă vadă cu un alt bărbat, îi explic. Vreau să fiu corectă cu ei doi. Nu spun că trebuie să ne ascundem, dar, cât ne lămurim noi ce vrem să facem, nu aş vrea să ne afişăm ostentativ în faţa lor.

El încuviinţează din cap.

– Te las pe tine să conduci, dar eu o să fiu des prin preajmă. Am petrecut jumătate din viaţă fără tine şi vreau să recuperez timpul pierdut.

– Bine, consimt eu. Pot rezista să te am prin preajmă, presupun.

Privirea lui se îmblânzeşte.

– Presupui, zici?

– O să fie dureros, dar am să îndur.

Mâna lui Zach îmi sprijină ceafa, şi el îşi trece degetele prin părul meu.

– Ai să înduri?

Pulsul mi se accelerează iarăși. Picioarele mi se înmoaie pe măsură ce mă dezmiardă, provocându-mi furnicături la nivelul scalpului.

Încet, gura lui se apropie, dar și-o lipește de baza gâtului meu. Căldura respirației lui amestecată cu urma rece pe care o lasă cu limba îmi face stomacul să se strângă.

– Nu cred că știi ce înseamnă să îmi înduri prezența. Vocea lui joasă e seducătoare. Eram un băiețandru atunci. Pot să te asigur că am crescut mult între timp.

– Mmm…

Suspin când îmi mușcă urechea.

– Nu vei avea parte de durere, ci de multă plăcere.

Dumnezeule!

– Promisiuni, promisiuni, Zachary.

– Oh, draga mea! Îmi trage iar capul pe spate, forțându-mă să privesc în ochii lui albaștri. Îți promit asta și multe altele.

Să o luăm cu încetinitorul pare imposibil când îl aud vorbind astfel.

Cred că o să renunț la ce am stabilit mult mai repede decât aș fi crezut. Dacă nu eram în stare să-i rezist farmecelor când era un băiețandru, cu atât mai puțin voi rezista acum, când am în fața mea un bărbat atât de încrezător, de păcătos și de sexy.

Capitolul 21

Zachary

Cum naiba de sunt atât de norocos? Ce am făcut ca să merit o a doua șansă? Nimic. Nici un nenorocit de lucru. Nu am crezut că o s-o mai văd. Mi s-a părut că universul a decis asta cu mult timp în urmă, dar uite că o țin în brațe.

O mai sărut pe buze încă o dată. Aștept să-și dea seama că nu ar trebui să facă asta, așa că profit de fiecare oportunitate pe care o am ca să o simt aproape.

– Hai să ne întoarcem, îi spun privindu-i ochii verzi și văzând că-i e teamă. Pres?

Privește într-o parte și se joacă cu brățara.

– Nu știu unde și *cum* o să dormim.

Îmi vine să râd de cât de drăguță e. Nu are absolut nici un motiv de îngrijorare. Eu o să am o erecție toată noaptea știind-o atât de aproape, dar nu am să o presez. I-am promis că o să am răbdare, în ciuda faptului că Presley a fost tot timpul pieirea mea. E singurul lucru din viața mea care știu că a fost mereu corect.

– Relaxează-te, îi spun, încercând să o calmez. Tu ai să dormi în cort, iar noi, restul, vom rămâne afară, în jurul focului.

Habar nu am dacă ăsta e planul lui Wyatt, dar așa vom face. Doar nu o s-o las să doarmă în cort cu Vance sau cu fratele meu, care pare că nu și poate ține mâinile acasă.

Răsuflă ușurată.

– Bine. Scuze, sunt ridicolă.

– Haide!

Cu greu mă despart de ea, și ne facem drum către locul unde i am lăsat pe băieți. Mă gândesc la un plan care să i împace pe toți.

Sunt multe lucruri care funcționează între mine și Pres, dar avem și multe probleme nerezolvate. Chiar trebuie să iau decizia cea mai inteligentă. Nu vreau să o sperii, dar nici nu vreau să creadă că nu sunt interesat. Pentru că asta ar fi ridicol. Dar a trecut abia o săptămână de când Felicia s-a mutat. Așa cum eu îmi fac griji că e posibil ca Presley să nu mai poată iubi după pățania cu soțul ei, așa și ea e probabil îngrijorată în privința mea.

– Ești bine? mă întreabă.

Ochii ei verzi lucesc în lumina nopții. Mă apropii de ea fiindcă simt nevoia să o sărut. Vreau să-i simt gura lipită de a mea, să conștientizez că e aici cu mine. E aici, și nu e doar un vis stupid. Continui să mă apropii de ea până nu mai rămâne deloc spațiu între noi. Când răsuflarea i se poticnește, fac un pas în spate.

– Rahat!

Închid ochii și privesc departe.

– Hei! Mâna ei îmi atinge brațul. Ce s-a întâmplat?

Nu vreau să recunosc rahatul ăsta. Nu trebuie să știe cât de fericit mă face faptul că e dispusă să ne mai dea o șansă. Fiindcă, dacă există în inima ei o fărâmă de speranță că vom fi bine, o s-o găsesc și o să mă agăț de ea ca de viață. Presley e a mea. Mereu a fost. Mereu va fi. O să mă asigur de asta.

– Voiam să te sărut, recunosc eu.

E adevărul, și sunt singurele gânduri pe care vreau să le împărtășesc acum.

– De ce te ai oprit?

– Vrei să te sărut?

Fata asta. Nu-mi pot da seama de ceea ce vrea, ceea ce în trecut nu se întâmpla. Obişnuiam să-i pot citi gândurile oricât de mult încerca să se ascundă.

Priveşte în altă parte.

– Nu ştiu… ce facem?

– Hai să ieşim la întâlniri!

– Întâlniri?

– Da, chestia aia în care băiatul încearcă să o convingă pe fată de cât e de perfect – ceea ce tu deja ştii, parţial. Cu alte cuvinte, ne întâlnim ştiind că suntem potriviţi unul pentru celălalt.

Ea clatină din cap şi zâmbeşte.

– Ştii că suntem oameni complet diferiţi acum, Zach.

– Da. De aia m-am oprit.

Deşi voiam să fie a mea din nou, vreau să fiu ultimul bărbat care să-i mai ia ceva.

E barbar, înţeleg asta. Dar gândul altor mâini pe corpul ei mă face să vreau să bat pe cineva foarte rău.

Presley face un pas în faţă şi îşi pune mâna pe obrazul meu. Mă blochez şi o las pe ea să dicteze ritmul. Încerc din răsputeri să nu o trag în braţele mele. Am aşteptat ani buni asta. Nu am mai fost acelaşi de când a plecat din viaţa mea – sau mai degrabă de când am părăsit-o.

– Uneori, când te privesc, mă simt de parcă aş fi din nou copil. E ca la primul nostru sărut sau ca prima dată când am aflat cum e să fiu ținută în brațe de către tine. Eram atât de sigură că o să fim împreună pentru totdeauna. Presley închide ochii, şi eu o trag înspre mine. Capul ei se odihneşte pe pieptul meu, şi simt un junghi în inimă. Nu vreau să fie atât de bine, Zach.

– Cum adică?

Îşi înalţă capul şi mă fixează cu privirea.

Mă sperie cât de ușor e să fiu cu tine. Cum se simte ca lumea să fie din nou în regulă. De parcă așa a trebuit să fie, deși nu are nici un sens. Având în vedere cum s au terminat lucrurile între noi, nu ar trebuie să fie atât de... ușor.

Are dreptate în legătură cu unele chestii, dar nu cred că e ușor. E al naibii de dificil. Mintea mea înțelege că nu mai suntem aceiași copii, dar inima, nu. Știe doar că bate din nou.

– Asta nu e ușor, draga mea. E al naibii de greu. Și eu sunt contrariat, dar, în clipa asta, vreau doar să te țin în brațe. Nu încerc să grăbesc lucrurile. Încerc să trăiesc clipa.

Mă pierd în ochii ei mari și frumoși. Nu mi-aduc aminte ultima dată când m-am simțit atât de liniștit. Ea e aerul pe care-l respir, și mă rog la Dumnezeu să nu mă sufoce din nou.

– Bine. Trăiește clipa!

Chicotesc.

– Nu știu dacă tu ai fost vreodată capabilă să trăiești fără să planifici totul.

Ea zâmbește și încuviințează din cap.

– Știu. Dar o să încerc.

Mereu a avut planurile ei. Avea scopurile trasate de când eram mici. Era al naibii de enervant, dar avea nevoie de acea stabilitate. Eu și frații mei făceam tot posibilul să o ajutăm să se relaxeze. Și când o făcea... era cel mai frumos lucru din lume. Presley fără inhibiții era înnebunitoare.

Mâinile ei îmi cuprind capul și-l țin lipit de al ei. Mă lupt cu dorințele și încerc să-mi aduc aminte că ea încă nu știe ce vrea. Îmi încleștez pumnii pe la spatele ei, ca să nu preiau controlul, și apoi îi simt respirația pe buzele mele.

– Trăiesc clipa, șoptește, chiar înainte să-mi cuprindă gura.

O țin de spate, trăgând o înspre mine. Buzele noastre se mișcă în același ritm, și e al naibii de ireal. E singurul lucru care mi-a scăpat printre degete, dar acum o țin strâns. Sub nici

o formă nu o să las ca relația noastră să se termine. O să i dau tot ce-și dorește dacă asta înseamnă să mai am o șansă la răsplată.

Ani buni mi-am spus că mi-e mai bine fără. I-am mințit pe toți, spunând că eu și Presley am fost prea tineri și că nu ne am iubit suficient. O minciună. Am iubit-o prea mult. Am iubit-o cât pentru amândoi, dar nu i-am arătat asta – deși am crezut că o fac.

Ea se întoarce.

– O să reușim, afirm eu.

Nu mai e loc de discuție.

– Sper să fie așa, Cowboy.

Mă las pe spate cu un rânjet uriaș. Obișnuia să-mi spună astfel când avea chef să facem dragoste.

– Cowboy, zici?

– Păi, nu asta ești acum?

Văd că-și aduce aminte. Tonul jucăuș și rânjetul ei îmi spun tot ce trebuie să știu. Sunt lucruri care, oricât ne-am chinui să le uităm, încă sălășluiesc în inimile noastre.

– Ai de gând să mă pui la încercare?

O văd cum prinde viață sub ochii mei. Prima dată când am văzut-o, era tristă, incapabilă de un banal zâmbet. Puțin câte puțin, redevine fata pe care o știam. Și eu mă simt la fel. Mă face să simt lucruri de care nu știam că mi-e dor. Simplul fapt de a fi cu ea mă face să mă simt complet. E incredibil cât de mult din fata asta trăiește înăuntrul meu.

– Cred că tot ce se întâmplă în viața noastră e un soi de încercare. Nu sunt sigură că vom reuși, dar nu mă pot preface că nu am sentimente pentru tine.

– Voi doi vă dați seama că vă auzim, da?

Wyatt râde din dreptul cortului. Suntem mai aproape decât credeam. Presley își ascunde fața la pieptul meu.

– Oh, Dumnezeule!

– Poți să pleci, răspund eu.

– Nup! strigă el înapoi.

O mângâi pe spate.

– Hai să ne întoarcem înainte să se comporte ca niște idioți.

– Prea târziu, răspunde ea.

– Așa-i.

Ne îndreptăm spre ei, și băieții bineînțeles că adaugă câteva tachinări, pentru că sunt incapabili să fie maturi. Wyatt e cel mai rău, dar se oprește când vede că Presley se simte inconfortabil. Nu o să uit niciodată ziua când mi-a spus că e îndrăgostit de ea. Nu eram sigur ce naiba să fac.

El e fratele meu.

Ea e totul pentru mine.

Abia o pierdusem, și el venise din California. Am băut câteva beri, și el s-a confesat. Mi-a spus că nu o să facă niciodată nimic, dar că o iubea și eu eram un nenorocit.

Avea dreptate. Eram prost, dar nu o să mai fiu și a doua oară. Presley nu o să scape de mine atât de ușor.

Capitolul 22

Presley

– M-am simțit bine.

Mă uit la Zach, care stă pe ultima treaptă.

Mă simt ridicolă, dar nu mă pot opri din a rânji. Seara trecută a fost magică. El a fost drăguț și un adevărat gentleman. Nu m-am gândit la suma ridicolă pe care o am de returnat sau la faptul că am 35 de ani și locuiesc împreună cu ai mei. Eram Presley. O femeie care a trecut prin focurile iadului, dar se pune pe picioare. Nu m-am ghemuit și am murit alături de Todd. Asta spune ceva despre mine, și merit să fiu fericită din nou.

– Mă bucur că am venit.

– Și eu.

Zâmbesc.

– Trec mâine ca să văd ce fac caii băieților.

– Să nu uiți să te oprești pe la birou.

Îmi mușc buza de sus. Sunt o școlăriță din nou.

Zach urcă încet scările.

– Așa voi face. Poți să fii sigură de asta.

Fac un pas în spate, nu pentru că nu aș vrea să fiu aproape de el, ci din cauză că-l doresc atât de mult. Băieții ar putea fi oriunde, și vreau să țin asta secret. Dacă oamenii își dau seama că suntem împreună, o să devenim subiectul de pe buzele tuturor. Și am avut parte de asta cât pentru o viață.

El continuă să vină înspre mine, și eu mă retrag.

– Ne vedem atunci! Merg cu spatele și continui să fac asta până mă lovesc de ușa de plasă. La revedere, Zach!

Sunetul adânc al râsului său îmi umple inima.

– La revedere, Presley!

Odată ce mă aflu de partea cealaltă a ușii, mai flutur o dată din mână, iar el îmi face cu ochiul. Închid ușa și-mi lipesc spatele de ea. O să fie imposibil. Sentimente care erau îngropate adânc au revenit la suprafață. Îmi aduc aminte cât de specială mă făcea să mă simt. Când ești privită în felul ăsta de persoana care contează – e palpitant.

Respir adânc, încercând să-mi revin. Înainte să reușesc, mă și trezesc cu băieții repezindu-se pe scări.

– Mamă!

– Salut, băieți! spun cu voce tremurătoare.

Mă mai uit în urmă încă o dată, sperând să-l văd, dar nu mai e. Mă sperie că mi-aș fi dorit să nu fi plecat.

– Cum a fost cu cortul?

– Ai văzut vreun urs?

– Au încercat coioții să te mănânce?

Îmi pun un val de întrebări, iar eu clatin din cap.

– Mi-a fost dor de voi, băieți.

– Noi ne-am distrat prea tare și n-am avut timp să ne fie dor de tine, spune Cayden cu toată sinceritatea.

Logan râde.

– Mersi mult! spun eu amuzată.

Logan ridică din umeri.

– Unchiul Cooper e distractiv, mamă.

– Obișnuia să mă tragă de păr și să-mi ascundă păpușile.

Cayden își dă ochii peste cap.

– Așa, și?

– Așa că e un nemernic.

– Cum spui tu, mi-o taie Logan. Vine Zach azi să ne ajute să-i antrenăm pe Flash și pe Superman?

Bineînțeles că întrebarea lor e previzibilă.

– Nu, Zach tocmai a plecat acasă.

– Ah, se plâng amândoi în cor.

Puteți să l rugați pe bunicul vostru să vă ajute cu Flash și cu Superman, continui să le sugerez.

Încă nu pot să mă obișnuiesc cu numele pe care le-au ales pentru căluții lor. Nu ar trebui să fiu șocată, având în vedere că luna trecută Cooper și-a găsit vechile reviste de benzi desenate și li le-a dat să le citească. De atunci, doar despre asta vorbesc. Îmi vine să-mi smulg urechile doar când îi aud certându-se în legătură cu cine are cel mai rapid cal.

– Salut, dulceață, intervine mama, salvatoare.

– Salut, mamă.

– Ai călărit bine? mă întreabă și le întinde niște prăjituri băieților, dintr-o rezervă secretă, dar care nu e secretă deloc.

– Mulțumim! spun băieții la unison.

– Acum, afară din bucătăria mea! le poruncește, alungându-i.

– Haide, Logan! Hai să vedem dacă Superman și-a folosit ochii ca de laser pe calul tău superîncet!

Îl tachinează, iar Logan aleargă după el.

– Calul meu are kriptonită!

Râd și mă sprijin de bufet.

– Ei? întreabă din nou.

– Da, a fost bine.

– Tu și Zach ați fost împreună toată seara?

Încearcă să afle mai multe, dar în același timp se preface că nu-i pasă.

Aș putea să fiu sinceră cu ea. Chiar dacă bârfește destul de mult, nu m-ar trăda niciodată. Mama știe cum e să fii bârfită și nu vrea asta și pentru mine. În plus, ea știe că e cel mai rapid mod de a mă face să plec de aici.

A stat fiecare în cortul lui. Wyatt și Cooper ar trebui să o lase mai moale.

– Vor să fiți fericiți.

Iau o prăjitură, dar ea se holbează la mine. De ce băieții pot să mănânce, iar eu, nu?

– Mi-e foame.

Ridic din umeri și iau o gură.

– Nu pot să forțeze asta. Zach m-a rănit destul de tare, și încă mă confrunt cu problemele mele de rahat.

Mă prind singură la timp. Mama are o lingură de lemn în mână și o țintă impecabilă.

– Te iubește. Mereu te-a iubit.

– Sunt precaută, atâta tot.

Ea încuviințează din cap în timp ce amestecă conținutul din oală.

– Înțeleg.

Aștept părerea ei, dar nu mai spune nimic.

– Asta-i tot? întreb, nevenindu-mi să cred. Cu ea niciodată nu e doar atât.

– Ești o fată deșteaptă, Presley. Nu trebuie să-ți spun lucruri pe care le știi deja. Acum, dă-mi și mie făcălețul!

I-l întind, întrebându-mă în ce univers alternativ am pășit. Mama mi-a împărtășit, tot timpul, părerile ei despre băieții Hennington. M-a rugat să mă văd și cu alți băieți, dar nici unul nu mi-a atras atenția. Cred că există oameni de care te îndrăgostești atât de tare, încât nu mai există loc pentru altcineva. Zach e acel om.

– Mamă?

– Da? răspunde nonșalant.

Ce părere ai avut când m am măritat cu Todd?

Pune o foaie peste plăcintă, se șterge și mă apucă de mână.

– În mod sigur, credeam că ești distrusă.

– Distrusă?

– Da, dulceață. Nu ți-ai dat nici un pic de timp. Ai sărit direct în relația aia. Îmi tot spuneai că te ține laolaltă. Dar, imediat ce-l menționai pe Zach, începeai să plângi. Cred că te-ai forțat să-l iubești pe Todd ca să nu mai suferi după Zach. Face o pauză, oferindu-mi timp să procesez ceea ce tocmai mi-a zis. Nu spun că nu a fost real. Dar dacă tot m-ai întrebat ce părere am...

Mama își întoarce capul și se ține ocupată.

Eu stau pe un taburet, privind-o și gândindu-mă la ce a zis. Fata care eram atunci era slabă. Mă bazam pe Zach pentru orice. El e motivul pentru care am ajuns în Maine și motivul pentru care m-am simțit deconectată. Angie îmi tot spunea să trec „peste", dar nu reușeam. Nu știam cum să trec peste cineva care reprezenta jumătate din mine.

Peste toate, mai era și Todd. El a umplut spațiile goale după plecarea lui Zach.

– Nu, nu a fost la fel, dar l-am iubit, spun într-un final.

– Nu mă îndoiesc. Privește în sus. Cred că ai ajuns să-l iubești. De asta a și funcționat relația voastră. Nu ați avut o relație perfectă care să fie prinsă într-o tornadă. Pe când tu și Zach ați fost luați prin surprindere. Dar tu și Todd ați avut o fundație puternică. Mi-aș fi dorit ca bunul Dumnezeu să nu ți-l fi luat. Atât de tânăr. Clatină din cap. Nu prea are sens cum de se întâmplă asemenea lucruri.

Închid ochii, și totul în mine se încordează. A mai spus de câteva ori asta și, de fiecare dată când o face, mă simt prost. Nu e vina lui Dumnezeu. Este a lui.

– Dumnezeu nu *l-a luat*, mamă, spun fără să gândesc.

Ea înalță capul și mă privește curioasă.

– Ce vrei să spui?

Răsuflu adânc și decid că a venit vremea să fiu sinceră cu mama mea.

Sunt mai multe motive pentru care... suntem aici.

Cum naiba spun chestiile astea? Mă simt atât de rușinată și de rănită.

Mama pune castronul pe tejghea și face un ocol către mine.

– Ce s-a întâmplat?

Degetele ei îmi ating bărbia, făcându-mă să o privesc în ochi. Ochii ei blânzi îmi aduc aminte de copilărie.

Lacrimile îmi umplu ochii până la refuz, revărsându-se în timp ce las cuvintele să iasă.

– S-a sinucis. Todd ne-a băgat în probleme financiare... și... și a ales să plece. Nu Dumnezeu a făcut asta. Nu Dumnezeu l-a luat. El singur și-a pus capăt zilelor.

Inima îmi bate cu putere în piept, în timp ce ea mă cuprinde în brațe. Mama mă ține strâns, iar eu mă agăț de ea. Uneori, o fată are nevoie de îmbrățișarea mamei ei. Iar asta e una dintre acele clipe. Mi-e frică de judecată, dar aceasta nu vine. În timp ce mă răcoresc, simt iubirea și sprijinul. Îi simt pieptul cum se ridică în timp ce plânge odată cu mine.

După o vreme, mă sărută pe creștet și mă privește cu ochii înroșiți.

– Băieții?

– Nu știu, spun imediat. Și nu pot să afle. Nimeni nu poate.

O implor din priviri. Trebuie să păstreze secretul.

– Bine, încuviințează ea. Cine mai știe?

– Doar Angie și părinții lui Todd. Fac o pauză. Și Zach.

Durerea îi apare pe chip, dar o ascunde imediat.

– Înțeleg.

Nu. O apuc de mână. Nu e chiar așa, mamă. Beam, iar el era acolo. Felicia m a încolțit, dar Zach mă calma. Țipam la el, și m-am confesat fără să vreau.

Îmi mângâie obrazul.

– Nu sunt supărată, fetița mea. Sunt doar tristă pentru tine. Mi-aș fi dorit să-mi fi spus. Eu și tatăl tău nu am înțeles de ce ați rămas fără bani, știind că Todd era om de finanțe sau ceva de genul ăsta.

– Da, financiar... m-a tras în țeapă.

Mama se așază pe un scaun în timp ce-i povestesc toate detaliile. Abordez fiecare detaliu urât din poveste, simțindu-mă, deopotrivă, eliberată și epuizată. Lacrimile se adună și curg. Deși durerea îmi radiază din piept, totuși simt că-mi vindec rănile din suflet. Înțelegerea ei, căldura și atingerea îmi oferă ocazia să jelesc cum trebuie. Nu-l iert. Pentru nimic din ce a cauzat. Dar poate că o parte din mine înțelege disperarea care l-a cuprins în momentele alea.

– Cred că ar trebui să vii în vizită, încearcă Angie să mă încurajeze.

– Aș vrea să pot. Dar am de muncă. Știi de ce.

Mama s-a oferit să ne dea bani, dar am refuzat. Ar fi ușor, însă nevoia mea de a mă baza pe ceilalți e cea care a contribuit la dezastrul în care mă aflu. Dacă aș fi fost mai implicată în propria viață, aș fi știut la timp. Dar am continuat crezând că totul merge bine. Oricât de mult mi-aș dori să fac lucrurile altfel, nu mai pot să dau trecutul înapoi. Și am nevoie să am grijă de mine însămi.

– Mi-e dor de tine enorm.

– Mie și mai mult.

– Ar trebui, glumește ea.

Îi ignor comentariul.

– Ai decis care e prăjitura lunii? o întreb.

Îmi e atât de dor de magazinul nostru. Ea râde.

– Am decis. Dar nu e o prăjitură.

– Hă? întreb confuză. E prăjitura lunii!

- Am ales o brioșă.

– O brioșă? Cine vrea o brioșă într-un loc cu *prăjituri?*

Fata asta și ideile ei nebunești.

– Am vândut săptămâna asta mai mult ca oricând.

Ha. Păi, bine atunci. Presupun că brioșele sunt prăjituri fără glazură.

Vorbim despre cei doi tipi pe care i-a părăsit în ultimele două săptămâni. Eu mereu am simțit nevoia să fiu cu cineva. Angie totuși se bucură de spațiu și de libertate. E întruparea fetei de oraș. Nu cred că va renunța vreodată la apartamentul din oraș pentru vreo suburbie.

– Băieții încep școala curând?

– Da, în trei săptămâni.

Mormăi în sinea mea. O să le fie atât de greu. Habar nu au cât de diferită e școala la țară.

– O să fie bine. Am vorbit cu Cayden săptămâna asta. Era foarte entuziasmat.

Râd.

– Este. Dar cred că e pentru că, în sfârșit, va ieși din casă.

– De asemenea, își iubește calul, spune ea cu o urmă de dezamăgire în glas.

– Chiar așa e.

Poate să fie supărată că i l-a dăruit Zach, nu-mi pasă.

– Apropo de asta... Urmează o clipă de tăcere. Rahat. Trebuie să plec. Vorbim curând, bine?

Mulțumesc Cerului că, deocamdată, pot să evit subiectul ăsta.

– Te iubesc!

– Eu mai mult.

Încheiem apelul, iar eu sar înapoi în pat, terminată de somn. O să ne certăm. Chestia asta o să sape o prăpastie adâncă între

noi. Nu o să accepte niciodată asta, şi trebuie să mă obişnuiesc cu ideea că s-ar putea să-mi pierd şi sora.

– *M-ai iubit măcar? mă întreabă Todd, și furia emană din fiecare por al său. Am fost cel pe care l-ai dorit?*

M-am săturat de aceeaşi conversaţie. Bineînţeles că l-am iubit. A fost soţul meu. Doar vreau să înceteze.

– *Cum de mă întrebi asta? urlu înapoi ostilă. Tu ai făcut asta! Tu ai ales asta! Tu! Nu eu!*

Vreau să înțeleagă că nu e vina mea. Dar el continuă să mă certe în fiecare seară. Face un pas înspre mine.

– *Te-am iubit când el nu o făcea. Am fost acolo. Acum, te întorci la el de parcă nu te-a aruncat la gunoi?*

Cum îndrăznește să mă întrebe asta?

– *Cât tupeu ai! Crezi că o să stau pe aici să-mi plâng de milă că tu m-ai părăsit? Și inima mea? Dar despre durerea pe care tu ai cauzat-o nu vorbim? Îți lansezi acuzațiile ca și cum eu am pus asta în mișcare.*

Todd mă apucă de mână, și lacrimi curg. E prima dată când ne atingem de când el a plecat. Îmi smulg mâna.

– *Presley. Vocea lui se frânge.*

– *Nu! suspin eu. Nu, nu poți. Tu ai plecat. Nu ești aici pentru mine.*

Fiecare bucată din mine se rupe. E o fantomă, o iluzie, deși pare atât de real.

– *În toți anii în care am fost împreună, eu am fost doar cu tine. Te-am iubit. Am avut copii cu tine.*

El răsuflă prelung.

– *Amândoi știm că asta e o minciună.*

Privirea mea se ridică pentru a întâlni tristețea din ochii lui.

– *O minciună?*

– *Amândoi știm că n-ai vrut niciodată copii cu mine. Băieții ăștia au venit pe lume după o noapte de beție în care ai uitat să-*

ți iei pastila. Hai să nu ne facem iluzii!

Mă îndrept cu pumnul încleștat și îl lovesc în piept.

– Te urăsc!

– Și eu mă urăsc! De ce crezi că te-am părăsit?

Încep să tremur și cad la pământ. Nu mai pot să lupt.

– Nu o să trăiesc așa.

– Doar spune-mi cum de ți-a fost așa ușor să te întorci la el.

Îngenunchează și mă apucă de mână.

– De ce așa repede? De ce ți-e atât de greu să renunți la el? Ai renunțat vreodată?

Îl privesc plângând neîncetat.

– Nu știu.

– Eu știu, spune el oftând. Pentru că mereu a fost vorba despre el.

Mă trezesc și mă ridic, incapabilă să respir. „A fost doar un vis." Puteam să jur că s-a întâmplat în realitate, dar știu că mintea mea se joacă cu mine. Inima îmi bate puternic în piept în timp ce îi aud în reluare ultimele cuvinte.

„Pentru că mereu a fost vorba despre el."

Capitolul 23

Zach: *Hai să ne vedem la grajd!*
Eu: *Care grajd?*
Zach: *Al tău.*

Ies în căldura sufocantă. Ai putea să prăjești un ou pe pământ, atât de tare arde soarele. Nu mă așteptam să văd pe cineva azi și, fiindcă biroul are doar un singur ventilator, am decis să mă îmbrac cu o pereche de pantaloni scurți, un tricou alb și pălăria mea de cowboy.

– Zach? întreb privind în jur.

Mai merg puțin. Imediat ce-l văd, mă și apucă.

– Intră aici!

Vocea lui Zach e încordată în timp ce mâinile lui mă apucă de talie.

– Tu..., spune pe un ton supărat.

– Ce? întreb confuză, neînțelegând ce anume l-a deranjat.

Privirea lui se plimbă cu încetinitorul de la gât în jos. Îi văd pieptul umflându-se, în timp ce continuă să se uite în decolteul meu. Zach mă soarbe din priviri și ritmul respirației mele crește. Îi simt ochii scrutători, fierbințeala corpului și felul în care degetele lui se înfig în spatele meu. Totul în jur se estompează.

– Știi cât de frumoasă ești? Cât de mult te doresc acum?

Zach a fost nemaipomenit de răbdător. Ne-am mișcat foarte încet. Și nici nu am încercat măcar să iuțim ritmul.

– Cowboy, murmur eu.

Mă fixează cu privirea, și rânjesc. Doar atât îmi trebuie. Privește înapoi în timp ce mâinile lui se afundă în părul meu. Apoi, îmi cuprinde buzele. De la forța sărutului, pălăria îmi zboară de pe cap. Picioarele mele se înfășoară în jurul taliei lui, în timp ce mă duce departe de ochii lumii. Îl apuc de ceafă, și părul meu ne acoperă, făcându-ne să ne simțim de parcă doar noi mai suntem pe pământ. Îl sărut cu pasiune. El mă sărută apăsat. Când ajungem în partea din spate a staulului, se folosește de perete ca să mă ridice în timp ce mâinile lui mi se plimbă pe tot corpul.

Nu vreau să ne oprim.

Degetele lui aspre îmi zgârie pielea, și mă străduiesc să nu gem. Mâinile lui mi le blochează pe ale mele deasupra capului. Îmi strâng picioarele și mai tare, dar din alt motiv. Vreau mai mult.

Zach întrerupe sărutul, și eu gem.

– Spune-mi când să mă opresc, Presley.

Îl privesc în ochi și clatin din cap. Chiar acum, răspunsul ar fi niciodată.

Nu știu dacă e căldura din aer sau cea dintre noi, dar ard. Îmi ține mâinile deasupra capului cu o mână în timp ce limba lui îmi coboară pe gât. Mă chinuiesc să respir, în timp ce continuă coborârea. Cealaltă mână îmi cuprinde un sân, și capul meu cade pe spate, lovindu-se de lemn.

Zach face un pas înapoi, lăsându-mă să mă țin singură pe picioarele tremurânde. Genunchiul lui îmi alunecă între coapse, și îl folosesc pentru a mă sprijini. Nu spune nimic, doar mă fixează cu privirea în timp ce îmi frământă sânii.

– E bine? întreabă și-mi dă drumul la mâini.

– Da.

– Pot să te ating și mai mult?

– Da, spun fără să aștept.

Îmi dă la o parte tricoul și breteaua sutienului de pe umăr.

– Ești atât de frumoasă. Mereu ai fost, dar mă simt de parcă te văd cu alți ochi.

Dumnezeule!

Trece și-n partea cealaltă, dar fără să mă expună complet. Mâinile lui îmi încadrează gâtul în vreme ce gura lui o atinge pe a mea. Ne sărutăm, dar în rest abia ne atingem. Aproape că-mi vine să cerșesc, dar mă mulțumesc cu gura lui.

– Pres?

Vocea lui Wyatt ne oprește pe amândoi. Zach îmi ridică bretelele și-mi pune un deget pe buze.

– Presley? întreabă din nou. Unde naiba a plecat?

O să fiu prinsă cum mă giugiulesc cu Zach în hambar. E un soi de déjà-vu. Zach rânjește, încadrându-mă din nou cu mâinile. Îmi vine să-l sărut iarăși. Se pare că nu-l pot privi fără să îl vreau.

Aud pașii lui Wyatt cum se apropie. Închid ochii și aștept să spună ceva. În schimb, se retrage.

Imediat ce pare că s-a eliberat calea, răsuflu ușurată.

– A fost cât pe ce.

– Sunt destul de sigur că știe.

– Ar fi putut fi Cooper.

Zach mă sărută, reducându-mă la tăcere. Se lasă pe spate și își trece degetele prin pletele mele.

– Ne vedem diseară.

– O să fiu acolo.

– Zach!

Îl plesnesc peste piept în timp ce stăm îmbrățișați sub pătură. Îmi povestește ce ticăloșii îi fac el și Trent noului antrenor de la ferma lor.

– Sunteți răutăcioși. Tu și Trent aveți nevoie de un alt hobby.

– Cred că am găsit unul.

Mă sărută pe obraz și mă trage mai aproape.

– Eu sunt un hobby?

– Mai degrabă, un sport.

Mă las pe spate cu gura deschisă.

– Un sport?

– Poate, un maraton. Dar e OK, draga mea. Îmi plac antrenamentele noastre.

Chicotesc ușor și mă las peste el.

– Poate te las pe banca de rezervă.

Buzele lui Zach îmi ating lobul urechii, și mă înfior.

– Nu sunt foarte sigur că vrei să faci asta.

Are dreptate. Nu vreau. În fiecare zi pe care o petrecem împreună, mă lupt cu sentimentele puternice pe care le am pentru el. Când sunt în brațele lui, e imposibil să-i rezist. Mă simt de parcă ne-am întors la ceea ce aveam când eram tineri – la părțile bune. Simt dorința cum pulsează în mine când ne atingem, și asta mă sperie. Ar fi atât de ușor să-mi pierd capul. Să las pasiunea să preia controlul, dar asta ar fi o greșeală. Una care m-ar face să mă simt și mai pierdută. Așa că, pentru moment, luăm lucrurile încet.

– Ai grijă, îl ameninț, și brațele lui se încordează.

În ultimele opt seri, cam așa ne-am întâlnit. Sub stele, la pârâul care delimitează proprietățile noastre. Încerc să-mi aduc aminte că nu mai avem 16 ani, dar mi-e atât de ușor să uit de restul lumii când îl am pe Zach alături.

– A fost amuzant azi la grajd, își aduce el aminte.

Dorul pe care l-am înăbușit s-a întors.

– Da. Eliberez un râs mic și-l împung cu cotul. A fost distractiv. Poate mai facem asta și altă dată.

Zach mormăie.

– Poate?

– Nu știi niciodată.

Amândoi rămânem în tăcere. Vreau să merg mai departe cu el. În același timp, mă bucur de ritmul pe care l am stabilit.

Soarele răsare. Ar trebui să ne întoarcem acasă, îmi șoptește în ureche. Nu vreau să te transformi într-un dovleac.

– Ar cam trebui să dorm, sunt epuizată.

În mare parte fiindcă nu vreau să visez pe timp de noapte și, în plus, pentru că stau trează ca să mă întâlnesc cu Zach.

– Și eu, recunoaște el. Felicia m-a întrebat ieri de ce arăt ca naiba.

Simpla pronunție a numelui ei îmi schimbă dispoziția.

– I-ai spus că eu te țin treaz nopțile? îl întreb, doar pe jumătate în glumă.

Zach se retrage un pic. Îmi dau seama că încearcă să găsească răspunsul potrivit. Mi-a spus azi-noapte că ea se străduiește să-l convingă să-i mai dea o șansă. Și, fiindcă nu are voie să spună că noi doi suntem împreună, e, practic, prins la colț. O urăsc. Știu că e insistentă. Dacă-l vrea înapoi, nu va exista vreun truc la care să nu recurgă.

– Pres, începe pe un ton exasperat. Fac ceea ce vrei.

– Știu.

Chiar știu. Văd că-mi respectă fiecare dorință. E prea devreme. Acum, lucrurile dintre noi sunt distractive, dar ce se va întâmpla când vom reveni la normal?

La un moment dat, va trebui să rezolvăm lucrurile neclare dintre noi. Și nu știu ce ne așteaptă.

– Ai încredere în mine. Mă ia de mână. Eu aș prefera să le spun tuturor, dar tu ai fost destul de clară în legătură cu faptul că nu vrei să spunem nimănui.

Privesc într-o parte, confuză. Observ cum fiecare lucru din viața mea e un mare secret. E înnebunitor. Secretele mele ar trebui să rămână ascunse. Dacă ele ar ieși la lumină, ar umbri totul. Am nevoie de timp.

Nu încă. Sper să înțelegi că, pentru moment, am nevoie de asta. Dacă află tot orașul, ce se va întâmpla?

Ești îngrijorată în legătură cu ce vor spune oamenii?

– Nu chiar. Dar vom fi vânați de oameni. Acum, nu se mai ține nimeni după fundul nostru. Imediat ce vom fi siguri...

– Eu sunt sigur în legătură cu tine, Presley. Să nu te îndoiești de asta.

Ridic un deget ca să-l opresc.

– Știu că vreau să încercăm din nou. Și sunt și mai sigură că tot ce trăim acum e grozav. Îl iau de mână și-i privesc reacția. Nu spun că o să tăcem o veșnicie. Dar acum, vreau să avem timpul ăsta doar pentru *noi*. Fără vreo influență externă.

Îl sărut pe buze. El se apleacă, cuprinzându-mi buzele.

– Pot să te aștept. O să te aștept la nesfârșit dacă așa trebuie.

Mă ridic pe vârfuri și reduc distanța dintre noi. Degetele lui îmi mângâie spatele, iar eu mă țin de el. E un sărut dulce. Fără limbă, fără o pasiune descătușată, dar plin de încredere că vom reuși. Dacă știu un lucru, acela e că Zach mă face fericită. Doar trebuie să-l las.

– Arăți foarte obosită, spune Wyatt în timp ce împinge ușa de la biroul meu. Cam ca frate-meu.

Știam că nu o să treacă mult timp până o să se ia de noi. Mai ales după micul incident din hambar. Sunt destul de sigură că a pus lucrurile cap la cap.

Mă las pe spate, aruncând stiloul pe birou.

– Am avut coșmaruri.

– Încă?

Am uitat că știe despre asta.

– Da, sunt din ce în ce mai rele.

– Soțul tău? întreabă îngrijorat.

I-am pomenit despre ele, dar n-am intrat în detalii.

De parcă ar fi real. Ne certăm, îmi spune multe lucruri care dor... E totul în capul meu.

– Este.

– Dar nici nu le pot opri.

Wyatt ocolește biroul și se așază în fața mea.

– Cu ce te lupți, Călăreațo?

Wyatt a fost mereu cel în care pot avea încredere, dar mă simt de parcă prea mulți oameni știu.

– Vina, presupun.

– Că ești împreună cu Zach?

Conștientă de ce simte Wyatt pentru mine, mă simt stânjenită. Nu vreau să-l rănesc, mai ales că e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Și totuși, doar în el am încredere.

– Luăm lucrurile cu adevărat încet.

El chicotește.

– Mă îndoiesc.

– Nu, spun ferm. Vorbesc serios.

– Tu și Zach aveți doar două viteze, Presley. Totul sau nimic. Nu sunt orb și nici prost. Și nici oamenii din jurul vostru nu sunt. La naiba, continuă râzând, jumătate de oraș a pus deja pariu în legătură cu voi. S-a descotorosit pe Felicia mai greu decât am preconizat.

– Asta! De asta nu vreau ca oamenii să știe. Nu-i treaba nimănui!

Se apleacă ușor, cu un rânjet pe față.

– Mă bucur să văd că ai redevenit fata de la țară.

– Poftim? întreb enervată.

– „Nu-i treaba nimănui." Cred că asta e prima dată când te enervezi așa și te comporți de parcă aparții acestui loc.

Mă uit la el cu o privire goală.

– Cu asta ai rămas din tot ce am spus?

El rânjește.

– Doar îți atrag atenția.

– Mersi, apreciez.

De fapt, deloc. De fapt, aș vrea să i trag un pumn în fața aia îngâmfată. De ce îmi invadează oamenii viața?

Wyatt mă plesnește peste picior.

– Chiar dacă nu-mi convine asta, trebuie să o spun: tu și Zach vă potriviți. E înnebunitor să fii în preajma voastră, pentru că nu poți să nu te uiți. Orice om din lume ar trebui să spere la o dragoste ca asta pe care o împărtășiți voi doi. Oftează, în timp ce se ridică. Nu spun că nu o puteți da în bară – pentru că amândoi ați demonstrat că sunteți în stare de asta.

– Idiotule!

– Vorbesc serios. Habar nu aveți să vă rezolvați problemele. De cât timp vă furișați?

Oh! Nu cred că ne furișăm. Cred că pur și simplu ținem lucrurile discrete. Și, oricum, mi se pare că omite cel mai important lucru.

– Și spune-mi, prietene, ar trebui să le zic lui Cayden și Logan?

El privește într-o parte, ridică din umeri și mormăie ceva.

– Sunt băieți buni amândoi, Presley. Dă-le o șansă de a se obișnui cu asta.

Are dreptate. Sunt băieți buni.

– Vreau să fiu sigură că e ceva serios.

Wyatt râde atât de tare și își plesnește genunchiul.

– Oh, asta chiar a fost bună.

– Nu știu de ce râzi, spun eu cu nonșalanță.

– Amândoi știm că mai serios de atâta nu a fost vreodată.

Tot ce știu e că ezit. Nu din cauza lui Todd sau a băieților. Din cauza lui Zach. Dacă îi ofer inima din nou, o să fie în stare să îndure și restul călătoriei? O să poată să se descurce cu

părţile din mine care sunt atât de distruse, încât nu ştiu nici măcar unde încep fisurile? Pierderile pe care le am suferit m au transformat, au lăsat cicatrici în inima mea şi mi au schimbat cursul vieții.

Apoi, mă gândesc la trecut.

Greşelile pe care le-am făcut pe drum. M-am rănit de nenumărate ori. Lucruri care credeam că îmi vor aduce fericirea, dar care s-au dovedit a fi doar regrete.

Eram tânără, naivă şi credeam că ştiu ce fac. Eram disperată să-l uit, să nu mai simt durerea. Am vrut să-i spun tot ce simţeam, dar în schimb... am fugit.

Privirea mea se fixează din nou asupra lui Wyatt.

– Sper să fie aşa. Nu ştiu dacă pot să mai am încredere în promisiunile lui.

El se apropie şi se lasă în jos.

– De ce ești atât de sigură că o să te rănească?

– Pentru că singurii doi bărbaţi pe care i-am iubit m-au părăsit. Amândoi voit.

Ochii lui Wyatt sclipesc, iar eu aştept întrebarea următoare.

Îl implor să mă întrebe. Dacă o s-o facă, nu voi minţi.

Închide ochii, eliberând un oftat, apoi mă priveşte din nou.

– Într-o zi, o să înţelegi cât de mult te-ai înşelat, Călăreaţo.

Wyatt nu mai spune nici un cuvânt. Îmi sărută mâna şi pleacă. Sper din tot sufletul ca acea zi să vină foarte curând, pentru că sunt teribil de obosită.

Mă întorc la muncă, crezând că discuţia s-a terminat, dar aud o altă bătaie-n uşă.

– La naiba, Wyatt!

– Păi... O voce care nu e Wyatt se aude din dreptul uşii. Nu sunt acel Hennington, dar unii spun că sunt cel mai chipeş dintre ei.

Mă las pe spate, zâmbind larg.

– Sunt de acord cu ei.

Zach face un pas înainte cu un buchet de flori.

– Astea sunt pentru tine.

Ies de după birou, zâmbind larg.

– Ești fermecător. Fără să mă gândesc, îl sărut dulce. Mulțumesc!

El înclină din cap.

– Sunt aici să mă văd cu Cayden și Logan.

– Mda?

Nu știam că se văd. De obicei, băieții abia așteaptă să-mi spună. Zach a venit câteva zile ca să le arate cum să-și antreneze caii. A fost minunat cu ei, și, în secret, ăsta e cel mai important lucru pentru mine.

– De ce nu vii cu noi?

Privesc pe geam și îmi mușc buza. Nu știu. Am fi cu toții împreună.

– Presley, spune Zach cu afecțiune.

Pulsul mi se întețește când mă gândesc să fim toți patru împreună.

– Eu... cred... îh! spun exasperată. Bine. Cu o singură condiție.

– Ce anume?

– Fără aluzii de vreun fel.

Zach chicotește.

– N-aș îndrăzni.

– Mincinosule!

– Bine, poate una sau două, dar o să mă abțin.

Mă uit la el ca și cum aș ști că e plin de vrăjeli. Nu știe cum să se comporte. Nimeni nu știe.

– O să vedem.

Primesc o recompensă dacă sunt cuminte? întreabă cu un zâmbet răutăcios pe buze.

Cum pot să mă gândesc la ce simt când el se comportă așa? Nu zâmbesc nici pe jumătate la fel de mult când nu e prin preajmă. E ca și cum Zach își asumă toate problemele lumii ca să nu trebuiască să o fac eu. Sau poate asta e fericirea. Eliberarea.

– Poate că va trebui să aștepți până diseară, zic, apoi îi fac cu ochiul și ies.

Îl aud mormăind ceva în spatele meu și nu mă pot abține să nu zâmbesc.

Mergem la țarcul unde băieții își antrenează de obicei caii. E straniu cât de repede s-au adaptat ei doi la lumea de aici. După ce s-a pierdut, Cayden a întâmpinat niște greutăți cu calul lui, dar Wyatt și Cooper l-au ajutat să meargă mai departe. Sunt norocoasă cu bărbații din viața mea.

– Mamă! Logan face cu mâna în timp ce merge la trap. Ai de gând să călărești cu noi?

– Da!

Zâmbesc și văd cum zâmbetul lui crește.

– Mama ta mă bătea de-mi săreau capacele la curse, spune Zach cu brațul sprijinit pe balustradă.

Doamne cât de chipeș e în poziția asta!

Blugii strâmți, pălăria și felul în care cucerește lumea. Totul în jurul lui pare mai strălucitor. De parcă el ar fi soarele care aduce căldură și frumusețe lucrurilor din întuneric și reci.

– Păi, răspund în timp ce încerc să-mi țin hormonii sub control, mereu ai fost încet.

– Te-am lăsat să câștigi.

Pufnesc.

– Pe naiba!

Cred că știi că băieții sunt mai buni, mamă, zice Logan și râde.

Mă uit la el ridicând din sprâncene.

Așa e, băiețelule?

– Oh, Doamne, mormăie Cayden. Acum, chiar ai făcut-o de oaie.

– Ce înseamnă asta? întreb, știind clar ce vrea să spună.

Iubesc competiția. Poate e alergătorul din mine, dar, chiar și când băieții erau mici, îmi plăcea să-i văd că încearcă ceva și că își dau silința. Aveam concursuri pentru orice. De obicei, câștigam, dar, dacă Todd mă învingea, era petrecere în toată casa.

Cayden își aruncă mâinile în sus.

– Înseamnă că acum ești în starea mama-e-cea-mai-bună. O să faci iar pe nebuna și vei face dansul câștigătorului la final.

– Cred că ar trebui să o imiți din nou.

Asta a venit de la Logan, care se străduiește să nu râdă. Îl privesc pe Cayden încruntată.

– Nici să nu te gândești.

El se uită la Zach și rânjește. Cayden se aruncă de pe cal, își flutură mâinile și dă din fund. Eu râd, el râde, iar Zach pufnește în timp ce se ține cu mâinile de stomac.

– Cât de distractiv e, băieți!

– Zach. Cayden continuă: Apoi, face asta.

Inventează mișcări pe care nu le-am văzut niciodată. Zach îl bate pe spate.

– Ar fi trebuit să o vedeți când eram noi mici și câștiga vreo cursă.

Încep să mă imite cu toții, fiecare schemă mai puțin măgulitoare decât anterioara. Stau acolo cu mâinile încrucișate, de parcă aș fi deranjată. Dar nu sunt. Sub nici o formă. Chiar acum băieții mei își întăresc legătura cu Zach. Au petrecut deja mult timp împreună după ce Zach își termina treaba la ferma lui. Le arată cum să fie fermieri.

Dar asta e altceva. Zach le arată cum să fie prieteni. Construiește ceva cu Cayden și Logan și nici măcar nu are habar. Privesc simțind atâta căldură în suflet, încât simt că plesnesc. Nu e nimic fals în scena asta. Nu o face fiindcă vrea sau trebuie să îmi recâștige inima. O face fiindcă ține la ei.

E clar acum că, oricât de mult aș fi rezistat sentimentelor mele, nu am avut nici o șansă. Dragostea mea pentru Zach nu a murit niciodată.

Capitolul 24

– Ce zici, scumpo? Ești pregătită să mănânci o bătăiță? întreabă Zach, în timp ce băieții rânjesc.

În primul rând, mi-a spus „scumpo". În al doilea rând, a vorbit astfel în fața copiilor mei. Dar, având în vedere că sunt băieți și că au auzit altele mai rele, o las baltă. Nici unul din ei nu pare să dea prea mare importanță cuvântului de alint, și, fiindcă trăim în sud, fiecare e scumpul sau scumpa cuiva.

Îl măsor din priviri pe Zach, bătându-mi bărbia cu degetul.

– Păi, îi spun cu dispreț, nu sunt sigură că ești un oponent pe măsură.

Cayden râde.

– Cred că este, mamă.

– Așa crezi, nu? Știați că sunt călărețul cel mai premiat la curse din Bell Buckle?

Logan pufnește.

– Dintre toți cei zece oameni care locuiesc aici? Dintre care majoritatea fac parte din familia ta?

– Ai grijă ce spui, spun pe jumătate glumind. Mă bucur că se distrează, dar nici nu vreau să sară calul. Nu facem mișto de titlul meu.

– Ai fost cumva și regina balului?

Cayden îl înghiontește pe Logan în timp ce stau și mă privesc amândoi. Îmi cunosc prea bine punctele slabe. Todd făcea tot timpul mișto de statutul meu social. De parcă a fi frumoasă ar fi un păcat.

Zach intervine, cuprinzându-i cu brațele pe băieți:

– Sigur că a fost. Mă mir că nu doarme cu coronița.

– Vrei și tu să joci? întreb, ridicând din umeri. Îmi aduc aminte de cineva de pe aici purtându-și propria coroană.

– Eram un armăsar, spune Zach fără să respire. Femeile mă iubeau. Bineînțeles că eram regele.

Îmi duc mâna la inimă.

– Oh, rege Zach, cum se pot compara supușii tăi regali cu tine?

Logan izbucnește în râs.

– Voi doi sunteți niște proști.

– Dacă vei continua, o să fii pedepsit, spun eu cu un rânjet.

– Ai să pierzi în fața lui Zach. Pun pariu pe cinci dolari.

Logan îi atinge umărul lui Zach.

– Da, confirmă Zach. Eu și Logan știm care e treaba.

– Cay? întreb în timp ce-l văd că se gândește. Nu puteți să mă abandonați amândoi.

Nu se poate ca amândoi băieții mei să se dea de partea răului. Unde e loialitatea? Nici nu vreau să mă mint: faptul că ei se înțeleg așa de bine mă face fericită. Zach s-a descurcat dintotdeauna cu copiii, și ei au devenit foarte apropiați mai ales după seara aceea din pădure. Totuși, se pare că ceva îi reține și pe el, și pe Logan să se conecteze la un nivel mai profund.

Cayden mormăie înainte de a ceda.

– Păi, nu-mi rămâne decât să te aleg pe tine.

Chicotesc.

– Nemernicule!

– Bine, conchide Zach și bate din palme. Astea sunt regulile. Călărim de aici până la vechiul hambar și înapoi. Primul care ajunge aici – câștigă. Mai ții minte drumul, Presley Mae?

Îmi las capul într o parte.

– La perfecție, Zachary Wilber.

– Wilber! strigă Logan. Prenumele tău e Wilber?

Râde incontrolabil.

Zach face un pas către mine, și îmi dau seama că am încurcat-o.

Acum, Zach... spun făcând un pas în spate. Și tu mi ai folosit prenumele. Sunt doar corectă.

– Wilber e un nume de familie.

– Da, sunt de acord cu el, ridicând mâinile în semn de pace. Și unul normal. Îi privesc pe băieți, care chicotesc conspirativ. Unul pe care îl voi desființa, spun pe măsură ce el se apropie de mine.

– Cred că meriți o cafteală zdravănă.

– N-ai îndrăzni.

Se uită la băieți și zâmbește.

– Așa e. Nu aș îndrăzni.

Rămâne locului, și inima mea se relaxează instantaneu. Poate că nu am încurcat-o.

Înainte să mai apuc să mai zic ceva, se aruncă înspre mine, mă prinde cu garda jos, mă apucă de picioare și mă aruncă pe umărul lui.

– Zach!

Pământul se învârte când mă răsucește. O să-l omor.

– Cere-ți iertare!

– Niciodată! țip, deși încep să amețesc.

– Spune-o!

– Pune-mă jos, ticălos uriaș ce ești!

Mă plesnește peste fund.

– Cere-ți scuze și spune că îți dorești să te fi chemat Wilber.

Râsetele băieților îmi umplu urechile în timp ce Zach continuă să mă învârtă.

– Bine! țip când vederea începe să mi se încețoșeze. Îmi pare rău că părinții tăi te-au numit Wilber!

– Nu cred.

Râd și mă țin de talia lui pe măsură ce el se mișcă tot mai repede. Părul meu plutește odată cu mine, dar tot ce aud e glasul băieților care-l încurajează pe Zach. Nu-mi pasă dacă par ridicolă. Pentru prima dată după o lungă perioadă, suntem cu toții fericiți. Băieții râd, sunt fericiți și jucăuși și eu simt la fel.

– Spune-o, mamă!

Îl plesnesc pe Zach peste picioare, și el se oprește.

– Îmi pare rău și aș vrea să fiu cel puțin la fel de cool ca tine încât să mă cheme Wilber.

– Ce fată bună! spune Zach și mă lasă înapoi pe pământ.

Încă mă ține, intuind că sunt amețită. Picioarele mi se împleticesc, dar brațele lui Zach mă cuprind într-o clipă. Mă agăț de umerii lui lați și mă lupt cu dorința de a-l săruta.

Îmi mușc buza ca să mă opresc, dar văd cum dorința se adună și în privirea lui. Atracția dintre noi e evidentă și de netăgăduit De săptămâni întregi, petrecem nopțile împreună, gonind demonii.

– O să cad.

– N-am să te las.

Îi privesc ochii albaștri, căutând ceva care să-mi sugereze contrariul, dar nu găsesc nimic.

– Eu..., încep să spun, dar Zach mă salvează la timp.

– Acum, se aude vocea lui cu ecou. Ești pregătită să-ți arăt cine e adevăratul comandant pe aici?

Logan răcnește.

– Echipa Zach!

Echipa Mama! se aude și vocea lipsită de entuziasm a lui Cayden.

– Cay! exclam, cu mâinile în șolduri

Copilul ăsta... L-am născut, și ar fi frumos să se prefacă măcar că e de partea mea.

El ridică din umeri.

– Îmi pare rău, mamă. Dar vreau ca Zach să te nimicească.

– Băieți! spun și iau căpăstrul.

Popas e pregătit alături de calul lui Zach. Fac un ocol, verific șaua și tot restul, asigurându-mă că nimeni nu vrea să mă saboteze. Nu mă pot încrede în băieții ăștia.

Zach își lipește în treacăt partea din față a corpului de spatele meu când mă aplec să verific copitele calului.

– Scuze, spune el cu un rânjet.

– Vezi-ți de treabă, Cowboy!

O face din nou, și timbrul gros al vocii lui vibrează prin mine.

– Știi cât de mult îmi place când îmi spui așa.

Fac câțiva pași în spate și mă uit la băieți, care sunt angajați într-o discuție în contradictoriu. Ajută și faptul că avem un animal uriaș care îi împiedică să ne vadă. Mă apropii de Zach, îmi trec degetul peste pieptul lui și mă bucur să-l văd cum se cutremură.

– Dar știu o chestie. Poate că diseară am să îți spun tot așa, fără să fie careva prin preajmă.

Zach își lasă capul pe spate și mâinile lui le apucă pe ale mele.

– Mă înnebunești.

– Nu la fel de mult cum mă simt eu când te privesc.

Îmi place la nebunie momentul ăsta. Privirea lui coboară spre sânii mei. Mă încordez un pic, împingându-mi pieptul în față.

Maioul meu, alb și strâmt, nu lasă prea mult loc imaginației lui, și, în plus, gura lui a fost pe sânii mei cu mai puțin de douăsprezece ore în urmă. Am fost tentați să depășim bariera

asta toată săptămâna trecută, și am observat că devine din ce în ce mai disperat. Dar, chiar acum, asta nu este atât de mult o chestie sexuală, cât face parte din planul meu.

– Mă omori, Pres.

Și funcționează.

– Uuu. Crezi că o să fie o... întrecere... *dură?*

Privirea lui se îndreaptă către ochii mei. Intuiește ce fel de joc fac.

– Deci joci murdar.

Rânjesc.

– Joc ca să câștig.

Zach se foiește și mormăie pe sub barbă.

– A venit vremea cursei, băieți!

Eu sar pe Popas, lui Zach îi pică fața, iar buza îi tremură.

– Ai pus-o!

– Nu ești încă pe cal, Zach. Îmi las capul pe o parte. Ce s-a întâmplat?

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată, mormăie Zach în timp ce face un ocol mergând caraghios.

Mă îndrept către locul de unde pornește cursa, în timp ce Zach se chinuiește un pic să se urce pe cal. Ei bine, nu văd nici un motiv pentru care nu ar trebui să dăm startul acum.

– Numără, Cayden!

– Pe locuri.

– Nu! țipă Zach.

– Fiți gata!

– Presley! Nu trișa! țipă el în timp ce reușește să se urce într-un final pe cal.

– Nu eu sunt cea care face numărătoarea, spun și zâmbesc inocent.

Start! spune Cayden, iar eu am pornit.

Un singur pas greşit, şi Zach o să mă ajungă din urmă. Călăresc înspre copaci cât de repede mă poate duce Popas. Eu, Wyatt, Cooper şi Zach obişnuiam să facem întreceri tot timpul. Wyatt ne bătea mereu. O singură dată m-am apropiat ca scor. Dar eu şi Zach eram pe acelaşi nivel. Există o modalitate de a te răsuci ca să sporeşti tracţiunea, doar că nu-mi amintesc dacă e pe stânga sau pe dreapta.

– Haide, Popas! îl încurajez.

Gonim pe cărare fără să ne gândim la altceva. Trebuie să-mi folosesc cum trebuie timpul. În plus, vreau să câştig.

Copacul apare în peisaj, şi aud vocea lui Zach în spatele meu.

– Ai grijă, scumpo! Vin.

– Rahat!

Mă aplec în faţă şi îl plesnesc pe Popas pe spate, sperând să alerge mai rapid.

Iau curba, cu Zach pe urmele mele.

– O să te prind din urmă, mă tachinează el.

Văd linia de sosire, vreau să câştig, dar ştiu că el n-o să mă lase.

Ajungem pe cărarea ce se lăţeşte unul lângă celălalt. Amândoi accelerăm, şi băieţii ovaţionează şi ţopăie.

Indiferent cine va câştiga cursa, cred că am câştigat deja mult mai mult.

Potrivit lui Logan, Zach a câstigat. Cayden, bineînţeles, nu ripostează, aşa că pierd automat. Ticăloşi mici!

Zach începe propriul dans al victoriei, şi băieţii îl acompaniază curând. Eu râd privindu-i pe toţi trei cum se comportă ca nişte pămpălăi. După ce termină cu tachinatul şi cu sărbătoritul, mergem cu toţii la o plimbare. Băieţii călăresc cu lejeritate. Se vede că Zach a făcut o treabă minunată cu ei.

Stau drepți și mențin controlul frâielor pe toată durata plimbării.

– Vă mai întreceți o dată? întreabă Logan în timp ce ghidează caii în grajd.

– Cred că Zach trebuie să muncească, spun eu.

– E foarte distractiv, mamă.

Zâmbesc.

– Da, este. Îl cunosc de mult timp.

El se sprijină de perete.

– Wyatt mi-a povestit. Mi-a spus că tu și Zach ați fost iubiți multă vreme.

Oh, Doamne! Presupun că trebuia să iasă la iveală mai devreme sau mai târziu.

– Da, admit zâmbind. Am fost împreună mult timp. Apoi, l-am întâlnit pe tatăl vostru.

Logan încuviințează din cap de parcă ar înțelege. Stau și aștept următoarea întrebare, pentru că văd cum i se mișcă rotițele în cap. Mintea lui pare să analizeze tot timpul, și niciodată nu sunt destul de pregătită pentru el. Cayden și Zach încă sunt la țarc, iar eu vreau să-i ofer răspunsurile pe care le caută. Logan e un copil sensibil. Îi e dor de tatăl lui, și probabil am făcut o treabă de rahat nefiindu-i alături în asta.

– Crezi că lui tata i-ar plăcea de Zach? întreabă Logan fără să mă privească.

La naiba, nu.

– Dacă tatăl tău l-ar cunoaște pe Zach cel de acum, cred că l-ar plăcea.

Este cât se poate de aproape de adevăr. Todd îl ura pe Zach. Dar Todd cunoștea o versiune foarte deformată. Tot ceea ce văzuse Todd fusese un bărbat care mă părăsise în cel mai josnic mod posibil. Eram distrusă, iar Todd a avut grijă de mine.

– Bine.

Logan se mulţumeşte să se gândească în tăcere.

– Dar ţie îţi place de el? îl întreb.

– Mi se pare foarte de treabă. Cred că îi place de tine, mamă.

Sunt absolut şocată de afirmaţia lui. Sunt surprinsă că deja unul din ei s-a prins cum stă treaba.

– Crezi asta?

El ridică din umeri. Nu vreau să spun asta, dar nu ştiu dacă voi mai avea a doua şansă.

– Cred că Zach vă place mult pe amândoi.

– Ție îți place de el? mă întreabă cu lacrimi în ochi.

– Eu mereu o să-l iubesc pe tatăl vostru. Datorită lui voi existați. Și nimeni nu o să poată schimba asta, bine?

Mă doare inima când îl privesc drept în ochi. Văd durerea pe care o ascunde atât de bine. Copilaşii mei au fost teribil de afectați de absența lui Todd. Nu mai merită să sufere.

– Te iubesc, mamă!

– Eu şi mai mult, spun şi-l cuprind în braţe.

Umerii lui Logan se zguduie un pic în timp ce își dă capul pe spate și mă privește.

– Îmi place de Zach şi, dacă şi ţie îţi place de el, e perfect.

– Ești un copil bun, ştii asta?

Ochii fiului meu se închid în timp ce mă strânge cu putere.

Cayden şi Zach intră în hambar, iar Logan se retrage.

– Cred că e ceva în bucătărie, spune Cayden pe un ton conspirativ.

– Ne vedem mai încolo! strigă Logan în timp ce amândoi dispar din peisaj.

Termin de curățat grajdul. Plutesc şi mă simt absentă. Mă întreb dacă nu cumva e prea repede să mă gândesc la o relaţie cu Zach. Ce ar crede Todd? Ar înţelege? Îmi pasă de ce ar

crede el? Nu știu. Cred că ar vrea să fiu fericită. Eu sigur mi-aș dori asta pentru el, dar îmi amintesc ce a simțit la simpla menționare a lui Zach.

Cum ar fi făcut orice doar ca să nu-i mai audă numele. Nu cred că ar fi fericit dacă ar ști că Zach e în preajma copiilor lui.

Dar, din nou, dacă ar fi ales să nu se sinucidă, asta nici măcar n-ar fi fost o problemă.

– Hei! Mâna lui Zach se odihnește pe umărul meu. Ce se întâmplă cu tine?

– Crezi că ne mișcăm prea repede? întreb eu deodată.

Se oprește și mă ia de mână.

– Ce anume te face să te gândești la asta?

– Logan a observat că e ceva între noi, și mă tot gândesc dacă nu e prea devreme.

– Simți că e prea devreme?

– Nu asta tocmai ziceam?

Degetul lui Zach îmi mângâie dosul palmei.

– Nu, ai spus că te tot gândești la asta. Dar tu ce *simți?*

Stau acolo, încercând să înțeleg ce simt. Știu că sunt fericită, că pot să respir și că vreau să fiu cu el în fiecare seară. Cea mai bună parte a existenței mele actuale o reprezintă nopțile cu Zach. În clipa în care ne îndepărtăm unul de celălalt, mi se face dor. Și, până la remarca lui Logan, nu am crezut că ne mișcăm repede.

– Confuzie, spun într-un final.

– Nu suntem un cuplu normal, Pres. Ne cunoșteam de o viață, și, sincer, asta chiar merge încet. Am fost îndrăgostit de tine toată viața. Te cunosc mai bine decât te cunoști tu însăți. Tu chiar nu înțelegi, iubire? Suntem făcuți unul pentru celălalt. Zach îmi dă drumul la mână și îmi cuprinde fața în palme. Cunosc fiecare părticică din tine, iubesc fiecare parte din tine și, în ce mă privește, nu grăbesc nimic, dar chiar nu

cred că ne mișcăm repede. Cred că ne regăsim drumul către locul în care am vrut dintotdeauna să fim.

Închid ochii, îmi lipesc buzele de ale lui și i las cuvintele să mă învăluie.

Și eu simt la fel. Totuși, mi-ar fi plăcut să nu fi îndurat iadul doar ca să ne găsim locul și mă rog ca băieții să găsească o cale să înțeleagă asta.

Capitolul 25

Zachary

Vreau ca seara asta să fie perfectă. E nevoie ca ea să nu se mai tot gândească și să lase lucrurile să se întâmple. Dar Presley gândește prea mult. Așa a fost mereu.

– Ești sigur de asta? întreabă Wyatt în timp ce mă ajută să umplu camioneta.

– Nu, dar am obosit să dorm buștean.

Râde.

– Mă îndoiesc că ăsta e adevăratul motiv, dar fie. O să-și dea seama de vrăjeala ta, oricum. Mereu se prinde.

Am planificat seara asta în cele mai mici amănunte. Presley se va întâlni cu mine ca de obicei, doar că de data asta nu o să facem același lucru pe care-l facem de trei săptămâni încoace. Refuză să mă lase să o invit la o întâlnire oficială.

– Tu doar ajută-mă cu bagajele, îi readuc aminte. Nu ți-am cerut părerea.

Wyatt a venit la ai mei ca să ia câte ceva. Cumva, chestia asta s-a încheiat cu el reproșându-mi o oră întreagă faptul că nu am grijă de fermă. Când ai mei au avut nevoie de ajutorul lui, nici nu s-a sinchisit, dar acum are păreri de împărtășit. Când am adus-o pe Felicia ca să mai ajute cu una-alta, și-a dat demisia a doua zi și a plecat la ferma familiei Townsend. În loc să se maturizeze și să se comporte ca un adult, m-a lăsat baltă.

Tata a suferit un accident vascular și nu a mai putut munci, așa că eu am făcut ce am putut. Părinții mei au muncit pe brânci pentru mine, măcar atât să fac și eu. Mulțumită tatălui meu, am putut să particip la fiecare tabără de baseball, să

călătoresc și să iau lecții suplimentare. Totul pentru că era visul meu.

– Uite aici niște pături în plus, fiindcă ea e mai friguroasă.

Wyatt aruncă încă un sac în portbagaj.

– Știu.

– Nu știu ce știi, Zach. Sper că ești pregătit pentru orice e chestia asta pe care o faci. Poate că Presley se simte pregătită, dar tu parcă ai ochelari de cal.

Iar o luăm de la capăt.

– Nu ești fratele ei. Ești al meu. Ai face bine să te porți ca atare. Îi iau pălăria și i-o împing în piept. O iubesc. Nu aș răni-o niciodată. Și, indiferent ce crezi, nu vorbim despre un flirt. E vorba despre mine având grijă de ea.

Poate să creadă ce vrea. Adevărul e că tot ce fac acum e pentru ea. E vorba despre ea. Nu despre mine sau despre faptul că trebuie să mă abțin în fiecare noapte. Iar ea nu adoarme decât dacă o țin în brațe. Sub nici o formă nu se simte confortabil în situația aia nenorocită, așa că o să mă port cu ea ca și cum ar fi o prințesă. Și-mi vine să-mi dau una că nu m-am gândit la asta până acum.

– Cum spui tu, Zachary. Mereu știi ce-i mai bine pentru ea.

– Care e problema ta?

El pufnește.

– Stau aici și vă privesc cum vă tot furișați. Cum naiba ești de acord cu chestia asta? Dacă ea nici măcar nu e pregătită să admită că e cu tine, cum poți considera că e ceva între voi?

– Nu ne furișăm. Nu mai suntem copii. Vrea să-și protejeze băieții. E mult mai mult la mijloc decât ceea ce crezi că știi.

Wyatt trebuie să-și țină opiniile pentru el. Nici măcar nu știu când a devenit expert în relații. Nu a avut niciodată o relație serioasă. Își încrucișează brațele.

Pun pariu că sunt mai multe chestii pe care nu le vezi. Dar, hei, eu sunt doar un băiețaș de la țară, nu i așa?

Wyatt se întoarce în casă, și eu o las baltă. Uneori, el îi ține partea lui Presley. Au o prietenie foarte specială, și eu o respect. În același timp, îl urăsc. Urăsc faptul că el o înțelege la un nivel atât de profund.

Mă urc în camionetă și mă îndrept spre locul de întâlnire. Numai că... de data asta, noaptea noastră va fi mult mai diferită.

Eu: *Ieși mai repede.*

Presley: *Abia i-am băgat pe băieți la culcare.*

Eu: *Perfect.*

Presley: *N-am zis da.*

Eu: *N-ai spus nu. Am pregătit o surpriză.*

Sper ca asta să-i atragă atenția. E o femeie sudistă încăpățânată căreia îi place să mă țină în suspans. Dacă nu o țin și eu în suspans, n-am nici o șansă să o scot la capăt.

Presley: *Oh? Ce fel de surpriză?*

Am prins-o.

Eu: *Genul de surpriză pe care trebuie să vii să o vezi. Părinții tăi știu. Vino la locul nostru de întâlnire!*

Am vorbit cu mama ei în dimineața asta când mi-a venit ideea. Ea a zâmbit, m-a încurajat și mi-a spus că o am din nou de partea mea. Un Townsend în minus. Cu tatăl ei totuși, trebuie să joc altfel.

Presley: *Ce ai de gând, Zachary Hennington?*

Îmi place când îmi spune numele complet. O face doar când e supărată sau năbădăioasă.

Eu: *Scumpo, mişcă-ţi bunăciunea aia de fund la locul nostru de întâlnire. Am organizat o întâlnire fierbinte.*

Şi, sper eu, una care să pună un zâmbet larg pe chipul ei superb. O să îi arăt cât de specială este şi că a fost dintotdeauna aleasa mea.

Capitolul 26

Presley

Cobor scările după ce i-am culcat pe copii și-l văd pe tata odihnindu-se într-un fotoliu.

– Te duci undeva, dulceață? întreabă fără să-și desprindă privirea de televizor.

– Salut, tată, spun de parcă aș avea din nou 15 ani.

El râde scurt.

– Exact. Să nu crezi că nu știu că ieși în fiecare seară cu băiatul ăla.

– Sunt destul de sigură că nu mai e un băiat și cred că am trecut de vârsta la care mi se spunea când să fiu acasă.

Îl sărut pe obraz, iar el pufnește.

– Ne vedem dimineață!

Zâmbesc și-l strâng de umăr.

– Te iubesc, tati!

El se uită la mine.

– Și eu te iubesc, Presley!

Sunt zile în care mă blamez pentru că îmi îndepărtez familia. Astăzi, este una dintre ele. Tatăl și mama mea au fost ancora mea în toate aceste luni. Și nu mi-au cerut nimic, dar au dat totul.

Ies pe ușa din spate și mă ghemuiesc în pătura pe care o păstrez pe terasă. E frig și sunt îmbrăcată subțire. Când am primit mesajul ăsta, am simțit că trebuie să mă străduiesc mai mult. Port o rochie scurtă, albă și o curea maro. Pe deasupra am o geacă de blugi deschisă la culoare. Mi-am ondulat părul dimineață, iar acum se revarsă în valuri. Am încălțat cizmele

de cowboy, fiindcă nu e o idee bună să fac drumul până la pârâu, prin câmpul mocirlos, cu orice alt tip de încălțăminte.

Nu e vorba că de obicei arăt ca naiba, doar că rareori mă aranjez. Ajung la locul de întâlnire și-l găsesc pe Zach sprijinit de camionetă.

– Salut, frumusețe!

Mă întâmpină, îmbrățișându-mă.

– Salut!

Zâmbesc imediat. Încerc să privesc peste umărul lui, dar el mă întoarce ca să nu văd.

– Încerci să mă omori, nu-i așa?

– Eu? întreb confuză.

– Cu rochia asta.

Rânjesc.

– Poate că am în plan să te torturez.

– Ei bine, spune lipindu-și buzele de ale mele, cred… Mă sărută din nou. Că faci… Și încă o dată. O treabă excelentă.

De data asta, când buzele ni se ating, îl țin acolo. Mâinile lui Zach își găsesc calea către părul meu și-l apucă ușor. Ador felul în care mă sărută. Cu forță și putere, dar niciodată brutal. E un sentiment îmbătător când cineva te poate face să te simți în siguranță și puternic în același timp.

Limbile noastre se încolăcesc în timp ce mă pierd în atingerile lui. Nu reușesc să mă abțin. Când sunt în preajma lui, înnebunesc. De parcă timpul pe care-l petrecem separat amplifică necesitatea asta. Când mă atinge, trebuie să îmi folosesc toată voința să nu sar pe el și să nu-i simt fiecare centimetru din corp.

Zach slăbește strânsoarea și mă mângâie pe obraz.

– Am un plan.

– Îmi aduc aminte.

Zâmbesc din nou larg. Mă ia de mână și mă trage în camionetă. Nu e cea veche, ci una nouă.

– E a ta?

– Am două. Camioneta noastră și pe asta.

Îmi dau seama de faptul că a zis „noastră".

– Pe cealaltă o consideri a noastră?

Zach pornește motorul și se întoarce spre mine cu un rânjet șiret.

– Bineînțeles. Acolo am construit multe amintiri. Când privesc scaunul pasagerului, încă te pot vedea cum ai făcut striptease în vara aia când am câștigat decisiv.

Sunt câteva amintiri pe care nu o să le uităm niciodată.

– Eram tânără.

– Erai goală.

– Încă aveam sutienul și chiloții pe mine!

Zach conduce cu un zâmbet larg pe față.

– Pres, aveai niște chiloței albi care puteau la fel de bine să nu fie. Și, dacă-mi amintesc bine, ți-ai dat jos sutienul.

Mă fâțâi în scaun în timp ce el bate ritmic în volan.

– Nu greșești, iubire. Tu mi-ai dat jos sutienul.

Adu-ți aminte asta, amice!

Întotdeauna a existat o tensiune sexuală puternică între noi, chiar și când eram mici. Nu am vrut să aștept prea mult, dar eram îngrozită că, odată ce aveam să facem sex, el urma să mă părăsească. Zach era mai mereu plecat, și poate că am știut că nu aveam să rezistăm.

– Îmi aduc aminte, cum să nu?! Te răsuceai în scaunul acela continuu. Îți ridicai părul, lăsând vântul să-l sufle în toate direcțiile. Atunci, am înțeles de ce e periculos sexul oral când ești la volan.

– Zach! Obrajii îmi sunt cuprinși de fierbințeală. Nu-mi vine să cred că ai spus asta.

El ridică din umeri, fără să se scuze.

– A fost o zi bună.

– Unde mergem?

Degetele lui se întrepătrund cu ale mele.

– Mergem la o întâlnire oficială.

– Dar totul e închis acum, e deja zece. Mă uit la ceas. Și nu sunt pregătită.

Mă urăsc pentru că am adăugat ultima parte. Mi-aș dori să trec peste problemele mele. Zach a fost aproape perfect. Ziua de azi mi-a amintit acest lucru. Felul în care se comportă cu băieții, cursa și modul în care amândoi îi țineau isonul.

– Știu, iubire. Asta e o întâlnire special concepută pentru noi. Ai încredere în mine.

Îl strâng de mână.

– Am. Îmi pare rău! Nu voiam să spun că nu sunt pregătită. Cred că mai degrabă voiam să spun că sunt foarte speriată.

– Relaxează-te!

Întoarce mașina către un teren deținut de familia lui. Există un iaz unde obișnuiam să înotăm când eram copii. Trent mă speria cu poveștile lui despre lipitori. Vreun an doar i-am urmărit pe Wyatt și pe Zach și am văzut că nu mor și abia apoi m-am băgat și eu în apă. Misiunea lui Trent era să mă chinuiască – se pricepea al naibii de bine la asta.

– Iazul? întreb.

Zach nu răspunde, fiind concentrat la drum. Luna e luminoasă astă-seară și, când ajungem în dreptul apei, reflexia e uluitoare.

– Zach, șoptesc eu.

De jur împrejurul lacului sunt felinare cu lumânări care aruncă cea mai frumoasă strălucire. Există un cort ca un foișor, cu scaune și cu un paravan care oferă intimitate. Continui să privesc scena în timp ce inima mi se topește.

– E perfect.

Zach mă ia de mână cu blândețe.

– Haide!

În vocea lui se simte mândrie. Mă conduce în fața camionetei unde luminile ne învăluie.

– Dansează cu mine!

Nu mai spun nimic. În schimb, îmi înfășor brațele în jurul lui și las toată frica să se disipeze. Muzica din mașină se aude peste tot în jurul nostru, dar n-aș putea să numesc melodia. Simt muzica. Simt pulsul lui sub mâinile mele, dar, mai presus decât orice, ne simt pe noi. Noi suntem muzica în acest moment. El este ritmul pe care dansez. Și muzica noastră este o simfonie frumoasă.

– Ești ca un vis din care tot aștept să mă trezesc, îmi șoptește la ureche.

Îi întâlnesc privirea.

– Știu ce zici.

– Credeam că ai plecat pentru totdeauna. Degetul lui îmi mângâie fața. Nu am crezut că o să te mai ating vreodată.

Zâmbesc cu blândețe, lăsându-mi capul în palma lui.

– Și eu am crezut la fel.

Nu trebuia să mai fie așa. Am învățat să iubesc cu o parte din mine lipsă. Nu mi-a fost ușor, dar m-am descurcat. Nu m-am așteptat niciodată ca asta să se întâmple.

Mă ridică ușor pentru a-i întâlni privirea.

– Nu sunt încântat de cum s-a întâmplat asta, ci sunt fericit că e așa. Mi-a fost dor de tine, Pres! Ești inima mea.

Și mă topesc.

– E greu să-ți rezist, Zachary.

Zach se apleacă și mă sărută. Degetele mele se afundă în părul lui, ținându-l lipit de mine. Buzele noastre se mișcă acum cu pasiune și fervoare. Vreau ca el să simtă cât de mult

înseamnă pentru mine. Cât de mult înseamnă *asta* pentru mine. Dansând sub stele cu nimic altceva decât cu luminițele și felinarele care ne luminează. Urăsc faptul că mă cunoaște atât de bine. A plănuit cea mai bine pusă la punct întâlnire fără să se simtă ca și cum am fi la o întâlnire.

Mâinile lui îmi cuprind fața în timp ce își retrage gura.

– Ar trebui să ne oprim.

Aș vrea să-l îndemn să continue. Fiecare celulă din corpul meu îmi spune că asta ar putea fi noaptea cea mare. Am tot evitat asta, iar el mi-a cerut să simt. Vreau să-l simt. Pe el cu totul.

Dar nu fac asta. În schimb, fac un pas în spate.

– Scuze! El se apropie. Uneori trebuie să-mi reamintesc că nu am ajuns încă acolo.

– Te vreau, Zach!

Cuvintele ies înainte de a avea șansa să le opresc. Ochii lui se măresc.

– Nu încerc să pun presiune pe tine.

Nici nu m-am gândit la asta. Exista o speranță că în seara asta avea să fie așa, dar sunt șocată că am reușit să mă abțin să nu sar pe el. Știu ce simt. Vreau să fiu cu el.

Am nevoie să fiu cu el.

Dacă n-aș fi știut niciodată cât de incredibil e, poate m-aș abține. Dar a trecut mult timp pentru mine. Există o parte foarte reală din mine de care trebuie să am grijă. Nu mă îndoiesc că el nu va face asta. Am încredere în el.

– Ce e în cort? întreb cu glas gâtuit.

Prima dată când eu și Zach am făcut dragoste a fost într-un cort. Cred că am o bănuială în legătură cu ce anume se află înăuntru.

Dau să mă întorc, dar el mă prinde de încheietură.

– Te asigur că nu e destinat pentru ceea ce crezi.

Îi arunc un zâmbet slab.

– Știu, Cowboy.

Chiar și dacă mi-ar spune că asta e intenția, tot nu mi-ar păsa. Sau poate că da. Dar tot ce văd acum e că s-a străduit. A făcut tot posibilul ca prima noastră „întâlnire" să fie specială. Exact ca el.

– Nu trebuie să facem nimic. Vreau să dormim sub stele. Vreau să te țin în brațe toată noaptea. Doar atât, Pres.

Îl iau de mâini, conducându-l către cort.

– Și eu vreau asta, Zach.

Răsuflă adânc. Și eu vreau asta, dar după.

Odată ce intrăm în cort, îl închid ca să fiu sigură că nu intră insecte și musafiri nepoftiți. Zach se întoarce cu fața la mine, în timp ce eu mă întorc spre el. Îmi dau jos geaca, lăsând la iveală rochia fără bretele, mă întorc cu fața la el și admir interiorul cortului. Încă o dată, a întrecut orice așteptare.

Locul e plin de și mai multe lumânări și felinare. Dar în mijloc este un pat cu pături și perne. Nu o saltea gonflabilă, ci un pat adevărat. Probabil a lucrat la asta imediat ce a plecat de la noi.

– Spune-mi că nu e un vis, murmură el.

Îmi duc mâinile la spate și dau să deschid fermoarul rochiei.

– E real.

Vine către mine și mă apucă de mâini, împiedicându-mă să îmi scot rochia. Zach îmi eliberează mâinile și mă strânge la piept.

– Nu trebuie să facem nimic, Pres.

Degetele mele îi mângâie obrazul, și mă las gâdilată de barba lui un pic crescută.

– Niciodată nu am fost mai sigură de ceva. Vreau să fac dragoste cu tine, Zachary. Vreau să îmi oferi noaptea asta.

Își lipește capul de al meu.

– O să îți ofer fiecare noapte.

Gura lui Zach se lipește de a mea în timp ce el mă ridică în brațe. Mă țin de ceafa lui pe măsură ce ne îndreptăm către pat. Mă întinde cu grijă, așezându-se deasupra. Continuă să mă sărute fără grabă. Nu ne grăbim, pentru că avem toată noaptea la dispoziție.

Buzele lui se mișcă spre gâtul meu, sărutându-mi fiecare centimetru de piele până la umăr.

– Ești perfectă, șoptește el.

Mă ridic în coate în timp ce degetele lui îmi cutreieră corpul. Tremur sub atingerea lui, dar nu de frig. Aerul cald de vară îmi lasă o peliculă ușoară de transpirație pe piele. Închid ochii și mă bucur de acest moment. Moscul, iarba și aerul de țară mă inundă. Tot ce reprezintă Zach.

Îmi trec mâinile prin șuvițele lui, în timp ce folosește poziția asta pentru a-mi desface fermoarul până la capăt. Îl lasă așa și mă lasă să preiau controlul.

– Te vreau, îl asigur eu. Ne vreau pe noi.

– Mereu te-am dorit.

Mă ridic în genunchi, lăsându-mi rochia să cadă. Nu aș putea să port sutien cu rochia asta, și se pare că acest lucru a fost în avantajul meu. Ochii lui mă absorb. Zach scoate un geamăt adânc, iar eu mă apropii.

– Atinge-mă, îl implor. Te rog…

Nu mă lasă să aștept. Mâinile lui sunt pe mine într-o clipită. Nu e ca și cum nu am mers atât de departe în ultimele săptămâni, dar ce facem acum chiar se simte diferit. O simt și eu. E o barieră în minus între noi. Amândoi știm încotro ne îndreptăm.

Buzele noastre se întâlnesc în timp ce mâinile lui mă strâng și mi ciupesc sânii. Îmi învârte sfârcurile între degetul mare și arătător, aproape făcându-mă să sar din pat.

Vreau să i simt pielea. Mâna mea se lipește de pieptul lui. El se dă înapoi și se uită la mine, întrebător, iar eu îi trag cămașa peste cap. Nimic nu mi place mai mult decât să l privesc. Noi poate că avem peste 30 de ani, dar Zach are corpul unui tânăr de 20 de ani. Pieptul e lat, iar abdomenul este exact așa cum mi-l amintesc. Fiecare părticică este fermă și a mea de atins. Îmi las degetele să se bucure de mușchii trupului său în timp ce continui să-l explorez.

– Ai rămas cel mai sexy bărbat pe care-l cunosc.

– Spui asta fiindcă facem o pereche perfectă.

Mă sărută pe gât.

– Ești cel mai frumos lucru din lume. Pentru că ești făcută pentru mine. Zach se ridică un pic pe pernă și mă sărută sub ureche. Așa cum și eu sunt făcut pentru tine.

Mă las pe spate și-i cuprind fața.

– Simt atât de multe senzații acum. Nu pot să-ți explic.

Aș vrea să știe, dar nu cred că sunt în stare să le exprim în cuvinte. Poate că nici eu nu sunt pregătită să fac asta. E copleșitor, știind în inima mea că asta e ceea ce trebuie să se întâmple.

– Concentrează-te asupra noastră, îmi cere Zach înainte să mă sărute.

Degetele lui coboară de-a lungul spatelui meu, iar eu mă agăț de umerii lui. Mă apasă în pernă, ochii îmi sunt închiși și fac exact ce mi-a spus – mă concentrez asupra noastră.

Buzele lui călătoresc pe trupul meu, dezmierdându-mi sânii și sugându-mi sfârcurile. Focul îmi arde prin sânge. Nu am nici un gând care să nu fie despre el și despre mine acum. Nu pot să-mi aduc aminte ultima dată când m-am simțit atât de răsfățată. Fiecare atingere a lui este intenționată, impregnându mă în carnea lui.

– Dacă vrei să mă opresc… începe el.

Nu te opri!

Zach își agață degetele de chiloții mei și îi trage în jos. Mă ridic puțin ca să-i fie mai ușor. Acum, sunt complet goală în fața lui, din toate punctele de vedere. Îl las să-mi vadă inima și trupul. Ultima dată când Zach m a văzut așa, aveam 18 ani. Nu aveam vergeturi, celulită, cicatrici sau kilograme nedorite. Sânii mei erau vioi și nu arătau efectele secundare ale alăptatului. Frica pune stăpânire pe mine. Dacă nu mă place? Închid ochii și-mi întorc capul.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, spun repede.

Deodată, îi simt greutatea din nou peste mine.

– Presley. Îmi mângâie părul. Uită-te la mine, iubire!

Ochii mei se deschid brusc.

– Timpul te-a făcut mai frumoasă decât îmi aminteam. Oricare ar fi imperfecțiunile pe care le vezi, eu văd doar frumusețe.

O lacrimă îmi curge.

– De ce spui întotdeauna lucrul potrivit?

Ridică din umeri, zâmbind larg.

– Crede-mă, nu o fac. Îți spun ce simt. Îți arăt ce văd. Dacă ăsta e lucrul potrivit, atunci confirmă ceea ce știam deja.

Inima îmi bate în piept, și mă rog ca el să nu spună asta. Știu că mă iubește. Văd asta când se uită la mine, și, dacă se uită cu atenție, o vede și el. Dar nu pot să i-o spun acum. Poate că am stabilit că nu există un moment potrivit pentru noi, și e o prostie să credem că nu ne-am îndrăgostit din nou, având în vedere că nu cred că m-am oprit vreodată din a-l iubi, dar sigur nu am de gând să o spun în seara asta.

În schimb, o să-i arăt.

Ca să mă asigur că nu rostește cuvintele, mă aplec și îmi apăs buzele de ale lui. Limba lui se mișcă împreună cu a mea

în timp ce ne contopim. Îi desfac cureaua și-i dau jos pantalonii. Zach îi aruncă deoparte și mă răsucește ca să stau deasupra.

Penisul lui apasă în vintrea mea, și gem.

– Am nevoie de tine.

Mă împinge un pic cât să mă pot uita la el. Mă mișc, oferindu-mi frecarea după care tânjesc cu disperare. Părul îmi cade pe umeri, și el se apleacă în sus, preluând controlul. Mă sărută și își mișcă degetele pe spatele meu. Mă agăț de el, trăind fiecare secundă în îmbrățișarea lui.

Zach mă întoarce astfel încât să fiu din nou pe spate. Șerpuiește pe toată lungimea corpului, acoperindu-mă cu sărutări. La asta s-a priceput de minune chiar și atunci când eram adolescenți. Limba și gura lui aveau un mod de a lucra în armonie perfectă, asigurându-se că o s-o iau razna.

– Zach, șoptesc în noapte.

– Am nevoie să te gust, Presley.

– S-ar putea să fac implozie.

Chicotul lui vibrează pe pielea mea, dar nu spune nici un cuvânt. În schimb, limba lui apasă pe clitorisul meu.

Când o face din nou, degetele mele îl prind de păr. Dau să-mi mișc șoldurile, dar el mă ține nemișcată, continuând să lingă și să sugă. Fiecare atingere îmi face capul varză. Mormăi incoerentă în timp ce mă duce pe culmi noi. Sunt pierdută, plutesc, lipsită de greutate și nu-mi pasă dacă voi ajunge, vreodată, înapoi pe pământ.

– Zach! țip pe măsură ce cad pe pământ. El continuă până ce mă lasă complet nemișcată.

Se târăște înapoi în sus.

– M-aș putea îneca în tine.

Ochii mei se deschid, și zâmbesc larg.

– Aș putea să te las.

Zach își dă jos boxerii, și-l văd complet dezbrăcat. Fiecare parte din el e a mea din nou. A fost primul bărbat pe care l-am lăsat să intre în mine și cine știe dacă nu va fi și ultimul.

– Dacă vrei să ne oprim…

Îmi oferă din nou calea de scăpare.

Îi ating chipul.

– Vreau să facem dragoste.

– Sunt al naibii de fericit că spui asta.

Zâmbetul lui e cald și liniștitor.

Se întinde către prezervativ. În timp ce și-l pune, stomacul meu se strânge din o mie de motive. Dacă nu o să fie la fel de bine precum îmi amintesc? Dacă nu o să-i placă de mine?

– Zach.

Frica mi se prelinge în voce.

– Ce s-a întâmplat?

Ochii lui sunt larg deschiși, fiindcă probabil îmi simte îngrijorarea din glas. Acum, mă simt prost.

– Nimic. Sunt doar o fată prostuță.

– Presley. Își ajustează puțin poziția. Pot să aștept.

Îmi vine să râd. În nici un caz nu vom mai aștepta alt moment. Nici eu nu vreau să mai aștept. Doar că nu vreau să fie o partidă nasoală pentru el.

– Nu pot să mai aștept. Sunt pregătită.

Vine înspre mine, și îl simt la intrarea mea.

– Uită-te la mine! îmi cere el.

Mă pierd în ochii lui albaștri și văd atâta iubire, încât simt o durere în piept. Tot ce am pierdut în ultimele opt luni m-a adus aici. La un bărbat care mă iubește. Care e interesat de copiii mei. Care se întâlnește cu mine în fiecare seară doar ca să mă poată ține în brațe când nu pot dormi. El este băiatul care m-a ținut de mână atunci când Nana a murit și eram prea speriată să intru în casă. Adolescentul care l-a pocnit pe

Armando Delgado în nas când a încercat să mă sărute, dar apoi tot el i-a adus niște gheață. El e bărbatul pe care nu l-am cunoscut niciodată, dar care a trăit în inima mea toată viața.

Când mă pătrunde, timpul se oprește în loc. Greierii nu se mai aud, licuricii nu mai lucesc, nu mai există nimic în lume în afară de noi. Ne uităm unul la celălalt, în timp ce el împinge mai adânc. Se formează lacrimi, și una se revarsă. E prea mult. Prea multe emoții, gânduri, sentimente pe care nu le pot stăpâni.

Zach se apleacă și îmi soarbe lacrimile.

– Dumnezeule, Pres!

– Te simt atât de bine, reușesc eu să îngaim.

– Nu plânge, iubire!

Trebuie să-i explic, dar nu am cum să-l liniștesc.

– Sunt lacrimi de fericire. Sunt atât de fericită acum.

Continuă să-mi curgă pe față în timp ce facem dragoste. Zach le șterge și îmi șoptește cât de perfectă sunt. Îl întorc pe spate și îl călăresc, simțind nevoia să simt puterea de a deține controlul, și știu cât de mult îi place asta.

– Încă puțin, spune el în timp ce eu mă mișc în față și-n spate.

Îl călăresc mai tare, încântată să îi văd expresia încordată și că strânsoarea lui devine mai puternică. Îmi trec unghiile peste pieptul lui, iar el se agață de încheieturile mele.

– Dă-ți drumul, Zach, spun eu în timp ce mă mișc tot mai repede.

Nu mai poate rezista și îmi strigă numele la nesfârșit în timp ce termină. După ce respirația noastră revine la normal, mă ia în brațe. Stau întinsă acolo cu mâna în dreptul inimii lui. Sunt multe de spus, dar tot ce-mi doresc e *să fiu* aici. Cu picioarele îmbârligate, perfect satisfăcuți și pierduți unul în celălalt.

– Pres? întreabă în timp ce-și trece un deget peste spatele meu.

– Da?

– Vrei să dormim aici în seara asta?

Îmi înalț capul și zâmbesc.

– Da, cred că se poate.

Mă trage mai aproape, și închid ochii. O să stau aici cât de mult pot, pentru că, în acest moment, totul mi se pare în regulă.

Capitolul 27

– Ar trebui să-ți ondulezi părul și să-l prinzi într-un coc, spune Grace în timp ce stau în fața oglinzii.

– Sunt atât de obosită, încât e o minune că pot să-mi țin ochii deschiși.

Mă duc înapoi ca să mă pregătesc. Emily e în drum spre noi și abia așteaptă să ieșim în seara asta. O să cânte în localul Lucky din orășelul nostru și toată lumea cunoscută o să fie acolo, fiindcă nimeni nu conduce până-n Nashville.

Mă văd cu Zach de trei săptămâni încoace, din seara în care am făcut dragoste.

Mă furișez în timpul nopții și mă târăsc înapoi în patul meu înspre dimineața. Mulțumesc lui Dumnezeu, încă îmi amintesc scările care scârțâie. Deși cred că mama bănuiește de mult timp. A făcut destule referiri la cearcănele mele și la iarba de pe hainele mele.

– Emily a spus că e musai să fii acolo. Se strecoară prin spatele meu și-mi aranjează părul. Lasă-mă să ți-l prind!

După ce ne hotărâm ce anume să purtăm, coborâm scările. Cooper ridică privirea, fixând-o pe Grace, și mă întreb dacă…

O privește un pic cam lung, mormâie și se întoarce la ce anume citea. Interesant.

– Salut, Coop!

Ea îl plesnește peste ceafă, și eu îmi rețin un râset. Se pare că sentimentele nu sunt reciproce.

– Grace. Își freacă scalpul. Vă duceți să o vedeți pe Emily? mă întreabă el, încercând să nu se uite la ea.

Îi zâmbesc insinuant și i răspund:

– Cred că ar trebui să vii cu noi.

Îi pică fața în timp ce practic îmi confirmă ceea ce bănuiam.

– Mda.

Grace intervine:

– Probabil ar fi bine să avem un însoțitor.

Cooper inventează o scuză prostească, dar mă fac că nu-mi dau seama. Grace a fost prietena lui Trent o vreme. Și, când un Hennington revendică o femeie, toată lumea se retrage din cursă. Cu excepția cazului în care, desigur, ești un Townsend. Îmi pot imagina cum va decurge asta.

– Distracție plăcută, mamă! spune Logan în timp ce schimbă canalele alături de tatăl meu.

– Să fiți cuminți!

– Nu o să plecăm din casă, mamă, încearcă Cayden să facă o glumă.

– Bun.

Îi ciufulesc părul.

Eu și Grace ieșim către locul unde știm că ne așteaptă Zach, și-mi reamintesc să mă port ca și cum nu ar fi nimic între mine și el.

Încă ținem lucrurile discrete, dar nu știu cum voi reuși să stau departe de el. De fapt, știu că nu voi reuși. Când e prin preajmă, nu pot rezista să mă țin la distanță. El îmi umple golul și face totul mai luminos. Întunericul nu mai e un hău atunci când el este aproape. Și, în plus, de când am început să facem sex, nu-l văd decât gol atunci când îl privesc.

– Grace, îi atrag atenția.

– De ce mă îngrijorează tonul tău?

Clatin din cap.

– Nu e de rău.

O să recunoști într un final că tu și Zach sunteti împreună? întreabă, afișând un rânjet viclean.

– Știi deja?! întreb, ușor uimită.

– Bineînțeles că știu. Toată lumea știe, Presley. Zach se plimbă prin oraș de parcă tocmai a câștigat campionatul național. Iar tu zâmbești mai tot timpul. Amândoi arătați de parcă pierdeți nopțile... Mă înghiontește cu cotul și râde. Nu suntem idioți, dar v-am lăsat să vă păstrați secretul.

Rămân cu gura căscată. Chiar am crezut că nu știe nimeni.

– Nu-mi vine să cred... mormăi ca pentru mine. Am crezut...

– Ai crezut că nimeni nu știe?

– Da!

– Să nu te faci actriță niciodată! Grace parchează și se întoarce spre mine, apucându-mă de braț. Sunt fericită pentru tine, Pres. De când te-ai întors, ai fost tristă. Știam că nu ți-a fost ușor să vii înapoi aici, dar noi toți te iubim. Eu nu am fost măritată niciodată și nici nu am copii, așa că nici măcar nu am să pretind că știu ce înseamnă să pierzi un soț. Doar să știi că pot să te ascult. Și nu te voi minți... mă bucur enorm că tu și Zach v-ați mai acordat o șansă.

Zâmbesc și încuviințez din cap.

– Mi-e teamă că sunt prea fericită.

– De ce?

– E prea devreme.

Ea scutură din cap.

– Cred că a durat prea mult. Tu nu-ți aduci aminte de Zach și de Presley așa cum o fac eu. Vă iubeați atât de mult, încât toată lumea era geloasă pe legătura voastră. Râde în timp ce pare că și aduce aminte de ceva. Adică... eu m am despărțit de șase tipi pentru că nu mă priveau așa cum erai tu privită de el.

Ce nebunie, conchid. Sper că ți dai seama că ce am avut eu cu el nu era normal.

Exact, Presley. Nu era. Era special. Cu toții am vărsat o lacrimă când am auzit că v-ați despărțit. Nu mă-nțelege greșit, adaugă ea repede. Cred că ai dreptate. Ți-ai petrecut întregii ani de liceu așteptându-l. Apoi a acceptat contractul ăla ca și cum tu nu contai.

– Mersi, oftez eu.

– Totuși, erați atât de tineri! El era un băiat imatur cu gândul la bani.

Înțeleg ce vrea să spună. În ultimele luni, am ajuns să văd că am fost prea naivă ca să înțeleg complet situația. Îmi doresc ca lucrurile să se fi întâmplat diferit? Da. Poate. Nu știu. Dacă nu ar fi acceptat acel contract, nu i-aș fi născut pe băieți, și ei înseamnă totul pentru mine.

– Cred că lucrurile s-au aranjat așa cum trebuie, recunosc eu. Am fost furioasă pe el atâta vreme. Nu vreau să se mai amestece în treaba noastră și restul orașului.

Ea râde.

– Înțeleg cum e să fii furioasă. Bărbații ăștia au un mod de a-ți intra pe sub piele și de a rămâne acolo.

Ah, ea și Trent. Mă întreb ce naiba se petrece în orașul ăsta. Grace și Cooper își aruncau, negreșit, priviri pe furiș.

– Hai să intrăm!

Zâmbetul lui Grace se luminează.

Ne îndreptăm spre bar, iar ochii mei încep imediat să-l caute pe Zach. Ceea ce văd mă șochează. Felicia e agățată de brațul lui Zach în timp ce vorbește cu Trent. Mâinile ei se țin de el în timp ce ea își sprijină capul pe umărul lui. El nu-i acordă deloc atenție, dar mie puțin îmi pasă. O privesc cum se holbează la el, agățându se de fiecare cuvânt pe care Zach îl pronunță, în timp ce furia mea începe să crească.

Oare femeia asta a înnebunit? El e al meu. Am fost la el acasă noaptea trecută și am stat până dimineață. Trebuie să își ia labele de pe bărbatul meu.

– Ei bine, mormăi eu.

Privirea lui Grace se îndreaptă către ei, și o aud cum scoate un mârâit.

– Pres. Încearcă să-mi distragă atenția. Ascultă, singura modalitate prin care poți să rezolvi asta e să te duci la ei și să...

Nu o las să termine. Știu exact ce am de făcut.

Picioarele mele se mișcă rapid în timp ce mă îndrept țintă către ei. Furia îmi fierbe în sânge când mă gândesc la ultimele săptămâni, la cum mă sărută Zach, la cum a făcut dragoste cu mine ca și cum aș fi fost singura femeie în viață. Și acum, târfa asta îl atinge? Nu doar „nu" – „la dracu', nu". O să învețe foarte bine unde are voie să-și pună mâinile de acum înainte. În ce-l privește pe Zach, ei bine, și el o să învețe câteva lucruri.

Ochii lui Zach mă urmăresc în timp ce mă apropii. Se uită la Felicia și apoi la mine. „Da, ai probleme."

Nu încetinesc și nici nu mă opresc. Mă așez chiar în fața lui Zach, îl apuc de gât și-l trag într-o sărutare. Îl sărut chiar aici, în văzul tuturor. Îi las pe toți să vadă că suntem un cuplu. Zach nu se retrage, mâinile lui mă apucă de spate și mă țin strâns. Buzele lui se mișcă în tandem cu ale mele, pe măsură ce auzim aclamațiile și fluierăturile care răsună în jurul nostru. Nu știu cât timp stăm așa, dar mi se pare o eternitate.

Îmi revendic băiatul care a fost întotdeauna al meu. Se topește și îngrijorarea în legătură cu ce crede lumea despre noi. Grace are dreptate... întotdeauna am fost speciali.

Odată ce simt că mi am atins obiectivul, mă las pe spate. Buzele lui Zach formează un rânjet încrezut.

– Salut, iubire.

– Ai dat de belea.

– Dacă asta e ideea ta de pedeapsă, cred că o s-o accept cu plăcere.

Îmi las capul în față în timp ce-i arunc o privire fără menajamente.

– Mare belea!

– Felicia, spune el în timp ce mă trage înspre el. Am decis că o să vin la gala de licitație de săptămâna viitoare.

Îl privesc confuză.

– Fă-mi rost de două bilete! Presley o să vină ca parteneră a mea.

– Asigură-te că ne rezervi și o cameră de hotel, o tachinez eu. Probabil o să avem nevoie de puțină intimitate după eveniment.

Ea pufnește și se îndepărtează.

– Deci mergem la gală?

– Mi-a demonstrat punctul de vedere.

Îl privesc lung, încercând să-mi dau seama despre ce punct de vedere vorbește.

– De ce se sprijinea de tine?

Mă trage lângă el. Nasul lui Zach se joacă cu urechea mea, și el îmi șoptește:

– E beată, și eram amabil. Atâta tot. Dar tu ne-ai dat pe spate cu ieșirea ta.

Îmi las capul pe spate și-l privesc drept în ochi.

– Cred că a venit vremea ca toate femeile din orașul ăsta să afle că nu ești disponibil.

– Presley. Mormăie pe o voce groasă în timp ce satisfacția îi luminează ochii. Nu sunt disponibil de când aveam 15 ani.

Mă sărută pe frunte, mă trage mai aproape și se întoarce să vorbească cu Trent de parcă nu s-a întâmplat nimic.

Mă uit la Grace, care stă cu brațele încrucișate și rânjește la mine.

Deci se pare că am terminat-o cu ascunzișurile.

Wyatt apare însoțit de o tipă pe care nu am mai văzut-o niciodată.

– Iată-i pe domnul și pe doamna suntem-atât-de-proști-încât-credem-că-am-păcălit-un-oraș-întreg.

– Taci, idiotule!

Zach își lovește în glumă fratele. Wyatt își freacă umărul.

– Sunt rănit. Am trecut prin toate problemele ca să vă fac pe amândoi să conștientizați cât de proști sunteți, să vă aduc laolaltă, iar tu mă lovești? Porcule!

– Tu ai făcut asta? întreb rânjind.

– Păi, da, Călăreațo. Cum altfel te-ai fi trezit?

Iubesc faptul că, chiar și cu tot rahatul dintre noi, Wyatt nu m-ar face niciodată să mă simt inconfortabil.

Mă aplec și-l sărut pe obraz. Sunt atât de multe lucruri pe care aș vrea să le spun, dar nu aici. Wyatt e motivul pentru care am reușit să văd dincolo de propria durere.

– Ești un prieten bun. O să faci o femeie foarte fericită într-o zi.

Privesc către fata pe care a adus-o. Poartă doar un maiouaș și niște pantaloni scurți care dezvăluie mai mult decât o face lenjeria mea intimă.

– Sper că pe altcineva, completez pe neașteptate.

El râde.

– Cred că ai băut deja.

– Nici un strop.

– Păi, atunci, poate ar fi cazul, pentru că nimeni nu poate îmblânzi bestia sălbatică din mine.

Umorul lui este apărarea sa. Deși văd dincolo de glumele lui, cu toții avem nevoie de armura noastră. M-am ascuns în

spatele zidurilor pentru mult timp și, sincer, dacă nu ar fi fost el, încă aş fi făcut o. Siguranța este un lux care nu ar trebui să fie niciodată luat ca atare. Când am fost la pământ, vulnerabilitatea pe care am simțit-o era neliniștitoare. M-a zguduit până în străfunduri. Deşi Wyatt nu a trecut printr-o experiență asemănătoare cu a mea, îl văd că suferă uneori.

– Singurul lucru sălbatic la tine e părul tău.

Zach îl împunge cu cotul.

Wyatt îl dă la o parte, își ia băutura și își trece brațul în jurul fătucii care îl însoțește.

– Pace, fraierilor.

Eu și Zach ne luăm câte o băutură. El își bea berea, în timp ce eu sorb din Jamesonul meu până când Grace mă trage deoparte și mă duce pe ringul de dans. Chicotim și dansăm, ca pe vremuri. Cântecele continuă să se schimbe, dar noi rămânem pe loc. Îmi place să dansez. Îmi place să știu că nu arăt ca un pește scos din apă când dansez în linie. Pot să mă descurc și cu pașii numărați.

– Drace, râde Grace. Zach o să-i dea una tipului ăluia care se holbează la tine.

Ea mă învârte, și-l văd pe Zach că privește insistent pe cineva. Mă uit în aceeași direcție și chicotesc. Este tipul cu care am dansat data trecută.

– Se pare că nu a observat că m-am sărutat cu Zach adineauri, nu-i așa?

Continuăm să ne prefacem că nu-mi pasă până ce-l văd pe Zach că trântește sticla pe bar și se îndreaptă către tipul acela.

– Rahat.

Mă grăbesc către el, cu Grace pe urmele mele. Ajung la Zach înainte să ajungă la tipul ăla.

– Unde te duci, Cowboy? întreb eu.

Zach se dezgheață imediat.

Voiam să pun lucrurile la punct cu cineva.

– Nu merită.

– Meriți totul.

– Oo!... Îl sărut pe buze. Ești așa drăguț!

– Îmi place când ești așa, spune Zach și continuă să meargă.

– Așa cum?

Zach se apleacă, și căldura respirației lui îmi gâdilă pielea.

– Fericită.

Și mie îmi place, dar, Doamne, cât de frică îmi e ca asta să nu se termine subit. Nu mai există Presley și Zach în secret. Nici o șansă s-o luăm încetișor, pentru că toată lumea știe. Orașul ăsta probabil o să organizeze o nenorocită de paradă mâine. Copiii mei vor trebui anunțați cât mai repede, altfel cine naiba știe cum va decurge asta.

Începe unul dintre cântecele mele preferate în doi pași.

– Dansează cu mine, îi cer.

Brațul lui alunecă pe spatele meu și mă ridică, purtându-mă în brațe spre ringul de dans. Mă lasă jos și mă ia de mână. Îmi place la nebunie asta. Chiar aici. Felul în care mă ține în brațe când dansăm. Cu o mână mă apucă de ceafă ca să mă poată conduce mai bine, în timp ce cu cealaltă îmi apucă mâna și o duce la pieptul lui.

Fără nici un cuvânt, ne mișcăm în armonie. Cântecul este despre cădere și despre cum el o va prinde pe ea. Nu mă pot abține să nu-mi imaginez chiar vocea lui în timp ce versurile mi se duc drept la inimă. E ceva ce Zach ar face. El ar fi acolo dacă aș cădea.

Zach mă învârte pe ringul de dans, în timp ce nu-și mută privirea de la mine. Mă conduce fără efort, iar eu sunt complet hipnotizată. El rostește versurile, iar mie îmi dau lacrimile. Barul se estompează în timp ce el îmi cântă o serenadă în

cuvinte care înseamnă ceva pentru amândoi. Muzica se oprește, dar noi stăm aici, unul în brațele celuilalt.

– Te iubesc, Presley!

Inima mi se oprește când mă uit la el și știu. Sunt complet îndrăgostită de Zachary Hennington, din nou. Băiatul care mi-a furat inima pe când eram copil a făcut-o din nou. Doar că de data asta e și mai puternic. Am știut-o din noaptea în care am făcut dragoste. La naiba, probabil din clipa în care l-am văzut din nou, am știut că nu voi avea nici o șansă să-i rezist. Am fost întotdeauna Presley și Zach și așa vom fi mereu.

Ochii mi se umezesc.

– Și eu te iubesc!

Mă trage lângă el și mă sărută.

Aplauzele izbucnesc, iar eu mă retrag, râzând.

Mă uit în jur în timp ce o persoană continuă să aplaude. Mă uit în depărtare, așteptându-mă să-l văd pe Wyatt comportându-se în felul lui specific.

În schimb, ochii mei întâlnesc o pereche de ochi verzi pe care nu i-am mai văzut de luni bune.

Angie se oprește, își șterge fața și iese.

Capitolul 28

– Revin, îi spun lui Zach în timp ce mă grăbesc pe urmele ei.

La naiba! Știam că nu o să meargă bine, dar nu m-am gândit că va fi atât de rău. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte că așa ar fi putut să afle despre noi.

Împing ușa și privesc în jur. Se îndepărtează repede de bar, clătinând din cap. O cunosc de jumătate de viață, și, de obicei, nu evită o ceartă. Este fata care stă fermă pe poziții până când simte că e ascultată. Angie fuge doar atunci când se simte rănită.

– Angie! strig.

Se oprește și se întoarce, aruncându-mi o privire plină de tristețe și de furie. În loc să aștepte, o ia din loc, grăbind pasul.

– Angie! Oprește-te! Alerg către ea, dar asta nu schimbă nimic. La naiba! Nu mai fugi de mine!

Angie se întoarce și se holbează la mine.

– Cred că glumești. Tu îmi spui mie să mă opresc? Ce ar fi ca tu să te oprești?

Iat-o pe fata pe care o știu!

– Să nu îndrăznești! Sunt pregătită să mă apăr. Nu știi prin ce am trecut și nu vreau să mă judeci.

– Zach? Cu Zach te vezi? Deși e supărată, detectez în tonul ei și durere. A văzut totul. Fiecare lucru oribil pe care l-am îndurat, toate nopțile pe care le-am petrecut plângând în brațele ei. Pe bune, Pres? După tot ce s-a întâmplat? Nenorocitul de Zachary Hennington? Adică, de ce nu

călătorești înapoi în timp, pe când erai o puștoaică? Oh, stai, deja o faci. Așa că, pe bune?

Nu știu ce să zic. Scenariul ăsta e atât de întortocheat, încât nu știu de care detaliu să mă feresc. Dar nu simt că fac ceva greșit. Nu mă simt de parcă ne-am întors cu șaptesprezece ani în urmă și nici că suntem copii. Suntem adulți, ne-am dat timp, am vorbit, am trecut peste anumite probleme. Nu e un flirt. Îl iubesc.

– Da, pe bune, spun cu grijă în voce. Nu mai suntem aceiași oameni, Angie.

– Nu? Ea râde. Nu e același tip care te-a părăsit când aveai cea mai mare nevoie de el? Și nici tu nu ești aceeași tipă care s-a măritat cu fratele meu? Pentru că acea fată nu s-ar mai întoarce niciodată acolo.

Am încercat să fiu precaută, dar văd că vrea să-l aducă pe Todd în discuție. Refuz să o las să-l folosească drept armă. Am impresia că mintea ei nu procesează cine anume m-a rănit mai mult dintre cei doi.

– Fratele tău? Te referi la omul care m-a înhămat la o datorie de 200 000 de dolari și apoi s-a sinucis? Cel care e responsabil pentru faptul că m-am întors în Bell Buckle? Acel tip? o întreb cu ură. Cel care și-a lăsat fiii fără tată? Soția fără partener? Hai să nu ne învârtim în cerc!

Pufnește și își șterge o lacrimă.

– Nu pot să cred. Credeam că ești nefericită aici, spune Angie și începe să meargă. Am crezut că săraca mea soră și nepoțeii sunt blocați în Tennessee, urând viața. Vin și te găsesc aici sărutându-te cu fostul iubit. Tipul care, conform spuselor tale, ți-a distrus viața.

– Oprește-te!

Tot corpul ei e încordat. Văd conflictul din interiorul ei.

– Sunt atât de supărată, dar mai mult fiindcă m-ai mințit, Presley. Pe mine! Cea mai bună prietenă a ta. Cea care a fost acolo în fiecare etapă a vieții tale. Cum ai putut?

Și aici rezidă propria mea neliniște. Urăsc faptul că nu i-am spus eu însămi despre asta. Mi era teamă de ce o să creadă. Inima mea nu ar fi făcut față dezaprobării ei.

– Am vrut să-ți spun, dar am știut că vei reacționa așa. Mă apropii de ea. Ai fost familia mea atâta vreme, și nu am vrut să-ți aflu părerea în legătură cu asta.

– Așa că ai ales să minți?

– Nu am mințit, mă apăr eu. Nu ți-am povestit pentru că abia am ajuns în punctul ăsta, la mult timp după ce noi două am vorbit la telefon. După ce spun asta, simt aproape imediat ură față de mine. Nu, pufnesc. Știi ce? Nu.

– Nu?

Îmi aruncă o privire confuză.

– Nu! spun eu, înfuriindu-mă. Nu vreau să fac asta să pară ceva ce nu este. Îl iubesc. Îl iubesc, Angie. Iar dacă tu mă iubești, atunci vei accepta asta. Pentru că merit să fiu iubită din nou. Nu ar trebui să-mi trăiesc restul vieții dorindu-mi ceva ce Todd mi-a răpit. Încep să mă plimb dintr-o parte în alta pe măsură ce lacrimile îmi curg pe obraz. Merit să fiu iubită. Și sunt a naibii de sigură că nu mă voi simți vinovată că eu și Zach ne-am regăsit.

Ea pufnește.

– L-ai iubit măcar?

Știu la cine se referă. Mă împotrivesc dorinței de a o pălmui.

– Să nu te îndoiești niciodată de iubirea pe care i-am purtat-o lui Todd.

Înțeleg că suferă și că e supărată, dar știu că nu am de ce să mă simt ca și cum aș greși cu ceva. A fost nevoie de toate astea

pentru a vedea asta. Nu-l înșel și nu-i dezonorez memoria. El a ales moartea, iar eu am ales viața.

Se apucă de cele două cozi ale ei și țipă:

– La naiba, Pres! Mi-am dorit atât de mult să te văd. Voiam să te îmbrățișez și să mă asigur că ești bine. Nu m-am așteptat la asta! Dacă aș fi știut…

– Ce? o provoc. Dacă ai fi știut, ce, Angie?

– Aș fi putut să fiu pregătită.

– Vrei să fiu nefericită? o întreb pe un ton precaut.

– Da, vreau să plângi în fiecare nenorocită de zi. Angie își dă ochii peste cap. Bineînțeles că nu vreau asta. Voiam doar să ai încredere în mine.

Aș vrea să știe cât de mult mi-am dorit să-i fi spus.

– Dacă aș fi știut că te-ai fi bucurat cât de cât pentru mine, ți-aș fi povestit. Nu înțelegi? Părerea ta contează, și știam că asta nu va merge bine.

Își ridică fața la cer, inspiră adânc și mă privește din nou.

– Urăsc faptul că am reacționat în felul ăsta. Voiam să te fac să zâmbești. Și nu voiam să fie Zach acela care te face să zâmbești.

Dar Zach e cel care m-a ajutat. Eram în agonie până când el mi-a arătat calea. Dacă aș fi rămas în Pennsylvania, Angie ar fi fost piatra de temelie. Dar calea mea nu a fost aia – m-am întors acasă.

– Nu e alegerea ta.

Furia ei revine.

– Cum poți să-l ierți că te-a părăsit exact când erai însărcinată? țipă ea.

– La naiba, Angie!

Privesc în jur ca să mă asigur că nu e nimeni altcineva.

Nu i-am spus niciodată despre bebeluș.

– Deci nu știe?

Acuzarea din tonul ei mă face să mă înfior.

– Nu, șoptesc eu. Sunt… am intenția să-i spun, dar nu am găsit, încă, momentul potrivit.

Ea clatină din cap.

– Tu chiar ai o problemă cu minciunile, Presley. O să se întoarcă împotriva ta când nici nu te aștepți.

Asta nu e o conversație pe care ar trebui să o purtăm în afara barului.

– Oprește-te odată!

Angie se întoarce, și pot să-i simt dezamăgirea. Plănuiesc să-i spun lui Zach. Am repetat cuvintele alea de mii de ori în capul meu, dar nu le pot exprima.

– Caut să-mi rezolv problemele. Puțin câte puțin.

Mă simt de parcă am avut de rezolvat un munte de probleme de rahat. Sunt pe deplin conștientă că nu fac față lucrurilor așa cum ar trebui. Nu ne-am mai văzut de mult timp. Mi-a fost dor de ea.

– Nu vreau să mă cert cu tine. Te rog!

– Nici eu. Respirația ei grea se eliberează. Ar fi trebuit să-mi dau seama totuși. Mereu mi-am spus că o să se întâmple asta. Ar fi trebuit să intuiesc faptul că o să-ți găsești drumul înapoi la el.

O înghiontesc în braț.

– Voiai să fii salvatorul meu?

Sunt salvatorul tău. Sunt cea mai bună afurisită de femeie din lume. Zâmbetul i se frânge. Te urăsc! Chiar și atunci când îmi vine să te strâng de gât, tot te iubesc.

– Și eu te urăsc. O apuc de mână și o trag într-o îmbrățișare. Mi-a fost dor de tine!

– Așa pare.

O plesnesc peste umăr.

– Chiar trebuie să te dai tot timpul deșteaptă?!

Angie se apleacă, oftând.

– Băieții știu despre voi?

– Nu încă, recunosc. Legătura a devenit mai serioasă în ultimele săptămâni. Ne mișcăm foarte încet. Cred că Logan are o bănuială totuși.

Ne îndreptăm amândouă către banca de lângă perete. Văd că mintea ei se luptă cu tot ce am discutat și, ca să fiu sinceră, și a mea. În doar câteva ore, totul a devenit foarte real. Eu și Zach am încercat să menținem un ritm lent, dar totul a luat-o razna. Grace îmi cuprinde mâna în palmele ei, și îmi readuc aminte ultima dată când noi două ne-am văzut.

– Părul tău încă arată nasol, spun cu nonșalanță.

– Iar tu ești prea slabă.

– Tu chiar ar trebui să încetezi să fii așa frumoasă.

Angie zâmbește larg.

– Îi semăn surorii mele.

Îmi odihnesc capul pe umărul ei și mă lupt cu lacrimile care stau să curgă.

– Îmi pare atât de rău.

– Și mie.

– Ar trebui să ne întoarcem înainte ca Zach și Grace să trimită echipe de căutare. Doar știi ce simt cei din sud față de voi, yankeii.

Se uită urât la mine.

– Jur! E ca un univers paralel aici. Știi că nu există nici un Starbucks prin împrejurimile astea?

– Da, sunt conștientă.

Ea ar muri aici. Tot ce știe și iubește e viața de oraș. Angie aproape că s-a pierdut pe sine însăși când a locuit patru ani în Maine. Dar măcar aveam multe baruri. A găsit o modalitate de a înlocui cafeaua cu berea.

– Cred că ar trebui să-l salut, a spus ea cu capul odihnindu-se pe al meu.

– Ar însemna mult pentru mine dacă voi doi ați fi civilizați. Și pentru băieți. Îl plac mult.

– Le-a luat niște nenorociți de cai! exclamă ea. Și mie mi-ar plăcea de el dacă mi-ar cumpăra un afurisit de cal.

Clatin din cap.

– Hai să mergem!

Ne ridicăm, dar când dăm să ne întoarcem, îl vedem pe Zach venind înspre noi. Stomacul mi se strânge, și mă rog să nu se întâmple nimic. O aud pe Angie pufnind din spatele meu. Am început cu stângul.

– Salut, Zachary, aproape croncăne Angie.

– Angelina, i se adresează el pe numele complet, zâmbind. A trecut ceva vreme.

– Da? Sarcasmul ei e subtil. Cred că ai dreptate. Sunt sigură că ți-a fost dor de mine.

– Bine, spun eu, încercând să dezamorsez situația.

O cunosc pe Angie, și mi-e clar că Zach va răspunde provocărilor ei.

– Ești bine? întreabă el în timp ce mă mângâie pe braț.

Îl apuc de mână și mă apropii de el.

– Sunt bine. Angie nu știa că…

Nu am spus nimănui până acum, dar văd sclipirea de dezamăgire din ochii lui. Știe că Angie mi-e ca o adevărată soră S-au înțeles foarte bine – până când el m-a părăsit. Apoi, ea a început să-l urască.

– Îmi pare rău pentru fratele tău. Zach face un pas înainte, și capul ei cade. Îmi aduc aminte că erați apropiați când eram mai tineri.

– Mulțumesc, răspunde ea cu sinceritate.

Angie poate să fie în multe feluri, dar sigur nu poate fi rea. Şi ea a trecut prin iad. Nu e o persoană nepoliticoasă, doar un pic... impulsivă. Un lucru pe care mă puteam baza întotdeauna era să îmi fie alături. Loialitatea şi prietenia ei sunt de nezdruncinat.

– Hai să bem ceva, sugerez eu.

Intrăm înapoi şi îi fac cunoştinţă lui Angie cu toată lumea.

Ea şi Grace au în comun dragostea pentru pictură. Angie îi spune totul despre muzeele şi galeriile din Philadelphia şi New York. De asemenea, Trent şi Angie par să se înţeleagă imediat. El îi arată insigna, iar ea îi spune cât de neimpresionată e. Scena e chiar amuzantă, iar Grace adoră faptul că o femeie l-a pus la punct. Mi-aş fi dorit ca ea să încerce să discute cu Zach, dar ştiu că e încăpăţânată.

Pe măsură ce noaptea se scurge, bem cu toţii câteva pahare şi ne bucurăm unul de compania celuilalt. Zach stă lângă mine, mişcându-şi absent degetele în sus şi în jos pe ceafa mea. Mâinile mele se odihnesc pe coapsa lui, şi din când în când ne sărutăm.

– Deci, Angie, spune Zach, atrăgându-i atenţia. Cât timp rămâi în oraş?

Ea se lasă pe spătar şi îşi încrucişează braţele.

– Încerci deja să scapi de mine, Hennington?

– Ang, o avertizez eu. Nu cred că...

– O să rămân aici până la aniversarea băieţilor.

Îi aruncă o privire de-mi vine să o plesnesc. Ca şi cum l-ar provoca la ceartă.

– De ziua lor, fratele meu i-a dus în fiecare an la un meci de hochei. Mă gândeam să mergem în Nashville şi să-i vedem pe cei de la Predator.

Todd a făcut din aniversarea lor un eveniment uriaş pentru ei. Cu cât treceau anii, cu atât mai elaborată devenea ziua.

Devenise ceva special pentru toți trei. Pe atunci, eu și Angie mergeam la spa, așa că mie îmi convenea de minune.

– Sunt sigură că o să adore ideea ta, aprob cu un zâmbet. Nu au fost impresionați când le-am propus altceva.

– Asta fiindcă eu sunt mătușa de gașcă.

– Da, admit eu amuzată. Știu.

– Oricum, acum, că sunt aici, să nu fii trist că lecțiile de echitație vor trece în plan secundar.

Ea rânjește. Zach nici nu clipește.

– Mai vedem!

Angie nu are idee cât de obsedați sunt băieții de caii lor. Sau de Zach. În fiecare zi, Logan se apropie tot mai mult de el. Cayden deja crede că Zach e cel mai „tare" dintre toți bărbații Hennington. Logan crede că Trent este cel mai bun. Habar n-am ce vede la el. Poate e din cauza insignei. Wyatt a devenit ca un frate pentru ei, iar ei îl văd ca pe un egal, probabil pentru că se comportă ca atare.

Angie se întoarce spre Grace în timp ce aceasta își dă ochii peste cap. Urmează să purtăm o discuție lungă.

– Călăreațo, spune Wyatt, întorcându-se de pe unde o fi fost plecat cu tipa lui. Pe cine avem aici?

– Ea e sora mea, Angelina.

Angie se uită urât la mine fiindcă i-am folosit numele întreg, apoi privește la Wyatt. Întregul ei corp îngheață când îl vede pentru prima dată. Hopa! Cred că sora mea se bucură de priveliștea oferită de un alt Hennington. Băieții ăștia sunt ca mierea pentru muște.

– Salut, Angel.

Șarmul lui Wyatt e evident, și ea e dată pe spate. Cunosc privirea aia a lui. A decis să o facă pe ea următoarea țintă.

Angie, îl corectează ea.

– Ai fi putut să mă păcălești ușor.

Trent se îneacă cu berea, iar Zach izbucnește în râs.

Subtil, frățioare, spune Zach. Foarte fin.

– Ca fundul unui bebeluș.

Trent i se alătură lui Wyatt. Zach îl înghiontește pe Trent.

– Chiar că e un cur.

– Încetați voi doi, îi cert pe amândoi. Angie, el e Wyatt.

– Oh, Dumnezeule! Se ridică și-l trage mai aproape. Îți mulțumesc! Am auzit atâtea despre tine, și Presley spune că ești ca mine – doar că ai penis.

Pe bune?!

– Angie!

– Ce? Se uită la mine și clatină din cap. Nu avem voie să spunem prostii aici? Sincer, nu știu ce e acceptabil aici.

– Angel, i se adresează Wyatt cu noua poreclă. Poți să spui ce vrei pe aici. Cu cât e mai obraznic, cu atât mai bine.

– Îmi place de el.

Buzele i se curbează într-un zâmbet în timp ce își mută privirea de la mine la Wyatt și înapoi.

– Pun pariu că-ți place.

Am dat de belea.

– Doi din trei nu sunt răi, conchide ea, țintuindu-l pe Zach cu privirea.

El râde. Eu, nu. În schimb, mă pregătesc să-i târăsc fundul la baie și să opresc rahatul ăsta. Furia ei este complet nejustificată. Dacă vrea să fie supărată pe cineva, ar trebui să fie pe mine. Wyatt intervine repede:

– Ce zici de un dans? o întreabă pe Angie, cu mâna întinsă.

Jur că era cu o tipă când a venit. Nu m-ar surprinde dacă a abandonat-o pe undeva pe aici. Omul ăsta... nu are nici o șansă cu Angie. Îl va mânca la micul dejun. Cu toate că... ar putea fi amuzant de privit.

– Sună grozav, zice ea și ridică din umeri.

Poate că o să-i priască dansul. Poate că Wyatt va reuși să mai alunge din tensiune. Pleacă însoțiți de un Trent și o Grace cam reticenți. Mă întorc către Zach.

– Scuze pentru discuția de dinainte!

– Nu-ți face griji! Angie te iubește și are grijă de tine și de băieți.

– Așa este. Iar eu am fost măritată cu Todd mult timp. Nu cred că și-a imaginat vreodată că aș putea fi cu altcineva, cu atât mai puțin cu tine – fără supărare.

Chicotește.

– Nu-i bai.

– Mă simt mai bine totuși.

– Adică?

– Că nu mai trebuie să ne ascundem. Putem fi Zach și Presley. Odată ce vorbim și cu băieții, nu o să trebuiască să ne mai prefacem.

Ceea ce o să se întâmple la un moment dat. Mai ales că mătușa lor cu gură mare s-a întors. Nu va putea să țină secretul. Și acum, că eu și Zach am făcut următorii pași, recunoscând că ne iubim, simt că e momentul potrivit.

– Presley, spune el pe un ton plin de afecțiune.

– Da?

– Te iubesc! Vorbesc serios. Indiferent de ce anume o să se întâmple când vorbim cu Cayden și cu Logan. Chiar dacă Angie și restul lumii nu vor ca noi să fim împreună, eu nu dau înapoi. Sunt hotărât să fac chestia asta să meargă.

Cred că nu-și dă seama de efectul pe care îl au cuvintele lui asupra sufletului meu. De fiecare dată când vorbește, mă îndrăgostesc și mai mult de el. Mă aplec în față și-mi duc mâna în dreptul inimii lui.

– Te iubesc, Zachary Hennington! De când ne-am sărutat prima dată, sunt îndrăgostită lulea de tine.

Buzele noastre se ating, și aud câțiva idioți cum strigă:

– Sărut-o pe bune, Zach!

Dau să mă întorc, dar el îmi cuprinde chipul în palme. Buzele lui se ating de ale mele. Îi simt limba alunecându-mi pe buze, și eliberez un geamăt. Mă ține în brațe și conduce fiecare mișcare. Sunt prinsă ca într-o capcană, pierdută, complet captivă în el. Inima îmi bate cu putere în timp ce el continuă să mă sărute cu atâta pasiune, încât îmi taie respirația. Nici o femeie nu ar trebui să treacă prin viață fără să simtă asta.

– Ați terminat? întreabă Wyatt și ne desparte.

Buzele mele ard, și-mi acopăr gura.

– Scuze, spun, în timp ce-mi acopăr fața rușinată și îl plesnesc ușor peste piept.

Zach mormăie și își aranjează ținuta.

– E vina ta.

– Nu da vina pe mine, Zachary, glumesc eu.

– Deci, Zach, spune Angie din spatele nostru. Am impresia că trebuie să vorbim.

– Ang, o avertizez eu.

– Știi tu, să îngropăm securea războiului, de vreme ce ți-o tragi din nou cu sora mea.

– Oh, Dumnezeule! Te rog, oprește-te!

Angie continuă să mă ignore.

– A fost mult timp acolo, între noi doi.

Mă întorc și o privesc.

– Între tine și el?

Ea ridică din umeri.

– Adică, am fost acolo pentru ea cât timp tu căutai să fii marele geniu al baseballului, asigurându-mă că nu ajunge la balamuc, de vreme ce ai părăsit-o pentru cariera ta strălucitoare.

Simt că mi fuge podeaua de sub picioare. Mă uit la ea, implorând o din priviri să nu mai zică nimic.

Deci, în sfârșit, ai înțeles ce greșeală ai făcut când ai părăsit-o pe fata noastră?

– Ne-am rezolvat problemele, spune el, ținându-mă aproape.

– Da, Angie. Am trecut peste. Înțelegi, zic eu. Decid să opresc discuțiile acum. E târziu. Nu ne-am mai văzut de mult. Hai să mergem acasă și să vorbim ca între fete!

– Pot să o conduc eu până la tine, se oferă Wyatt.

– Tu parcă erai cu cineva, nu? întreb eu.

Wyatt ridică din umeri.

– Îmi place mai mult de astălaltă.

Angie îl privește râzând.

– Tu chiar ești ca mine. Dar sunt destul de sigură că penisul tău e mai mare.

– Vrei să facem comparații, Angel?

– Angie.

Wyatt ridică din umeri.

– Semantică.

– Bine, voi doi. Mama din mine iese la suprafață. O să conduc eu, de vreme ce Angie a condus până aici și e obosită.

Zach mă trage la pieptul lui.

– Ne vedem la noapte? îmi șoptește la ureche. Nu pot să dorm fără tine.

Mă uit în ochii albaștri pe care îi iubesc atât de mult.

– Absolut.

A doua șansă nu vine întotdeauna, dar cred că eu și Zach am fost destinați să ne găsim drumul înapoi. Dacă el ar fi rămas, nu am fi știut niciodată ce înseamnă viața fără celălalt. Sunt recunoscătoare că, deși am simțit atâta durere, am reușit să-mi găsesc salvarea.

Capitolul 29

– Deci, te strecori în fiecare seară? mă întreabă Angie, ghemuită în patul meu.

A decis subit că avem nevoie de o noapte petrecută împreună, cum făceam pe vremuri.

– Nu prea se poate spune că mă strecor.

– Ieși pe ușa din față?

Pufnesc.

– Nu.

– Știe cineva?

– Păi, știu, dar nu toți.

– Ieși pe fereastră? întreabă ea.

– Nu, răspund râzând. Ies după ce băieții adorm și mă întorc înainte ca ei să se trezească. Ne întâlnim doar noaptea.

Ea se lasă pe spate, cu mâinile încrucișate.

– Ieși și în seara asta?

Nu vreau să mai mint.

– Da. Nu știu dacă el o să fie acolo, dar mă duc la pârâul nostru.

Angie rânjește.

– Apreciez sinceritatea.

Ne petrecem următoarea oră vorbind despre toate. A râs când i am povestit despre cursă și a început să zâmbească atunci când apare în discuție Zach. Sper că își va da seama cât de fericită mă face. Cât de mult s-au schimbat lucrurile de când el e aici.

– Nu-mi place, conchide ea. Dar sunt fericită pentru tine

Stau în pat, lângă ea, și o iau de mână.

– Înțeleg că e greu pentru tine. E foarte dificil și pentru mine. Nu am sărit în chestia asta deodată. El m-a ajutat să accept ultima decizie a lui Todd. Nu cred că înțeleg sau că o voi face vreodată, dar măcar nu mai sunt atât de furioasă.

Ea încuviințează din cap.

– Mi-aș dori să nu mai fiu nici eu.

– Ce vrei să spui?

– Avea mai multe opțiuni. Mă străduiesc din răsputeri să accept asta. Nu trebuia să se termine așa niciodată.

Închid ochii și mă concentrez la ceea ce urmează să spun.

– Nu, nu trebuia. Am fi putut să rezolvăm asta, dar cred că a fost prea greu pentru el. Înțeleg mândria. Chiar înțeleg.

Este ceea ce m-a ținut atât de izolată când m-am întors aici. Nu am vrut ca nimeni să știe. Am urât faptul că am fost nevoită să mă întorc aici și să locuiesc cu părinții mei. Încă mă lupt cu asta.

– Dar eram soția lui. Se presupunea că sunt partenera lui... iar el a decis de unul singur că nu poate face față.

– Da, recunoaște ea. Și ne-a distrus tuturor viața.

– Poate, spun cu precauție, poate a crezut că asta e soluția salvatoare.

Ochii lui Angie se umplu de lacrimi.

– Și eu am fost singură, Pres.

– Știu.

– Nu. Ea clatină din cap și se ridică. Nu cred că știi. Am vorbit cu el aproape în fiecare zi. Cu tine și cu băieții Voi erați familia mea. Iar el mi-a luat asta. Dar, cel mai rău, m-a lăsat cu o mie de întrebări. Și apoi nici tu n-ai mai vrut să vorbești cu mine. Buza îi tremură. Înțeleg acum de ce, dar m-a durut.

– Îmi pare atât de rău!

Să nu ți pară. Asta i chestia. Angie își trece mâna peste față, ștergându și lacrimile care curg.

Nu sunt nervoasă sau supărată pe tine. Vreau doar să vii înapoi acasă.

Nu știu dacă mă voi mai întoarce vreodată în Pennsylvania. Dacă lucrurile cu Zach continuă pe această cale, cine știe unde vom ajunge? Iar când închid ochii noaptea, nu mai văd luminile marelui oraș. Văd stele. Văd ochi albaștri, licurici și dealurile. Inima mea e aici. Inima mea este cu acel om care probabil mă așteaptă la pârâu.

Acum, ea suferă, și nu vreau să o rănesc și mai mult.

Dar să mă întorc acolo nu este ceea ce vreau acum.

După ce mai vorbim un pic, Angie adoarme. Eu am întârziat, așa că-i trimit un mesaj lui Zach, ca să-l anunț. Fiindcă nu am primit nici un răspuns, o să presupun că a adormit în camionetă. În ultimele două nopți în care ne-am văzut nu prea am dormit.

De data aceasta însă, nu vom merge la iaz. Vreau să mă asigur că ajung acasă devreme. În plus, sper să găsim o cale de a le spune băieților despre noi. Cayden ar putea să reacționeze bine, dar cu Logan este o loterie.

Ajung la pârâu, dar nu-l văd nicăieri.

Îi trimit un alt mesaj.

Eu: *Hei, Cowboy... am ajuns.*

Mă așez pe o piatră și mă gândesc la seara trecută.

– Cred că, dacă ne merge bine, putem să construim o casă aici, spun, în timp ce stau ghemuită în brațele lui.

Am făcut dragoste, și, oricât de magnific a fost, asta e mai bine. Zach stă întins pe spate în timp ce eu mă odihnesc pe

pieptul lui. Bătăile inimii lui îmi bubuie în ureche, în timp ce el mă mângâie pe spate.

– Da? întreabă, încercând să-și ascundă entuziasmul.

– Asta dacă reușesc să te țin aproape.

El chicotește.

– Poate că o să scap de tine.

– Ha! îi spun drept în față în timp ce mă ridic ușor. N-ai îndrăzni să faci asta!

Zach se înclină într-o parte, îmi dă părul pe spate și zâmbește larg.

– Nu știu ce să zic. Degetele lui ridică pătura. Ești cam fierbinte. Întinde mâna spre coapsa mea, făcându-și încet drum spre zona din față. Ce spun?! Mereu ai fost fierbinte.

– Așa e? întreb în timp ce-mi desfac picioarele pentru el. Nici tu nu ești mai prejos.

Buzele lui îmi ating umărul, și tremur.

– Toți băieții vorbeau despre cum s-ar alinia la ușa ta dacă te-aș pierde vreodată.

Clatin din cap.

– De aia ai refuzat să te desparți de mine?

Degetul lui îmi atinge clitorisul, și eu gem. El continuă să facă cercuri cu atingeri delicate.

– Aș fi omorât pe oricine te-ar fi atins. Tu, Presley Mae, ești totul pentru mine.

Vreau să adaug ceva, dar, imediat ce rostește ultimul cuvânt, degetul lui mare apasă în jos și mă pătrunde. Capul meu se sprijină de pernă în timp ce mă arcuiesc sub atingerea lui.

– Corpul tău îmi aparține, murmură el înainte să-mi muște lobul urechii. E al meu.

El îmi atinge zonele sensibile, și aproape cad din pat. Picioarele mele se deschid mai larg în timp ce eu sper să

continue. Degetele lui alunecă încet, înăuntru și în afară, ținându-mă la limită.

– Vreau mai mult.

Mă las pradă atingerilor lui, dar el se retrage.

– Am nevoie să o aud, Presley.

Nu știu exact ce anume, dar eu chiar vreau să ajung la orgasm.

– Zach, protestez.

– Spune cuvintele, și o să te duc pe culmile plăcerii, promite el.

Ochii mei sunt ațintiți în ai lui.

– Ce cuvinte? întreb, în timp ce fiecare parte din corp e încordată. O să spun orice vrei să auzi.

Acum, aș putea să țip de dorință.

– Că ești a mea acum.

Cuvântul „acum" iese în evidență. Ador faptul că el simte că am fost mereu a lui fără să respingă viața mea cu Todd. Degetele mele se prind de ceafa lui.

– Sunt a ta acum și pentru totdeauna, Cowboy.

O secundă mai târziu, mă prinde de pat. Își potrivește penisul și se împinge în mine. Îmi las capul pe spate, simțind cum mă umple până la refuz. Fiecare împingere mă aduce mai aproape. Fiecare sunet al pielii lui care se lovește de a mea ne leagă mai mult. Îl inspir, memorându-l.

El e soarele, aerul, frumoasele dâre de lumină care ne înconjoară. Vreau să trăiesc aici cu el pentru totdeauna. Brațele lui mă învăluie, dragostea lui mi-e de ajuns și vocea lui mă liniștește. Știu cine sunt atunci când sunt cu el.

Îl împing pe spate, simțind nevoia să-l fac să simtă cât îl iubesc. Vreau să îi arăt tot ce am în inimă.

– Privește-mă! spun.

Îi țin penisul în mână, ghidându-l înăuntrul meu.

N ai idee... spune el, privind cum se afundă în mine. Ești o parte din mine.

– Și tu ești o parte din mine.

Capul lui Zach cade pe pernă odată ce-mi ajustez poziția. Aștept. Vreau să-i văd privirea ațintită asupra mea. Să-l văd cum o ia razna în timp ce mă dăruiesc lui este cel mai sexy lucru din lume. Lumânările aruncă o strălucire minunată asupra lui. Pielea lui bronzată pare mai închisă la culoare, iar ochii albaștri sunt mai calzi, în timp ce fiecare centimetru din el îmi aparține.

Când privirea lui o întâlnește pe a mea, încep să mă mișc.

– Futu-i! mormăie el.

– Păi, cam asta facem.

– Nu, scumpo, mă corectează el. Nu se cheamă că asta facem. Nici măcar când suntem grăbiți. Degetele lui Zach îmi prind șoldurile, apăsând în carne. Nici măcar când o facem repede, în forță și lipsiți de control. Se apleacă în față, așa că stăm piept la piept. Mă apucă de păr și trage. Eu mereu fac dragoste cu tine.

Îl sărut apăsat. Amândoi ne prăbușim, și eu îl călăresc. Frecarea îmi produce un orgasm rapid și intens. Îi strig numele în timp ce zvâcnesc în jurul lui.

Zach mă întoarce pe spate și se înfige în mine. Nu vorbim, dar în mișcările lui simt totul. Mă iubește. Și eu îl iubesc. Termină și mă trage înapoi în brațele lui.

– Cred că ar trebui să construim casa aia. Aș putea să fac asta cu tine mult timp de acum încolo.

Buzele mele desenează un zâmbet larg. Îl sărut pe piept și mă cuibăresc.

– Și eu cred la fel.

Și chiar aș putea să fac asta. Acum, e ca și cum coșmarurile pe care le-am avut cu Todd s-au transformat în vise în care el ne veghează de sus. Poate de aceea visele erau atât de

dureroase înainte. Eram atât de supărată pe el, încât mintea mea nu-mi oferea șansa de a fi fericită. Dar, odată ce am renunțat la asta, totul s-a așezat la locul său.

Mă uit la telefon – nici un mesaj. Sun, dar intră mesageria vocală.

– Salut, iubire. Nu știu pe unde ești. Sunt îngrijorată. Te rog, sună-mă înapoi!

Mi se formează un nod în stomac în timp ce trec în revistă ce s-ar fi putut întâmpla. Bineînțeles că imaginația mea se dezlănțuie: de la un accident de mașină la el, pur și simplu, mort de oboseală. Mă hotărăsc să merg pe jos spre casa lui. Acum, oricum nu mai pot dormi.

Mă gândesc la ultima dată când nu am reușit să vorbesc cu cineva drag la telefon.

Încep să merg către casa lui, dar, în același timp, mă forțez să nu aduc întâmplări din trecut în prezent. El nu e Todd, și nu e corect nici măcar să mă duc cu gândul într-acolo. Sigur nu a venit din cauza unui motiv întemeiat – cum ar fi că doarme. Mă întorc la pârâu și decid să mai aștept o oră. E aproape patru dimineața, și sunt epuizată.

E clar că nu vine, așa că mă întorc acasă.

În loc să trezesc pe cineva, mă ghemuiesc în leagănul de pe verandă și închid ochii.

– Presley! aud pe cineva că mă strigă.

– Știu că ești aici. Vino jos să vorbim!

Deschid ochii, în timp ce soarele mă orbește. Am înțepenit, fiindcă am adormit într-un leagăn de lemn, și habar n-am cât e ceasul.

– Zach?

Mă uit dincolo de verandă și-l văd cum iese din grajd.

– Ce faci?

Mă uit în jos, la telefon, și văd că e șase jumătate dimineața.

Minunat. Am dormit aproape o oră. O să fiu o scumpă azi.

– Ce fac? întreabă el, împiedicându-se și poticnindu-se.

– Ești beat? întreb.

Se dă într-o parte și își pierde echilibrul puțin. Îl privesc și observ că e în aceleași haine ca seara trecută la bar, doar că e murdar și are ceva în mână.

– Chiar ai venit la mine acasă beat în halul ăsta?

– Nu ar trebui să fiu aici, scumpo? mă provoacă Zach.

Sunt foarte confuză. Trebuia să ne întâlnim azi-noapte și mi-a tras clapa. Eu ar fi trebuit să fiu supărată, nu invers.

– Nu, răsuflu adânc și cobor de pe verandă. Unde ai fost? Te-am așteptat la pârâu, eram îngrijorată.

Vine către mine și eliberează un oftat prelung.

– Ar trebui să fii.

– Poftim?

– Ar trebui să fii îngrijorată, Presley. Se sprijină pe ușile de lemn ale grajdului. Sau poți să bei până nu mai doare. Când bei, nu-ți mai pasă de nimic.

Nu prea are sens ce spune.

– De ce anume ar trebui să nu-mi pese? Unde naiba ai fost seara trecută?

– Am învățat.

Oh, Doamne! Conversația asta mă epuizează.

– Hai să te ducem în pat! Ai nevoie să dormi.

Fac un pas către el, dar se dă repede la o parte.

– Am învățat despre lucruri pe care nu mi le-ai spus niciodată.

Ia o gură mare de burbon în timp ce-și ține privirea ațintită asupra mea.

– Oh, da? Cum ar fi?

Acum, sunt furioasă. Nu a venit aseară, m-a lăsat să mă îngrijorez și acum e beat.

El râde.

– Cum ar fi faptul că ai multe secrete. Dar le descopăr eu.

Inima mi se oprește.

– Ce ai spus?

Nu avea ce să mai afle. I-am povestit despre Todd și despre bani. I-am spus totul, mai puțin...

– Mda, zice el, făcând un pas în față. Imaginează-ți surpriza mea. Dar ce altceva mai ții secret față de mine?

– Trebuie să-ți revii.

– Încetează să mă mai minți! strigă Zach.

Îl trag înapoi în grajd, ca să nu trezească pe toată lumea.

– Nu vorbesc cu tine despre nimic atunci când ești artăgos. Vrei să purtăm această conversație?

El se uită în altă parte.

– Atunci, revino-ți din beție!

Zach își trece degetele prin păr, și văd tristețea din ochii lui.

– Te-am iubit. Te-am iubit atât de mult. Dar tu... tu nici măcar nu-mi spui adevărul!

Îmi vine să plâng. Cum naiba a aflat? Nu are nici un sens. Nu poate fi vorba despre copil. Oricum aveam de gând să-i spun totul. În plus, eram bine acum câteva ore.

– Dormi, te rog! O să vorbesc cu tine peste câteva ore. Doar dormi puțin.

În singura boxă în care ținem doar pături, improvizez un culcuș pentru el. El aruncă sticla și se îndreaptă spre mine. Mâna lui Zach mă apucă de ceafă înainte ca buzele lui să se lipească de ale mele, ținându-mă nemișcată. În clipa în care buzele noastre se ating, pot simți. Ceva nu e în regulă. Este furios, rănit, și ceva s-a schimbat. E un sărut complet diferit de oricare altul pe care l-am împărtășit până acum.

Zach se retrage și mă privește fix în ochi.

– M-ai distrus, Călăreațo.

Mă lasă fără cuvinte și cu inima frântă. Stau în picioare, iar frica mă îngheață. Până să mă dezmeticesc, nu mai spune nici un cuvânt, ci se întinde pe jos și adoarme.

Știe ceva, iar ceea ce urmează nu are cum să fie de bine.

Capitolul 30

În timp ce Zach doarme în grajd, eu mă duc în casă, să mă pregătesc pentru ziua ce urmează. Simt cum se adâncește golul din stomac, cum mă macină și mă mănâncă de vie. Am greșit că nu i-am povestit despre copil, dar aveam 18 ani. Am vrut să-i spun. De multe ori, dar părea irelevant. Nu știam dacă am rezista, și era ceva atât de dureros să-mi amintesc, încât nu puteam să mărturisesc. De fiecare dată când îmi aminteam cum fusese când el plecase, mă concentram la durerea pe care o simțisem. Nu la copil.

Mă îndrept spre grajd, dar nu e aici. Cum a putut să plece așa? Trebuie să vorbim.

Mă uit în jur, dar e clar că a plecat.

Nu, n-o să-mi facă asta încă o dată.

– Mă cauți? se aude vocea lui adâncă din spatele meu.

– Zach.

Mă întorc cu fața la el. Vine către mine.

– M-ai mințit.

Știe.

Zach mă provoacă din priviri să neg ceea ce a aflat.

– Nu am vrut să afli astfel. Aveam de gând să-ți spun.

– Când? întreabă urlând. Când aveai de gând să-mi spui că am avut un copil împreună?

Nici unul din noi nu se mișcă. Vreau să-i spun totul, dar cum să explic ce s-a întâmplat? Eram tânără, proastă și distrusă și apoi am fost complet zdrobită.

– S-a întâmplat acum mult timp.

Face un pas în spate. Nu se uită la mine. Ochii lui se plimbă prin jur.

– Nu pot.

Zach se întoarce și trece pe lângă mine. Îl apuc de mână.

– Te rog! Am vrut să-ți spun de atâtea ori. Apoi... nu am mai vrut. Știu că par o persoană rea, dar trebuie să înțelegi că simplul fapt că mă gândeam la asta mă făcea să mă simt în ultimul hal. Sufeream deja prea mult.

Îi spun toate astea în zadar. Am greșit că l-am mințit, dar am avut motivele mele. În ultimul an, am simțit că sunt înconjurată doar de pierdere. Doar pierd oameni, lucruri, locuri de muncă, copii, viața. Vreau să câștig măcar o dată. Să vorbim despre acel copil nu face decât să îmi aducă aminte de încă ceva ce mi-a adus durere.

Zach mă privește.

– Ai avut un copil. *Noi* am avut un copil.

– Nu. Privesc în jos, și de data asta mă năpădesc lacrimile. L-am pierdut.

– Era un el? întreabă, înecându-se.

– Am aflat că sunt însărcinată la două săptămâni după ce ai plecat. L-am purtat în pântece șaptesprezece săptămâni, apoi am pierdut sarcina.

Ochii lui se pironesc în ai mei, și el pare să cedeze.

– Și n-ai putut să-mi spui? Nu ai considerat că merit să știu?

I-am frânt inima.

– La naiba, Presley! Cum ai putut să ții secretul ăsta față de mine? Cum ai putut să te uiți în ochii mei după toți anii ăștia și să nu-mi spui?

Când s-a întâmplat asta, m-am pierdut pe mine însămi. Furia, tristețea, sentimentul de eșec, toate au planat asupra mea luni în șir. În fiecare noapte, mă trezeam plângând,

strângându-mă de burtă și rugându-mă ca Zach să se întoarcă. Viața mea era atât de întunecată și de urâtă în acea perioadă.

Nu am putut să-ți spun. Când ai plecat, o parte din mine a murit. O gaură imensă și dureroasă s-a căscat în mine. Apoi am aflat că eram însărcinată. Am fost atât de supărată! Te-am urât pentru că ai plecat, îi explic eu.

– Trebuia să-mi spui! M-aș fi întors!

Exact de aia nu voisem să-i spun.

– Nu pentru mine!

Lacrimile îmi cad în timp ce simt cum durerea pe care am simțit-o acum șaptesprezece ani iese la suprafață. Deși am îngropat-o, acum se întoarce ca o răzbunare.

– Ce naiba înseamnă asta?

– Înseamnă că nu am fost de ajuns pentru tine! Aveam nevoie de tine. Și tu ai plecat. Așa că ce? Faptul că am avut în pântece un copil ar fi trebuit să schimbe situația noastră de atunci? Am pierdut acel copil – și pe tine. Cum crezi că mă simțeam?

– Nu știu! Nu mi-ai oferit șansa de a afla! Mormăie și lovește cu palma în ușa grajdului.

– Nu-mi vine să cred, Presley.

– Nu eram perfectă. Aveam 18 ani! 18, Zach. Eram singură într-un loc străin, însărcinată, fără familie și cu un băiat care îmi zguduise lumea. Am greșit? Da. Dar, la naiba, mi-a fost atât de frică!

A fost o situație greu de gestionat, și, sincer, eram atât de supărată, încât nu mi-a păsat de el. M-am simțit complet singură. Nu puteam gândi ca lumea, și, când s-a urcat în autobuz, pur și simplu, m-a distrus. Tot ce credeam că avea sens nu mai era așa cum sperasem. A fost ca și cum universul meu s-a schimbat ireversibil și s-a întors cu susul în jos.

– Dar n-ai avut nici o problemă să mă învinuiești că am plecat. Face un pas în față. Cât de ușor ți-a fost să spui că fusese vina mea! Dacă aș fi știut că ești însărcinată, m-aș fi întors. Ți-aș fi fost alături, am fi terminat colegiile, ne-am fi căsătorit și am fi văzut unde ne duce viața.

O parte din mine vrea să râdă.

– Deci un bebeluș ar fi schimbat faptul că aveai alte visuri?

– Nu. Se retrage. Tot aș fi...

– Tot ai fi ce? întreb, agitată. Ce? Când ai plecat, ți-am zis că vreau o familie, iar tu ai spus că nici nu vrei să te gândești la asta. Ai fi renunțat la visul tău?

Pe cât de mult mă cunoaște Zachary, pe atât de bine îl cunosc și eu. El avea două pasiuni: baseballul și eu. Am văzut ce s-a întâmplat când a avut de ales și nu cred că existența bebelușului ar fi făcut vreo diferență.

Furia mea se oglindește în ochii lui.

– Nu avem de unde să știm, pentru că tu ai ținut asta secret!

– Hai să-ți spun ce s-ar fi întâmplat, zic, apropiindu-mă de el. Ai fi continuat să joci baseball. Nimic nu s-ar fi schimbat. Ai fi acceptat oferta aia, iar eu aș fi rămas la școală. Am greșit? întreb, făcând o pauză. Poate. Dar a fost alegerea pe care am făcut-o împreună. Am aflat de bebeluș abia după ce ai plecat. Poate că am fi ales altceva, dar voiam să se întâmple asta fiindcă mă iubeai, nu fiindcă mă lăsaseși însărcinată.

– Deci, cât timp ai știut că ești însărcinată?

– Am știut de sarcină vreo patru săptămâni.

– Patru săptămâni! strigă el. Mai ții minte de câte ori te-am sunat în acele patru săptămâni? Zach se apropie. Mai știi?

Mă urăsc. Totul în mine se frânge exact ca atunci.

– Am greșit, dar, până să fiu gata să-ți spun, am început să sângerez. Lacrimile curg pe măsură ce-mi amintesc ziua aia. Am pierdut bebelușul. L-am pierdut! Am sunat-o pe Angie,

dar ea nu a răspuns. Așa că Todd m-a dus la spital. Am plâns ore întregi în vreme ce doctorii îmi spuneau ce se întâmplă. Te-am sunat în ziua aia, Zach.

Ochii lui se țintuiesc în ai mei.

– Când?

– O fată a răspuns la telefon. Am sunat când eram pe patul de spital pregătindu-mă ca medicii să scoată totul din mine.

Sentimentul de trădare pe care l-am simțit atunci a fost atât de puternic, încât mi-am jurat să nu mai vorbesc cu el. Nu a fost ceva rațional. Multe dintre alegerile noastre de la 18 ani nu au fost, dar să îl știu cu o altă persoană a adus sfârșitul pentru mine. Hormonii și emoțiile mă copleșeau.

– Nu eram cu cineva, zice, apropiindu-se de mine. A durat ani până am putut să mă mai uit la o altă fată!

– Nu ea a fost problema, ci faptul că aveam nevoie de tine. Nu pare că înțelege. Te-am sunat și mi-a răspuns o altă tipă, la nici o lună distanță?

– La naiba, Presley! Asta s-a întâmplat acum șaptesprezece ani, iar eu nu am fost cu nimeni.

– Doamne! Îmi arunc mâinile în sus. Deci cei șaptesprezece ani care au trecut ar trebui să fie ignorați în cazul tău, dar nu și-n al meu? urlu eu. Știi ce? Nu-mi pasă! Eu doar îți explic de ce nu am mai sunat după aceea.

El privește într-o parte și apoi la mine.

– E un rahat! Și nu doar atât, dar ce contează? Tu ai pus capăt relației cu mine! Tu ai ales să pleci și să o termini, pentru că nu voiai să aștepți trei ani.

– Nu am crezut că o să fii atât de repede cu altcineva.

– Nici nu am fost! Poate era agenta mea cea care a răspuns la telefon, te-ai gândit la asta vreodată?

Cu siguranță nu m am gândit la asta la momentul respectiv. Și nu-mi pasă acum, fiindcă nu despre asta discutam. Am fi

putut avea discuția asta atunci.

Nu, dar cearta noastră nu e despre asta. Nu m am gândit la scenariul ăsta fiindcă tocmai pierdeam sarcina.

– Cum e posibil ca doi oameni să-și amintească același lucru atât de diferit?

– Nu știu.

– Sunt atât de furios, recunoaște el.

Înțeleg ce simte, dar nici unul din noi nu era perfect. Ce s-ar fi schimbat dacă i-aș fi zis despre acel bebeluș cu luni în urmă? S-a întâmplat acum o mie de ani, și pierderea acelui copil a fost unul dintre cele mai traumatizante evenimente din viața mea, până la moartea lui Todd.

– Așa că ai decis să te îmbeți și să vii la mine acasă? Ai decis că vrei să țipi la mine? Să-mi spui cât de mult am greșit? Crezi că tu n-ai nici o parte de vină în toată povestea asta?

– Vină în povestea asta? El râde înfundat. Sper că glumești!

– Amândoi am avut o parte de vină! țip înapoi. Nu spun că eu am avut dreptate, dar cum ne ajută chestia asta acum?

Aceștia sunt Presley și Zachary de altădată. Doi oameni nechibzuiți și copleșiți de emoții. Da, el poate fi dulce și iubitor, dar are și o parte furioasă. Când ațâți ursul, el răcnește tare. Amuzant lucru că și eu sunt la fel. M-a enervat să îl văd venind aici și începând să țipe la mine.

– Nu. Știi care e problema, Presley? Furia lui se rostogolește în valuri. Că m-am întors la mine acasă, pregătit să mă întâlnesc cu tine, și am aflat că noi doi am avut un copil și că tu m-ai mințit în ultimii șaptesprezece ani.

– Cum ai aflat despre asta, Zachary?

Acum, sunt mânioasă. Vrea să fie un nemernic condescendent? Ei bine, o să i răspund la fel. Singura persoană care știa e Angie, iar ea sigur nu i a spus.

– Cine ți a deschis ochii în legătură cu faptul că eu sunt o târfă mincinoasă?

El tresare ușor.

– Nu te-am numit niciodată așa.

– Cine ți-a spus?

Vocea mea este straniu de calmă. Aproape dulce, dar nu găsesc nimic dulce în situația noastră.

– E irelevant.

– Pe naiba! țip, îndreptându-mă spre el.

Își afundă degetele în păr și se dă la o parte din calea mea.

– Trebuie să știu de ce nu mi-ai zis. Furia lui se disipează. Ostilitatea i se transformă în dezamăgire. După toate câte am vorbit, cum naiba ai putut să ții secret o asemenea chestie?

Există o mulțime de răspunsuri pe care aș putea să i le dau. Viața mea a fost un drum pavat cu țepi și cuie. Am astupat, am peticit și am înlocuit anvelopele, dar mașina nu a mai mers niciodată la fel. Pierderea unui copil nu se poate repara.

Zach stă cu spatele la perete, așa că mă îndrept spre el până când ne atingem.

– Nu vorbesc despre asta niciodată. Undeva în adâncul sufletului, el trăiește, dar, în cea mai mare parte a timpului, nu mă gândesc niciodată la asta. Tu ai fost singurul bărbat cu care am visat toată viața să am un copil. Când acest vis a devenit cel mai mare coșmar al meu, în mine s-a căscat un vid.

Mă fixează cu privirea.

– Când m-am întors aici, aveam de înfruntat sinuciderea lui Todd, datoriile, copiii, și ultimul lucru pe care mi l-am dorit a fost să retrăiesc durerea aia. Îmi pare rău că nu ți-am spus, dar, sincer, nu am vrut să mai trăiesc în trecut odată ce am hotărât să o luam de la capăt.

– Totuși, nu ai avut nici o problemă să mă învinuiești pentru trecut, spune el pe un ton frustrat.

Are dreptate. Nu am avut.

– Am greșit.

Am trăit cu vinovăție în toți acești ani, de când am părăsit-o pe cea pe care am iubit-o mai mult decât orice. M-am chinuit mult să mă iert. M-am străduit în fiecare zi ca să demonstrez că sunt mai bun pentru tine! Vine înspre mine, forțându-mă să mă retrag. Ți-am dat fiecare parte din mine, Presley! Pieptul îi tresaltă, în timp ce lacrimile se formează în ochii lui.

– Eu! Doar eu! Ți-am păstrat toate secretele! Am fost de partea ta. Te-am ținut în brațe când plângeai din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Todd.

– Nu ți-am cerut să-mi păstrezi secretele, țip eu. Și acum, ai de gând să folosești sinuciderea lui Todd împotriva mea? Îl împung în spate. M-am bazat pe tine. Crezi că mi-a fost ușor să-ți spun că s-a sinucis?

– Să nu îndrăznești să vorbești despre tatăl meu! strigă Logan și se aruncă spre Zach, împingându-l.

Simt un gol în stomac. Nu știu de cât timp e aici, dar nu așa trebuia să afle fiul meu adevărul.

E numai vina mea. Secretele ies la iveală, oricât de mult încercăm să le îngropăm.

Capitolul 31

– Logan!

Alerg către el.

– Asta nu s-a întâmplat! Tatăl meu nu ar face niciodată asta! M-a iubit!

Lovește cu palmele în picioarele lui Zach.

Zach se ghemuiește și îl ține pe Logan.

– Bineînțeles că te-a iubit, spune Zach, uitându-se la mine cu regret.

– Și nu ai voie să țipi la mama mea! continuă el mișcând mâinile în toate direcțiile. Tu nu ești tatăl meu!

– Știu, amice. Știu că nu sunt. Dar țin la tine.

– Nu, nu ții! Tu n-ai să fii niciodată tatăl meu! Te urăsc!

Cusăturile care îmi țineau laolaltă frânturile de inimă se desfac. Din nou, fiul meu suferă. Sunt o incapabilă. Nu știu cum să repar asta. Cum de reușesc să o dau mereu în bară? Îl apuc pe Logan și îl trag în brațele mele.

– Gata! Logan, oprește-te!

Se luptă cu mine, încercând să ajungă la Zach.

– Logan. Vocea lui Zach îi trădează deznădejdea. Logan, eu nu… eu… eu nu aș încerca niciodată să iau locul tatălui tău.

Ochii lui sunt plini de frică. Nu știu ce să fac. Nu-mi vine să cred că Logan a auzit ce vorbeam.

– Nu aș răni-o niciodată pe mama ta.

Îl legăn în brațe.

– Eu și Zach…, încep, dar ce naiba să-i spun? Că ne certam? Și ce? Nu ar fi trebuit niciodată să audă asta. Îmi pare rău, Lo!

– De ce ai mințit în legătură cu tati? De ce ai spus că s-a sinucis? Nu a făcut-o, spune Logan și începe să plângă. Inima lui s-a oprit!

– Inima lui chiar s-a oprit, admit eu.

Mă privește cu durere în ochi.

– Mi-ai spus că e în rai. Nu mi-ai zis că s-a sinucis! Nu mi-ai spus că nu voia să mai fie cu noi.

Îi cuprind fața în mâini.

– Nu, v-a iubit și a vrut să fie cu voi!

– Minți, strigă el. Tu ne-ai făcut să ne mutăm aici. Noi n-am vrut să facem asta. Noi am vrut să stăm la noi acasă. Lacrimile lui curg șuvoi în timp ce inima mea se frânge. Îl vreau pe tati înapoi!

– Știu că asta îți dorești. Și eu îmi doresc să nu fi plecat niciodată.

– Nu ai voie să spui asta! țipă el. Tu-l iubești pe Zach!

– Logan, zice Zach și-l atinge pe braț. Mama ta l-a iubit pe tatăl vostru foarte mult. Mi-a spus cât de dor îi este de el. Și ce om extraordinar a fost. Cum a avut grijă de voi și v-a dus la meciuri de hochei.

– Tati a fost cel mai bun! spune cu sfidare.

– Trebuia să fie, dacă v-a avut pe tine și pe Cayden.

Logan se uită în altă parte, cu lacrimile curgând.

– Logan, spun pe un ton blând.

– Țipa la tine! Tati n-ar fi țipat niciodată la tine!

– Ce s-a întâmplat? întreabă Angie cu glas gâtuit, ținându-l pe Cayden de mână. Ne vede pe toți înlăcrimați. Logan?

– Spune-i, mătușă Angie! imploră el. Spune-i mamei că tati nu s-a sinucis!

Corpul lui Cayden devine rigid, iar Angie îl ține aproape. Ochii lui se îndreaptă spre mine și spre Angie.

– Lo, zice ea și înghite în sec. E mult mai complicat de atât.

Wyatt, Cooper, mama și tatăl meu apar în spatele ei.

– Mamă? întreabă Cayden.

– Greșiți cu toții! urlă Logan. El… el… el… Logan își întoarce fața la pieptul meu. Nu s-ar fi sinucis!

– Cayden, spun încet și-mi întind un braț în lateral.

El se repede și mă cuprinde în brațe.

– De ce? întreabă el. E adevărat?

Angie mă privește, și buzele îi tremură. O rog din priviri să spună ceva. Nu pot să respir. Mă simt de parcă viața îmi alunecă iarăși printre degete.

– Știi că tăticul vostru a fost fratele meu, spune ea în timp ce pășește încet către noi. Și că mi-e dor de el în fiecare zi, dar uneori se întâmplă lucruri pe care nu ni le putem explica. E dificil și dureros, dar să știți că v-a iubit nespus.

– Și pe mama! adaugă Logan țipând.

Nu-i stă în fire lui Logan să se comporte așa. Întotdeauna a fost cel mai docil. Rațional și intuitiv.

Mă agăț de băieți în timp ce mă lupt cu rănile pe care eu însămi le-am provocat. Am crezut că îi protejez. Ar fi fost greu și dureros dacă le-aș fi spus adevărul încă de la început, dar poate s-ar fi obișnuit cu gândul până acum. Am murit pe dinăuntru cărând secretul ăsta de una singură.

Angie mă privește, și văd cum își reglează respirația în timp ce lacrimile îi curg pe față.

– A iubit-o. Vocea ei e joasă și distrusă. Ne-a iubit pe toți enorm. Dar el era foarte trist, iubitule.

Un icnet se desprinde din pieptul meu.

– V-a iubit pe tine și pe Cayden foarte mult! Îi trag și mai aproape. Niciodată să nu vă îndoiți de asta.

Indiferent de alegerea lui Todd, eu nu-i voi lăsa niciodată pe băieți să se simtă neiubiți. Mă întreb dacă ne a iubit atât de mult încât nu a suportat gândul de a ne vedea suferind. Mă

gândesc la omul care a fost și la cât de mult am fost noi în centrul lumii sale. Cineva care iubește atât de mult nu alege să plece atât de ușor. Oricât de rea a fost alegerea lui, totuși ea m-a adus aici. Mi-a adus înapoi familia și prietenii – și pe Zach. Poate că Todd a distrus o parte din mine, dar a vindecat și o parte din mine care era deja deteriorată. Îmi doresc să nu fi ajuns niciodată în situația asta.

Cayden începe să plângă mai tare.

– Nu înțeleg. Dacă ne-a iubit, de ce a plecat?

Vocea lui tremură.

Cred că știa că, odată ce toate minciunile lui aveau să fie expuse, avea să mă piardă cumva, așa că m-a părăsit în singurul mod în care a putut. În condițiile lui.

– Uneori, nu există răspunsuri. Uneori, trebuie să continuăm s-o iubim pe acea persoană și să ne mulțumim cu gândul că nu mai suferă. Îmi șterg lacrimile care cad. Mereu o să fie în inima și în amintirile noastre. Asta nu o să pierdem niciodată.

Tatăl meu intră încet în hambar și se așază lângă mine.

– Mai țineți minte ce v-am povestit în legătură cu iubirea unui tată, băieți?

Amândoi se uită la bunicul lor și încuviințează din cap.

– Că, indiferent ce se va întâmpla, ea va fi veșnică? El întinde mâna și îmi atinge fața, apoi se uită înapoi la ei. Oricare au fost motivele tatălui vostru, ele nu contează. Ce trebuie să vă amintiți e că el vă iubește pentru totdeauna. Și că trăiește prin voi. Că vă veghează, oferindu-vă multă iubire atunci când aveți nevoie de ea. Cum ar fi acum.

Restul familiei se adună în jurul nostru.

– Vă iubim foarte mult, spune mama mea. Mai mult decât propria viață.

– Dar... începe Logan.

– Nu, fiule. Tatăl meu îl întrerupe. Nu există „dar" în chestiunea asta. Tatăl vostru știa că voi aveți nevoie de dragostea unei familii. S-a asigurat că mama voastră va fi bine. Poate că nu înțelegeți, dar chiar și din rai tatăl vostru are grijă de voi. Sunteți răniți acum, dar priviți în jur. Toți oamenii ăștia vă iubesc ca pe ochii din cap.

Cooper face un pas în față și cade în genunchi.

– Chiar dacă s-a întâmplat asta, nu sunteți singuri, spune el și ne privește. Nu trebuie să țineți în voi ceea ce simțiți. Suntem alături de voi și de mama voastră.

Un plânset zdruncinat îmi părăsește buzele, în timp ce simt că mă rup în bucăți. Am ținut în mine prea mult, lăsând să mă roadă și să-mi sfâșie măruntaiele. Am lăsat propriile temeri să-mi facă rău mai mult decât trebuia. Nu există nici urmă de judecată în ochii lor. Doar iubire necondiționată.

Mă uit la Zach. Bărbatul care a fost totul pentru mine în ultimele șase luni. Cel care mi-a oferit mai multă dragoste și compasiune decât oricine altcineva, și căruia totuși i-am ascuns anumite lucruri. E posibil să fi terminat relația noastră pentru un secret vechi de șaptesprezece ani.

– Vă iubesc. Vă iubesc atât de mult, le spun lui Logan și Cayden, uitându-mă în ochii lui Zach.

El clatină din cap și își mută privirea. Wyatt îi dă un ghiont și-i face un semn cu capul.

Amândoi se ridică și se îndreaptă spre ușă, unde nu-i mai putem auzi. Mâna lui Wyatt se odihnește pe umărul lui Zach, în timp ce corpul lui Zach se lasă moale. Vreau să-l strig, să-l consolez, dar nici măcar nu știu cum stau lucrurile între noi acum.

S-au spus atât de multe.

Atât de multe inimi care au nevoie de vindecare.

Se uită la mine, înclină din cap și iese din raza mea vizuală.

– Poftim, spune Angie și îmi întinde o ceașcă de cafea.

– Mersi! Mă dau mai într-o parte pe balansoar și ea se așază. Chiar am dat-o-n bară.

– Mda, oftează ea. Sau poate nu.

Mă uit la ea, așteptând să-mi explice, pentru că nu văd cum ar putea fi bine în vreun fel. Angie soarbe din băutură, fără să țină cont de așteptarea mea.

– În ce sens? o întreb într-un final.

– Înveți să ceri ceea ce ai nevoie. Nu mai fugi. Te lupți pentru viața ta, Pres. Nu mai ai secrete acum. În sfârșit, ești liberă.

Își trece un braț peste umerii mei, trăgându-mă mai aproape.

– Știu că e înspăimântător, dar Zach trebuia să știe. Și băieții la fel. Și, dacă el nu trece peste, tot e bine. Nu mai trăiești în umbră.

Oricât de întunecată a fost ziua asta, am avut parte și de multă vindecare și iubire. Băieții suferă, dar înțeleg mai multe acum. Părinții și fratele meu au fost cruciali în situația asta. Am stat cu toții și am vorbit, le-am oferit puterea de care aveau nevoie și, la sfârșit, amândoi păreau că s-au calmat.

Sub nici o formă nu suntem bine cu toții, dar măcar avem parte de suport ca să mergem mai departe.

– Și dacă nu se mai întoarce?

– Atunci, nu te merită.

– Am greșit, recunosc eu.

Angie va fi mereu de partea mea, dar sunt conștientă de ceea ce simte față de situația asta.

Cred că erai foarte tânără și foarte rănită. Te cunosc foarte bine, de o mie de ani. Ești o persoană onorabilă, Pres. Dar și una care a fugit mult. Niciodată nu ai rămas să te confrunți cu situațiile de rahat.

Dumnezeule, oare așa mă văd cu toții? Ca pe o femeie lașă?

Stai! Se ridică și mă privește. Înainte să ți imaginezi alte scenarii... Ce voiam să spun e că ai fost cu Zach pe când erai o copilă. Apoi, am fost eu și Todd. Mereu a fost cineva cu tine. Apoi, Todd ți-a tras covorul de sub picioare. Și te-ai ales cu câteva vânătăi și zgârieturi.

– Mă simt ca o proastă.

Ea își odihnește capul pe piciorul meu.

– Nu ești. Ești mult mai puternică decât tipa pe care am văzut-o ultima dată. Ți-ai păstrat poziția, ți-ai cerut iertare și ai încercat să te revanșezi. Cred că ai străbătut un drum lung, draga mea.

– N-am avut altă opțiune.

Răsuflu adânc.

– Nu, mă oprește ea. Ai avut. Cred că și Zach e schimbat. Amândoi sunteți alți oameni. A fost nedrept din partea mea să cred altceva.

Logan deschide ușa, și amândouă privim către el.

– Mamă.

– Ești bine, puiule? întreb în timp ce mă îndrept spre el.

– Îmi place de Zach.

Buzele mele se strâng într-un mic zâmbet trist.

– Și mie.

– Vreau să-mi cer scuze față de el.

Să-l aud pe Logan spunând că vrea să-i ceară scuze lui Zach mă face să mă simt ca și cum nu l-am dat complet peste cap.

– Sunt sigură că o să mai treacă pe aici.

Privește către țarc.

– Ne face să râdem. E foarte drăguț cu noi și te face să zâmbești.

Nu mai vreau să ascund realitatea față de el.

– Eu și Zach avem probleme de oameni mari. Nu contează dacă reușim sau nu să ne rezolvăm problemele. Îl cunosc. Și știu că vă iubește enorm pe tine și pe Cayden și nu cred că o să scăpați de el așa ușor. Nu contează ce se întâmplă. Mă las pe vine ca să îl pot privi drept în ochi. Unchiul Cooper, mătușa Angie, Wyatt, Trent și toți oamenii din orașul nostru vor fi alături de voi. Bine?

– Crezi că e supărat pe mine?

Văd cum i se umezesc ochișorii verzi.

– Nu, puiule. Nu cred că e supărat pe tine. Nici măcar puțin.

El încuviințează din cap.

– L-am lovit destul de tare.

Angie chicotește.

– Cred că noi doi trebuie să mai lucrăm la tehnicile tale de luptă. Data viitoare, trebuie să-l lovești sub centură.

– Angie, o cert eu.

– Să-i învățăm pe băieți elementele de bază, scumpo.

Îi face cu ochiul, și Logan râde.

– Mi-a fost dor de tine, mătușico.

– Oh, puiule! Ni se alătură și-i ciufulește părul. Mie mi-a fost dor și mai mult.

– Te rog să nu asculți nimic din ce-ți spune! Nu vrei să lovești pe nimeni sub centură.

Se spune „testicule", mamă, mă corectează el.

– Nu am de gând să ducem discuția în direcția aia, spun eu râzând.

Băieții...

Privirea lui se îndreaptă, din nou, către țarc.

– Sper că vine mâine.

Aș vrea să spun că și eu sper la fel, dar știu că are multe pe cap. Zach a jucat un rol în viața lui Logan fără ca nimeni să-i ceară asta. A devenit prietenul lui și cineva pe care se poate

baza. Wyatt și Cooper sunt la fel de grozavi, dar Zach e nemaipomenit. Cred că și Cayden îl vede tot ca pe un erou. Își aduce aminte cum s-a simțit când Zach l-a găsit, dar legătura dintre el și Logan s-a format mai greu.

Angie îl ia pe Logan de mână.

– Ce zici dacă mergem cu toții să ne uităm la un film? Din cauza *cuiva* special mai rămân în oraș o săptămână. Îl privește, bătându-se cu un deget în bărbie. Acest *cineva* împlinește 11 ani curând. Mă întreb despre cine e vorba.

Logan își dă ochii peste cap.

– Trebuie să lucrezi la abilitățile tale actoricești, mătușico.

– Îți dau eu ție abilități actoricești.

– Să nu mi le dai mie, spune el oftând. Păstrează-le, fiindcă ai nevoie de ele!

Izbucnim cu toții în râs, în timp ce Angie începe să-l alerge.

– Vino aici, monstru mic ce ești!

Amândoi intră în casă, iar eu rămân pe loc, întrebându-mă ce urmează. Mă simt atât de pierdută. Băieții încep să se obișnuiască treptat cu noua realitate, dar e clar că eu și Zach nu suntem nici pe departe acolo. Nu contează ce se va întâmpla, trebuie să vorbim din nou.

Îmi scot telefonul și îi trimit un mesaj.

Eu: *Trebuie să vorbim.*

Mă holbez la telefon, așteptând să primesc un răspuns. Nu mai știu nimic despre Zach de când a plecat cu Wyatt.

Zach: *Știu.*

Asta e tot? Încerc să-mi păstrez cumpătul. Nu mai am energie și pentru asta.

Eu: *Mâine?*

Zach: *Da, mâine. Cum se simt băieții?*

Privesc cerul și mă rog: „Te rog, nu mă lăsa să-l pierd pe bărbatul ăsta din nou! Te rog, ajută-ne să găsim o soluție!"

Eu: *Băieții par în regulă. Logan e îngrijorat că ești supărat pe el.*

Răspunsul lui vine imediat.

Zach: *Niciodată. Sunt supărat pe mine însumi. Pe noi. Vorbim mâine.*

Încep să scriu o replică. Rămâne pe ecranul telefonului în timp ce dezbat dacă să o trimit sau nu. Asta nu e ceva despre care ar trebui să vorbim prin mesaje, dar trebuie să-i spun că-l iubesc. Trebuie să știe că, deși amândoi trecem prin multe, asta nu s-a schimbat.

Eu: *O să-ți simt lipsa diseară. Te rog să știi că, orice ar fi, te iubesc.*

Apăs „trimite" și închid ochii.
Mă așez, ținându-mi telefonul în mână și așteptând să aud sunetul specific.
Dar asta nu se întâmplă.
Cred că, din nou, am pierdut dragostea vieții mele.

Capitolul 32

– Taman când am crezut că totul s-a rezolvat între ei. Nici nu am apucat să le facem un tort de împăcare, se aude vocea doamnei Rooney pe hol. Binecuvântată fie-i inima! Cred că e la pământ.

– Nici măcar nu s-a dat jos din pat încă.

Oh, Doamne! Mai bine opresc acest tren înainte să deraieze de pe șine. Intru în bucătărie, care e plină de mâncare. E atât de plină, încât ai zice că am pășit în laboratorul unei cofetării. Angie stă la masă, savurând ceva și notând în agendă.

– Ce se întâmplă aici? mormăi eu.

– Bună dimineața, soare!

Angie încearcă să pară veselă, dar e clar că se preface. Știe că sunt departe de a mă simți ca o rază de soare. Mă uit la celelalte patru femei din bucătăria mea. Doamna Rooney, mama, doamna Hennington și profesoara mea din clasa a treia, doamna Kannan. Asta nu poate fi de bine.

– Oh, dulceață, spune doamna Rooney, cu buzele țuguiate. Îmi pare atât de rău pentru tine și Zach!

O privesc cu ochii mari.

– Poftim? De unde naiba știți?

– Am auzit totul despre cearta voastră. Mâna ei se odihnește pe brațul meu. Cred că ești devastată.

– Absolut devastată. Adică, uită-te la ea, comentează doamna Kannan.

M-am trezit acum zece minute. La ce naiba se așteaptă?

Și, în plus, nu mă așteptam la o paradă a dulciurilor în casa mea. Mă frec la ochi, sperând să nu se vadă că îmi dau ochii peste cap. Am nevoie de cafea ca să pot face față. Doamna Hennington face un pas în față.

– Mereu o să fii ca o fiică pentru mine.

– Mulțumesc! Cred, spun și clatin din cap. Suntem bine, totuși. Adică, *vom fi* în regulă, doar trebuie să purtăm o discuție.

Ele vorbesc de parcă eu nici nu aş fi acolo.

– Crezi că va mai găsi un alt bărbat la vârsta ei? întreabă doamna Kannan. E încă drăguță și nu a luat în greutate prea mult, dar nu-i nici un pui de găină totuși.

– Sunt chiar aici, le reamintesc.

– Zach arăta oribil seara trecută, oftează doamna Hennington întorcându-se către prietenele ei. Eram așa bucuroasă că în sfârșit s-au regăsit.

Stau acolo ca un spectator al propriei vieți.

– Nici măcar nu am apucat să ne bucurăm de reuniunea lor, că au și stricat-o, spune mama. Jur că fata asta a fost mereu prea deșteaptă pentru binele ei.

– Am auzit că a ținut un mare secret față de el.

– Hei! țip eu. Vă pot auzi!

Doamna Rooney se uită la mine și își întoarce privirea înapoi la mica lor reuniune.

– Nici el nu a fost Domnul Perfect, Macie. Ce vreau să spun e că și băiatul tău are nevoie de o bătaie bună din când în când.

Nu pot să mai stau să le ascult și să încerc să le opresc pare zadarnic. O să discutăm azi, și apoi toată șarada asta o să înceteze. O privesc pe Angie care se îndoapă. Ridică din umeri nepăsătoare.

– Vreau să le angajez pe toate zeițele astea în ale bucătăriei.

Bucăți de prăjitură îi cad din gură.

– Ai nevoie de o troacă.

Mă trântesc pe scaunul de lângă ea.

– Ai încercat asta? Îmi împinge o furculiță. Mănâncă! E orgasmic.

Gust o bucățică din prăjitura cu brânză a doamnei Hennington. Aș recunoaște-o oriunde. Are un gust divin.

– Ăsta-i motivul pentru care m-am apucat de făcut prăjituri.

– Acesta ar fi motivul pentru care eu aș lua o tonă în greutate, recunoaște Angie în timp ce-și înfige furculița în prăjitură. Dumnezeule! geme ea. Aș putea să mor în raiul ăsta zaharos.

Mă las pe spate și încerc din răsputeri să nu ascult discuția din jur. Potrivit spuselor, Zach nu s-a întors acasă cu o seară în urmă. Bineînțeles că eu am adormit cu telefonul în mână, rugându-mă să sune. Am mers la pârâu, dar nu era acolo. Mă simt dezechilibrată.

Eu: *Te rog spune-mi că ești bine. Vreau să vorbim mai devreme, nu mai târziu.*

– O să faci diabet dacă rămâi aici, zic eu amuzată.

Angie mănâncă în timp ce eu aștept un semn.

– Presley, îmi atrage mama atenția de la telefon. Orașul vrea să-ți pregătească ceva frumos.

Zâmbește la prietenele ei.

– Pentru? întreb confuză.

– Păi, spune doamna Rooney și se apropie de mine, pentru despărțirea ta. Nici o femeie nu ar trebui să treacă prin asta la vârsta ta.

Faptul că reușesc cumva să nu gem zgomotos ar trebui să-mi aducă o medalie.

– Nu ne-am despărțit. Am stabilit să vorbim.

Serios? întreabă mama. Atunci, de ce s a grăbit Macie să vină aici ca să-mi spună că a văzut-o pe Felicia mutând cutii la el acasă?

Simt că inima îmi sare din piept. Nu se poate să o primească înapoi. Ar fi imposibil. E nebunesc şi greşit.

– Doamnă Hennington, spun cu voce sugrumată. Sunteţi sigură?

– Îmi pare rău, dragă. Privirea îi cade în podea. Am întrebat-o ce naiba crede că face, dar a spus că Zach o să-mi zică în curând. Pe el nu l-am văzut totuşi, dar era clar că ea îşi aducea lucrurile înapoi.

Ea oftează înăbuşit.

– Mai că îmi vine să-l alung de pe proprietatea mea.

– Cum? reuşesc eu să mormăi. Adică, sigur e o greşeală la mijloc.

Ea mă mângâie pe spate.

– Aş vrea să fie.

Păi, atunci, la naiba cu asta! Nu o să stau cu mâinile în sân de data asta. Nu poate să-mi spună că e aici pentru mine, că mă iubeşte şi că vrea să construiască o casă cu mine, apoi să se ducă la Felicia după prima noastră ceartă. Sub nici o formă nu accept aşa ceva. Trebuie să fi înţeles ea greşit. El a vrut o zi – ei bine, eu am vrut o viaţă.

Capitolul 33

Zachary

Mă holbez la mesajul de aseară și mă urăsc pentru că nu am răspuns. După ce am trimis ultimul mesaj, am azvârlit telefonul în partea opusă a camerei. Nu voiam să mai văd ce-mi scrie. Între durerea de cap din cauza băuturii și durerea din piept, îmi era imposibil.

Presley habar n-are cât de distrus sunt. Un copil. Copilul nostru. Singurul lucru pe care nu l-am dat nimănui altcuiva pentru că nu-mi puteam imagina să am un copil cu altcineva în afară de ea. Nu a spus niciodată un cuvânt, și, din cauza asta, nu pot vorbi cu ea acum.

– Ar trebui să o suni, mă zorește Trent. Amândoi frații mei au stat cu mine aseară. Eram atât de distrus, aruncând cu lucruri prin casă, încât nu au fost convinși că nu o să mă lupt și cu restul mobilei. Așa că m-au dus la cabana lui Wyatt, unde nu se găsește aproape nimic, darâmite ceva care poate fi spart.

– Și ce să-i spun?

– Că îți pare rău și că o iubești. Nu știu! Ai plâns toată noaptea spunând cât de mult înseamnă pentru tine. Știi că n-o să încetezi să o iubești vreodată, nu?

Încuviințez din cap.

– Atunci, nu fi idiot!

– A mințit!

– Și ce? intervine Wyatt. Și care-i problema, la naiba? E Presley Townsend. Fata pentru care jumătate dintre bărbații din acest oraș și-ar da coiul stâng. Nici măcar nu mai aduc în discuție ce înseamnă asta pentru tine.

Trent aprobă spusele lui Wyatt cu un mormăit. Fratele meu mai mic începe să vorbească din nou.

Nu i găsesc scuze, spun doar că tu o cunoști cel mai bine și știi prin câte a trecut.

– Crezi că e în regulă că a ținut secretul ăsta față de mine? ripostez. Ești de acord cu faptul că am petrecut atâta amar de timp... Dumnezeule! Nici măcar nu știu de ce naiba sunt supărat acum! Știu doar că mi-am petrecut toată nenorocita de viață încercând s-o uit.

– Și ai uitat-o? Nu o mai vrei? Ești dispus să renunți la ea? Wyatt zâmbește, în așteptarea răspunsului meu. O să fii în stare să vezi cum alt bărbat își trece mâinile peste trupul ei în timp ce dansează la bar?

Văd roșu în fața ochilor.

– Du-te dracului!

– Nu cred. Dacă o iubești, încetează să mai fii un nemernic în legătură cu situația asta. Te-a mințit, înțeleg. A fost într-un loc întunecat. Continuă pe un ton mai neutru: Eu nu știam că soțul ei s-a sinucis. Cred că a trecut prin iad. E de înțeles de ce i-a fost frică să-ți spună asta, omule.

Rațional, înțeleg toate astea și faptul că ea a fost supărată pe mine mult timp. Eu nu m-am îndoit niciodată că ne vom rezolva problemele, dar ea, da. Nu era convinsă că o să găsim dragostea pe care ne-am purtat-o cândva. Sau dacă era totul doar în capul nostru. Dar eu am știut.

– Ce naiba vrei să spui cu asta? Să-i fie frică de mine?

– Ai părăsit-o. Todd a părăsit-o. A pierdut totul. A reușit să te aibă din nou. Care crezi că era următorul scenariu plauzibil în mintea ei? Își trosnește gâtul. Te rog, fă alegerea greșită. Las o să plece! Să vedem ce o să se întâmple.

Trent se ridică, face câțiva pași și mă plesnește peste ceafă.

– Ești un idiot.

– Voi amândoi sunteți.

Așa e, chicotește el. Dar cel puțin eu mi am dat seama că aș face tot posibilul să o cuceresc pe Grace dacă aș ști că vrea să plece definitiv.

E plin de rahat. Grace a ieșit din viața lui de luni bune, doar că el nu vede asta. El e ultima persoană de la care accept sfaturi când vine vorba despre dragoste. Wyatt îmi aruncă o privire care îmi dă de înțeles că suntem de aceeași părere în legătură cu Trent.

– Cum ai aflat despre bebeluș? întreabă Trent.

– Nu contează.

Ce contează acum e că ea mi-a ascuns asta. Eu am aflat, și asta e problema actuală. Wyatt mă fixează cu privirea.

– Ba contează.

– S-o crezi tu, spun eu și-mi ridic bărbia. Imaginează-ți că o cunoști pe fata visurilor tale, vrei să te căsătorești cu ea, ai muri pentru ea și afli că ea a păstrat un asemenea secret, atâta vreme. Meritam să știu despre bebeluș.

Wyatt sare în picioare și se îndreaptă către mine.

– Dintre noi trei, tu ai fost mereu cel mai încet. Și totuși, ai reușit să o cucerești, spune și pufnește frustrat. Știu cum e să vezi persoana iubită cum se uită la altcineva. Am trăit asta. Știu cum e să nu reușești să spui ceea ce gândești pentru că știi că, dacă o faci, viața se va schimba. Pocnește din degete. Uite așa! Vrei să te joci cu ea? O să găsească alt jucător. Coada e lungă la ușa ei.

Iese pe ușă, și Trent clatină din cap.

– E îndrăgostit de Presley din prima clipă când a zărit-o, dar ea a pus ochii pe tine. Nu știu ce așteptări ai de la el. A stat pe tușă ca să nu se bage între voi, dar nu sunt sigur că o să mai stea departe dacă tu te dai bătut.

– Ar fi mort pentru mine.

– De ce?

– Pentru că ea e a mea.

– Acum, e. Trent își pune mâna pe umărul meu. Dar nu și dacă o lași să plece.

Mă las pe spate în scaun în timp ce Trent iese și el. Nu mai știu ce să fac. Au trecut aproape 24 de ore de când am văzut-o. De atunci, m-am gândit în fiecare clipă la ea. Apoi, la Logan și la Cayden. Cât de distruși erau băieții ăia din cauza adevărului! Cât de distrus sunt eu din cauza adevărului!

A făcut-o pentru că a vrut să rănească pe cineva? Nu. Sunt pe deplin conștient de ce mi-a ascuns asta. Dar nu doare mai puțin.

Stau acolo, gândindu-mă la cum visam să avem un copil. Atâtea nopți pe care le-am petrecut vorbind despre viața noastră și despre cum avea să fie.

– Doi băieți și o fată.

Presley se uită într-o parte, cu ochii înstelați.

– Eu vreau doar fete, îi spun, iar ea se rostogolește înapoi zâmbind.

– Sigur că vrei, Zachary Hennington. Sigur că vrei.

I-aș da tot ce-și dorește, doar să zâmbească așa pentru totdeauna. Sunt un idiot norocos.

– Ce zici dacă facem un compromis? o întreb.

Se uită la mine și o văd cum contemplă ideea.

– Ce fel de compromis?

Treaba e că mă cunoaște destul de bine încât să știe că aș ceda în fața ei. Dar mă lasă să visez pentru o vreme. Nu e ca și cum putem să controlăm ce iese.

– Doi băieți și două fete.

– Patru copii?

– De ce nu? Eu am doi frați și tu, unul. E mai bine să avem un număr par.

Ceea ce e adevărat. Eu și Trent mereu ne aliem împotriva lui Wyatt. Seara trecută, aproape că am fost bătuți fiindcă l-am atârnat de stâlpul cu steag. „Ținutul libertății", asta i-am zis tatălui nostru când ne-a întrebat de ce am făcut asta El a râs, dar mama striga ceva despre băieți și părul ei.

Presley își întoarce capul și privește către cer.

– Nu știu. Adică, ar fi multe nume de ales. Și momentan ne-am hotărât la două.

E nebună, dar o iubesc.

– Știm că prima fetiță o să se numească Sadie și primul băiat: Colton.

– Da, dar am stabilit asta după ce ne-am certat o lună...

– Ne-am și împăcat, îi reamintesc.

– A fost distractiv, admite ea. Dar încă două nume implică o ceartă și mai mare.

Îmi place când accentul ei devine mai pronunțat. Presley e o sirenă. Îi pot auzi chemarea indiferent unde mă aflu. Pe teren mă simt de parcă aș intra într-un tunel. Mă concentrez doar la minge, la jucători și la ce am de făcut. Mă detașez și trăiesc în acel moment. Doar dacă nu o aud pe ea vorbind. Nu știu de ce, dar ea mă scoate din transă cu un singur cuvânt. Și, dacă e supărată, accentul ei devine mai pronunțat, și e tot ce aud.

– Implică și mai multă împăcare.

– Dacă te iert, zice și își înalță capul.

– Mereu o faci, îi aduc eu aminte.

Presley geme.

– Încetează să fii așa al naibii de drăguț!

– Ce zici de... Noah și Holly?

Ea își dă ochii peste cap.

– Astea sunt numele pe care le spui mereu!

– Care sunt ale tale?

Deja știu ce o să aleagă.

– Sydney și Dawson.

Ca în serialul ăla pe care l urmărești? La naiba, nu! Nu mi botez copilul după un tip care trăiește lângă un pârâu.

– Tu trăiești lângă un pârâu! pufnește ea și își încrucișează brațele. Și-mi place numele lui. Pacey e numele care mă înnebunește.

Jur că știe ce să spună ca să mă facă gelos. Bineînțeles că ei îi place de o afurisită de vedetă TV. Mă forțează să rezist o oră urmărind emisiunea aia de rahat, în fiecare săptămână. Apoi, trecem la altă emisiune, imediat după aceea. Ea, Grace și Emily au o întâlnire săptămânală, dar cumva am ajuns și eu să fiu tras în asta.

– Nu-l numim pe băiatul nostru după nici unul dintre personajele alea, spun ferm.

– Bine.

– Ce zici de Babe dacă e băiat și Penelope dacă e fată?

Presley se uită la mine de parcă mi-am pierdut mințile.

– O să mă prefac că ai glumit cu Babe. Simplul fapt că-i dai numele unui jucător faimos de fotbal nu înseamnă că o să-l faci să fie unul. Și Babe i-am spus porcușorului pe care tocmai l-am cumpărat. Deci, nu.

– Bine, tu alegi numele de fată și eu pe cel de băiat. Indiferent de ce alegem, astea rămân.

– Bine, aleg Violet pentru fată.

Sună bine.

– Pentru băiat, Logan.

Ea zâmbește.

– Îmi place. Colton, Sadie, Logan și Violet Townsend-Hennington.

Poftim? Aproape că mi pierd mințile. Ce naiba te face să crezi că nu o să renunți la numele de domnișoară? Care e faza cu numele alea două la final?

Presley își dă iarăși ochii peste cap, privindu mă cu un rânjet.

O femeie are tot dreptul să combine cele două nume.

– Îți arăt eu combinare.

Mă las în jos și o sărut pasional. Se răsucește sub mine, și eu mă străduiesc să nu-i smulg hainele chiar aici, în afara terenului. Fata asta habar n-are ce-mi face.

Îmi strâng telefonul în mână până ce degetele mi se albesc. Trebuie să fac o alegere. Merită să trăiesc fără ea pentru tot restul vieții din cauza acestei greșeli?

– Du-te acasă și fă un duș, spune Wyatt, venind înapoi după ce s-a calmat. Apoi, fă-ți curaj și scoate-ți capul din cur, preferabil în ordinea asta. Pentru că-ți promit ceva. Face un pas în față. Dacă nu te duci după ea, o să mă duc eu, și de data asta nu o să mai joc cinstit. O să-i arăt de ce sunt fratele mai bun și de ce ar fi trebuit să fie cu mine în tot timpul ăsta.

Furia mea sporește, și mă postez în fața lui.

– Ascultă-mă, îi spun direct. Nu am renunțat la ea, așa că nu mă face să te-ntind pe aici. Să-ți ții mâinile acasă!

– Atunci, du-te și ține-te de ea!

Trec de el, lovindu-l cu umărul.

– Gâgâuță.

El râde în timp ce ușa se închide cu un bufnet în urma mea.

Mă îndrept spre casă în timp ce mintea mea întoarce pe toate părțile ce e corect și ce nu. Una e să înțelegi de ce a făcut ceea ce a făcut, alta e să accepți. Apoi, mai sunt și copiii și prin ce trec ei.

Poate că acum nu e momentul potrivit pentru *noi*.

Poate că nu va fi niciodată momentul potrivit.

Aș fi putut să fiu alături de ea în tot acel timp. Partea care mă enervează cel mai mult este timpul pe care l-am pierdut. Mi-am petrecut toată viața gândindu-mă la ea, chiar și atunci când încercam să o uit. Am sabotat fiecare relație pentru că

nimeni nu se putea ridica la nivelul ei. Iar ea nu ar fi trebuit să iubească pe altcineva. Nu ar fi trebuit să existe un alt bărbat care să o consoleze. Eu aş fi fost acolo.

În schimb, a ţinut un secret şi l-a folosit pe post de scuză. Ce altceva îmi ascunde?

Ajung acasă şi suspin. Nu am răbdare pentru ceea ce văd. Felicia stă sprijinită de uşa de la intrare. Când mă uitam la ea, vedem doar frumuseţe, dar acum văd cât de orb am fost. E la polul opus faţă de Presley, din toate punctele de vedere. Când ieşeam în oraş, Felicia petrecea ore întregi ca să se aranjeze. Cu Presley nu durează nici cinci minute. Felicia nu e iubită de oamenii din acest orăşel, dar mă păcăleam spunându-mi că ei nu o cunosc aşa cum o cunosc eu. Cred că eu eram cel care nu o cunoştea. M-a păcălit, dar acum văd lucruri pe care nu le-am observat în trecut.

– Salut, zice ea zâmbitoare. Am vrut să vin să văd cum eşti. M-am îngrijorat când am auzit că ai stat la bar până au închis şi că Brett a fost nevoit să te aducă acasă.

– Sunt bine. Nu sunt nici pe jumătate la fel de drăguţ ca de obicei. Se pare că îi ia cam mult timp să priceapă ce rol mai are în viaţa mea. Ar trebui să pleci. Apreciez că ai venit să vezi ce fac, dar prefer să fiu singur.

– Zach, oftează ea. Te rog, ai nevoie de un prieten.

Mă uit la ea şi mă întreb dacă am fi reuşit să rezistăm împreună dacă Presley nu s-ar fi întors. Aveam de gând să mă căsătoresc cu ea pentru că sosise timpul. Era lucrul corect de făcut. Trent m-a întrebat dacă am iubit-o vreodată pe Felicia. Am iubit-o, dar niciodată atât de mult cât o iubesc pe Presley.

– Am nevoie să mă gândesc, Felicia. Singur.

Îşi pune mâna pe braţul meu.

– Ştiu cât te doare asta. Mă bucur că în sfârşit vezi ce fel de persoană e Presley. E o mincinoasă, Zach. Mereu a fost. Cum a

putut să țină în secret faptul că a rămas însărcinată cu tine?

– Oprește-te! îi poruncesc. Oprește-te, pentru că înțeleg ce încerci să faci.

– Eu nu fac nimic.

– Nu? Încep să râd. Spune-mi că asta nu e parte din planul tău.

Felicia face un pas înapoi.

– Plan să ce?

Nu zic nimic, doar mă uit la ea.

– Am putea să trecem peste asta, Zach, spune și zâmbește ca o prostănacă.

Ce spuneam.

– Nu. Nu putem.

– Zach, zice ea pe un ton implorator. Te rog, sunt îndrăgostită de tine. Eu te pot face fericit.

Chiar în momentul ăsta, știu unde vreau să fiu.

– O iubesc pe Presley.

Amândoi ne-am petrecut întreaga viață fugind. Fie unul spre celălalt, fie îndepărtându-ne. A venit momentul să ne rezolvăm toate rahaturile, ca să putem merge mai departe. Să o iubesc nu e o alegere – e ceea ce sunt.

– Nu, ascultă la mine, meriți mai mult. Felicia face un pas înspre mine și-mi pune mâna pe ceafă. Eu mă retrag, dar ea strânge mai tare. Mereu am știut că te vei întoarce la mine.

– Ei bine, se aude vocea lui Presley din spatele meu, cred că acum știu de ce nu mi-ai trimis mesaj înapoi.

O împing pe Felicia la o parte și mă întorc către Presley, care are lacrimi în ochi.

Jur pe Dumnezeu, Presley! Mă depărtez de Felicia și merg către fata pe care o iubesc. Am venit acasă, și ea era aici.

Ea clatină din cap.

Mama ta a spus că a văzut-o pe Felicia că își mută lucrurile înapoi.

Își încrucișează mâinile la piept.

– Nu se mută aici, îi explic.

Presley se retrage.

– Am venit aici pentru că nu mai pot să stau deoparte de tine nici o secundă. Mi-e atât de dor de tine, că mă doare inima, Zach.

O apuc de mâini, dar se retrage.

– Am crezut că este o greșeală, continuă ea. Am crezut că s-a înșelat ea.

Nu știu ce a văzut mama mea, dar sigur nu asta. O privesc pe Felicia, întrebându-mă ce fel de joc joacă.

– I-ai spus mamei mele că noi doi ne-am împăcat?

Felicia face un pas înapoi, frământându-și mâinile.

– I-am spus că mut niște cutii.

Mă întorc către Presley.

– Nu pe ea o vreau, clarific eu. Am venit acasă pentru a face un duș și apoi voiam să trec pe la tine.

Presley nu pare să creadă ce aude.

– Ca să ce?

Bate din picior.

– Asta.

Nu mai pot aștepta nici o secundă. O apuc de umeri și-mi lipesc gura de a ei. Îi inhalez parfumul și-mi confirm ceea ce știam deja. Pe ea o iubesc. Aici e locul meu. O să lupt până la moarte pentru ea. O să ne certăm, pentru că suntem amândoi colerici. O să mai greșim din când în când, și avem multe lucruri de lămurit, dar Presley e viața mea.

A venit până aici, și pentru prima dată nu simt că îmi scapă ceva. Simpla ei apropiere face ca o parte din mine să prindă viață. Ar fi un adevărat chin să o las iar să scape.

O eliberez din strânsoare, iar ea face un pas înapoi. Grozav! O să mă plesnească iarăși.

În schimb, zâmbește.

– Asta ar fi mers!

Ea privește în spatele meu.

– Nimic nu s-a întâmplat. Nici nu se va întâmpla, zic eu.

– Bine, spune ea.

– Bine? țipă Felicia din spatele meu. Bine? Pur și simplu? Minte despre un copil, ține un secret ani în șir, te face să pari un fraier, și tu o săruți? Eu îți spun adevărul. Îți spun ce s-a întâmplat, și pentru tine asta nu înseamnă *nimic?*

O trag pe Presley lângă mine.

– Asta nu-i treaba ta.

Presley se îndreaptă către ea.

– Deci tu i-ai spus. M-am gândit eu că ai stat ascunsă pe undeva, ai auzit ce nu trebuia și ai așteptat marea ocazie.

Are dreptate. Felicia a așteptat până când Presley a plecat și mi-a spus totul.

– Ai uitat un mic detaliu, comentează Presley.

– Ce anume?

– El nu te iubește.

Presley se întoarce și vine către mine. Încă avem de vorbit, dar nu pot s-o las să plece. Viața mea nu ar mai continua fără ea.

– Du-te naibii, Presley! urlă Felicia.

Presley se întoarce, își ridică mâna și flutură din degete înspre ea.

– La revedere, Felicia!

Am încurcat-o cu tipa asta.

Capitolul 34

Presley

– Ar trebui să vorbim, îmi spune Zach în timp ce mașina Feliciei se îndepărtează.

Știu că nu suntem bine. Indiferent de ce a zis de față cu ea sau de felul în care m-a sărutat. Sunt o mulțime de lucruri care trebuie aduse la suprafață.

– Sunt de acord.

Intru în casa lui și dau peste o lampă care e aruncată pe jos și peste câteva ziare împrăștiate.

– Ce naiba?

– Eram supărat.

– Văd asta.

Închide ușa și începe să adune lucrurile.

– Încă sunt nervos.

Mi-am imaginat că o să fie.

– Mă lași măcar să îți explic? îl întreb.

El se așază și eliberează un loc și pentru mine.

– Spune!

Mi se strânge stomacul în timp ce încerc să formulez un răspuns.

– Când aveam 16 ani, voiam să mă mărit cu tine. Îmi aduc aminte că-i spuneam mamei mele că eu voi fi doamna Zachary Hennington. Zâmbesc și continui: Eram atât de îndrăgostită de tine, încât nici nu-mi păsa ce implica asta. Știam doar că erai cu câțiva ani mai mare decât mine, ceea ce însemna că aveai să termini liceul mai repede, dar încrederea în noi era de neclintit. Eram atât de tânără. Credeam că cel

mai important lucru era să ne iubim, restul avea să se rezolve de la sine.

Ai habar cum a fost pentru mine să te las în urmă, Presley? întreabă Zach, aplecându-se în față. Aveam 18 ani și plecam la facultate, unde coechipierii mei se culcau cu femei care vânează sportivi, în timp ce eu număram zilele până când te puteam revedea.

Îmi așez mâna pe a lui.

– Știu asta. Sau cel puțin am crezut că știam. Când erai plecat și eu rămâneam aici, eram tare tristă. Grace venea pe la mine și mă scotea din casă cu forța. Am ratat balul de absolvire fiindcă tu aveai meci în săptămâna aia. Eu nu aveam nimic, Zach. Eram un nimeni. Mă ridic și încep să mă plimb prin cameră. Deși au trecut o mie de ani, se simte ca ieri. Când, în sfârșit, m-am mutat în Maine, mă gândeam doar la faptul că vom avea din nou doi ani împreună. Că eram aproape de jumătatea mea. M-ai cerut în căsătorie în ziua de absolvire, și atunci am crezut că asta e tot. Știam că visul tău era să joci. Cred că în sinea mea îmi tot spuneam că urma să se întâmple asta, dar după ce aveam să terminăm amândoi școala. Că nu voi trece prin asta singură. Apoi, ai acceptat oferta aia fără nici o ezitare. Nici măcar nu ai vorbit cu mine mai întâi.

– Dacă crezi că mi-a fost ușor să te părăsesc, spune el făcând un pas înspre mine, te înșeli.

– Nu cred asta.

El își trece mâna peste fața mea.

– Știi de câte ori am retrăit momentul ăla? Am ezitat, Pres. Voiam să vorbesc cu tine, dar managerul mi-a spus că, dacă plec, n o să mai am niciodată o astfel de oportunitate. Nu știam ce să fac.

– Înțeleg asta acum. Mi-a luat mult timp, dar chiar înțeleg. Vreau să-ți explic ce s-a întâmplat cu bebelușul nostru.

Respir adânc și răsuflu.

El închide ochii și se așază pe canapea. Mă proptesc bine și mă las să simt totul, așa cum s-a întâmplat cu șaptesprezece ani în urmă.

– Tu plecaseși, iar eu eram peste măsură de deprimată. Credeam că o să stai. Chiar am crezut că o să te dai jos din autobuzul ăla, că o să mă iei în brațe și că o să fim împreună. Am fost nebună, dar te-am iubit atât de mult. În ochii mei, am redevenit copii. Pot vedea filmul cum mi se derulează în minte. Am început să mă simt foarte rău, dar am pus-o pe seama faptului că ai plecat. Abia puteam să mănânc și eram un dezastru ambulant. Pufnesc și-mi dau ochii peste cap. Eram proastă. Adică, pe bune, foarte proastă. Angie m-a forțat să mă duc la doctor, și am aflat că sunt însărcinată în douăsprezece săptămâni. Sarcina era deja destul de avansată. Iar eu nu mă hrănisem ca lumea, nu luasem vitamine, nimic. Cred că atunci am plâns mai rău decât în ziua în care ai plecat.

– De ce nu m-ai sunat? întreabă el.

Întrebarea de un milion de dolari.

– Aș vrea să-ți dau un răspuns mai bun de atât, recunosc eu. Cred că asta regret cel mai mult. Nu voiam să știi. Nu voiam să mai faci parte din viața mea. În mintea mea, tu aleseseși să pleci, așa că nu voiam să-ți dau șansa să te întorci.

– Uau!

Se lasă pe spate.

– Știu, spun repede și mă trag mai aproape. Știu cât de nasol sună asta, dar nu vreau să te mai mint. Știu cât de mult am greșit. A fost cel mai rău lucru pe care l-am făcut. Totuși, după două săptămâni m-am schimbat.

El privește în sus.

– Nu înțeleg.

Aveam deja paisprezece săptămâni de sarcină, și mi aduc aminte că am simțit o senzație neobișnuită în burtică. Todd era în vizită, iar eu am început să țip. Noi doi ne petrecuserăm ziua uitându-ne la televizor și îmbuibându-ne cu de toate. Todd era lângă mine când am simțit prima fâlfâire, dar mi-am dorit să fiu cu Zach. Îmi amintesc că mă uitam la el cu lacrimi în ochi, pentru că nu erau ochii albaștri pe care voiam să îi văd că mă privesc înapoi.

– Știam că trebuie să-ți spun. Încercam să-mi adun curajul ca să te sun. Todd a insistat să-ți spun. Lucrurile între mine și el erau platonice, dar vedeam că avea sentimente pentru mine. Mi-a spus categoric că tu ar trebui să știi.

Oricât de mult a greșit Todd și oricâtă durere ne-a pricinuit mie și băieților, el nu a fost crud cu Zach. Nu am priceput asta atunci, dar cred că asta m-a atras la el încă de la început. Faptul că era corect. Sau poate credea că sunt irațională.

– Presley, spune el, eliberând un oftat tremurat. Aproape că înțeleg rahatul pe care l-am făcut când eram tineri. Dar în ultima perioadă ne apropiaserăm iarăși, făceam planuri, și totuși nu ai simțit nevoia să-mi spui.

– Mi-era teamă. Eu am trecut prin asta, nu tu. Am trecut prin iad, și ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să povestesc despre asta.

Zach mă privește cu un amestec de înțelegere și furie. E nedrept față de el, dar pierderea acelui copil a fost ceva îngrozitor pentru mine.

– Ce nume i-ai fi dat? întreabă Zach.

Nu știu ce importanță are.

– De ce?

– Îți mai aduci aminte discuțiile pe care le am purtat?

Mă aplec puțin pe spate, încercând să mi amintesc despre ce conversație vorbește. Am avut atât de multe despre cum urma să fie viața noastră. Zâmbesc în sinea mea, gândindu-mă la felul în care ne-am fi războit pe nume. Felul în care se frustra când spunea vreun nume straniu. Mă distra treaba asta.

– Sadie și Colton, spun pe măsură ce îmi aduc aminte.

Mă privește fără să mai zică nimic.

Oh, Dumnezeule! Zach, icnesc eu. Asta...

– Logan și Violet.

Fața lui nu dezvăluie nimic în legătură cu gândurile sale, dar nu pot decât să-mi imaginez. De aceea arăta rănit când i-am spus numele lui Logan.

– Jur, zic eu. Uitasem de discuția aia. Am încercat să uit atâtea, fiindcă dureau ca naiba. De fiecare dată când îmi aduceam aminte, eram aruncată într-o depresie și mai adâncă.

Zach face un pas în față.

– Mă simt de parcă te-am trădat. Vocea lui se frânge. Te-am dezamăgit și nici măcar nu mi-am dat seama. Ceva s-a întâmplat atunci, că altfel nu pot să-mi explic.

Îl iau de mână.

– Nu voiam să distrug ce am construit amândoi. Am fost atât de îngrijorată că te-aș putea pierde din nou. Să fiu cu tine mă face cea mai fericită, dar și absolut înspăimântată. Trebuie să merg mai departe, deși o să doară. Duceam o viață bună înainte, dar viața mea s-a prăbușit. Când sunt cu tine, mă simt de parcă am un loc în lumea asta. Sunt liberă să fim *împreună*.

Degetele lui Zach se încordează.

– Nu voiam să-mi pierd libertatea. Nu voiam să te pierd. Așa că nu m am gândit prea mult la asta. Deloc. Am încercat atât de mult să țin secretul îngropat pentru că nu ne putea afecta. Am greșit, Zach. Am greșit foarte mult.

Lacrimile îmi curg.

Te iubesc enorm. Nu mai există alte secrete. Promit!

Aştept să mă condamne sau să mă admonesteze. Dacă e dispus, putem să lăsăm capitolul ăsta în urmă. Se ridică, nu spune nici un cuvânt şi iese. Părăsindu-mă.

Mă aşez, în timp ce interiorul meu face implozie. Fiecare bucată din mine doare ştiind că l-am pierdut. Chiar am crezut că avem o şansă. După câteva minute în care nu ştiu nimic de el, mă adun ca să ies pe uşă înainte să fiu zdrobită. Inima mea nu poate îndura să-l audă că-mi spune că s-a terminat. Am făcut tot ce am putut şi trebuie să-i respect dorinţa.

Dar mă doare atât de tare!

Mă ridic şi-mi strâng lucrurile, cu lacrimile curgând. La exterior, plâng tăcut, dar pe dinăuntru ţip, nevenindu-mi a crede.

Mâna mea atinge mânerul rece al uşii. În timp ce-l răsucesc, îi aud vocea.

– Unde te duci?

– Te rog n-o spune, îi cer eu.

– Să spun ce?

Mă întorc.

– Că s-a terminat.

– Bine, răspunde el. Ce vrei să spun, Presley?

– Că mă ierţi. Că vrei să rămân.

Zach face doi paşi mari către mine şi e destul de aproape încât să-l pot atinge. Fac un pas în spate, şi el mă urmează. Spatele mi se lipeşte de uşă, şi el mă ţine acolo. Degetele lui Zach se plimbă pe obrazul meu şi îmi şterg lacrimile.

– Nu cred că mă pot opri din a te iubi. Nu vreau să mai trăiesc fără tine, mărturiseşte el. Suntem mai puternici acum decât eram cu ani în urmă. Aşa că... Mă sărută pe nas. Spune că vei continua să te lupţi cu mine mult timp de acum încolo. Spune că ne vom întâlni la pârâu în fiecare seară. Spune că vei

adormi în brațele mele și mă vei suporta așa cum sunt. Presley Benson, spune mi că rămâi!

Mă fixează cu privirea, și văd în ochii lui atât de multe emoții în timp ce spune cuvintele astea.

Îl apuc de cămașă cu ambele mâini, de parcă m-aș agăța de viață.

– O să rămân cu tine pentru totdeauna.

Furia și tristețea din ochii lui sunt înlocuiți de iubire și speranță. Și orice am spus eu a fost adevărat. El e iubirea vieții mele. Buzele lui le apasă pe ale mele, și Zach mă ridică în brațe. Mă țin de el în timp ce mă poartă prin casă până în dormitorul lui. Limbile noastre se mișcă încet una împotriva celeilalte, în timp ce revărsăm în sărutul nostru ultimele două zile.

Emoțiile mă copleșesc pe măsură ce conștientizez că asta nu trebuie să se termine. De data asta nu ne mai despărțim. Mă întinde pe pat, iar eu încep să plâng. Simt un amestec de bucurie și ușurare în timp ce ne lăsăm unul pradă celuilalt. Nu mă mai reține nimic. Fiecare moment se simte bine, chiar mult mai bine acum decât înainte.

Toate cărțile mele sunt pe masă, iar el nu a renunțat, ci a mers mai departe cu tot ce are.

– De ce plângi? mă întreabă îngrijorat.

Emoțiile mele de fată probabil îl sperie.

– Sunt fericită.

El zâmbește.

– Și eu sunt.

– Tu mă faci fericită.

Mâna lui îmi mângâie părul.

Te iubesc! Mă sărută din nou. Atât de mult!

Mâna mea se odihnește pe pieptul lui.

– Nu vreau să te mai pierd o dată, Zach.

El se apleacă, și nasurile noastre se ating.

Nu o să te mai las să pleci. Dacă o faci, vin după tine. Buzele lui le ating pe ale mele. O să te urmăresc până la capătul lumii.

Îmi trec degetele pe pieptul lui, bucurându-mă de senzația fiecărui mușchi care se încordează la atingerea mea.

– Cred că ar trebui să facem sexul ăla de împăcare despre care știm că e atât de bun.

Zach își freacă nasul de mine, mă sărută în colțul gurii și apoi coboară pe gât. Îmi linge locul care se află imediat sub ureche și mă face să tresalt. Suflă aer cald acolo, iar eu gem.

Îmi place la nebunie că ne potrivim atât de bine. Că mă excită în câteva secunde și știe exact ce-mi place. De parcă suntem la o întâlnire în grabă – am trecut de lucrurile stânjenitoare și pur și simplu ne potrivim perfect. Și totuși, ar fi putut să meargă foarte diferit. Atât timp care a trecut, alți oameni, și faptul că avem un trecut împreună... ar fi putut schimba lucrurile.

Îmi dă bretelele în jos, sărutându-mă în continuare. Totul în mine arde pentru el.

– O să mă *împac* cu tine vreme îndelungată, scumpo.

Mă privește cu ochii întredeschiși. Pasiunea care mocnește dedesubt se transformă într-un infern.

Îi prind bărbia, obligându-l să se uite la mine.

– Contez pe asta. Acum, sărută-mă!

– Da, să trăiți!

Și o face. Buzele lui se lipesc de ale mele în timp ce ne rupem efectiv hainele de pe noi. Îl vreau lipit de mine. Trebuie să facem dragoste, și plănuiesc să stăm oricât e necesar ca să ne satisfacem poftele amândoi.

Mă trage sub el înainte să alunece în josul corpului meu.

Am nevoie să te gust, spune în timp ce mă fixează cu privirea.

Când suntem împreună, Zach e tot timpul foarte intens. Transmite totul doar cu o singură privire. Când ne privim, ne spunem foarte multe, iar el își ajustează mișcările în funcție de ceea ce vede în ochii mei. E al naibii de sexy să privești și e mai mult decât plăcut când ești beneficiarul plăcerii.

Mă sărută pe abdomen și își odihnește mâna acolo. Mă uit în jos la el și îmi trec degetele prin părul lui.

– Sper, Zachary.

– Speri ce, scumpo?

– Sper că într-o zi o să ne împlinim toate planurile pe care le-am făcut. Îi mângâi fața. Vreau să avem tot ce ne-am spus, inclusiv un copil. Doar că nu sunt în punctul ăla încă.

Și nici el nu insistă. Dar nu vreau să creadă că nu îmi doresc. Zach e un bărbat excepțional. Fără ezitare, i-a ghidat pe Cayden și pe Logan. E genul de bărbat care va fi un model pentru băieții mei și, sper eu, pentru copiii noștri.

Revine la mine și mă trage către el, astfel încât stăm față în față. Suntem dezbrăcați și complet dezgoliți unul în fața celuilalt.

– Eu nu m-am căsătorit și nu am avut copii. Nu a apărut cineva cu care să vreau să fiu. În afară de tine. Degetul lui se plimbă peste buzele mele. Într-o zi, o să te măriți cu mine, și voi fi ceea ce au nevoie Logan și Cayden. Prieten, tată și protector. O să vă iubesc pe toți trei cu tot ce am. Și știu că încă nu ești pregătită, dar eu sunt pregătit de acum șase luni.

Zâmbesc și clatin din cap.

– Ești așa sigur, mda?

El zâmbește larg și mă împinge în pernă.

Sunt sigur că o să mă căsătoresc cu tine și că apoi vom avea o familie deosebită.

Vreau să i dau toate astea.

Poate ar trebui să petrecem ceva timp exersând? mă ofer eu.

– Ah, spune el în timp ce degetele lui îmi apasă clitorisul. Deci, crezi că am nevoie să exersez?

Zach face cercuri, și ochii mei se închid.

– Faci... încep să spun, dar mă opresc, fiindcă asta se simte prea bine. Atât de bine!

Revine în partea de jos a corpului, doar că de data asta nu se oprește. Mâinile lui îmi ridică picioarele, și mă linge și face cercuri cu limba pe clitorisul meu.

– Zach, gem eu.

El continuă să mă satisfacă în timp ce capul meu se clatină înainte și înapoi. Dumnezeule mare! O să explodez. El continuă, în timp ce eu mă agăț de cearșaf. Mă răsucesc și gem, iar el mușcă, ducându-mă pe culmile extazului.

– Zach! strig în timp ce orgasmul mă zguduie.

Respirația mea e greoaie, și jur că oasele mele s-au lichefiat. Mă uit în jos, și el îmi face cu ochiul.

– Ce ziceai despre exersat?

– Cred că ești bun, spun cu răsuflarea tăiată. Dar cred că aș vrea și eu să-mi încerc norocul la joc.

Îl împing pe spate și-mi dau părul peste umăr. Vreau să-i văd fața. Îl sărut pe trup în jos, până la penis, al cărui vârf îl încercuiesc cu limba.

– Pres, mă avertizează el.

Știu ce-i place, și nu doar fiindcă mă joc cu el. Dar asta e partea mea preferată. Să-l văd cum devine atât de disperat, încât aproape că pierde controlul.

E ceva atât de erotic să l văd aici, întins, cu mâinile la ceafă, în timp ce eu îi ofer plăcere. În loc de rutina tipică cu jocul de

a șoarecele și pisica, mă hotărăsc să l surprind. Deschid gura și îl cuprind adânc.

Futu i! strigă el și se apleacă. Sfinte Sisoe!

Zâmbesc în sinea mea în timp ce îmi mișc ușor capul. Îl cuprind pe tot, acordând atenție sporită vârfului. Fiecare mârâit și fiecare geamăt care ies de pe buzele lui mă stimulează să continui. Vreau să-i fac pe plac, să-i arăt, cu trupul meu, cât de mult îl iubesc.

– Iubire, spune el, în timp ce respiră sacadat. Dragostea mea, mormăie el. Oprește-te! Trebuie să te oprești! Șoldurile lui se mișcă, forțându-mă să îl înghit cu totul. O să explodez dacă nu te oprești. Și vreau să o fac în tine, subliniază el.

Mă retrag, și el sare în sus. Într-o secundă, mă țintuiește sub el.

– Te iubesc!

– Și eu te iubesc, răspund eu.

– Să nu încetezi niciodată, spune în timp ce mă penetrează.

Ochii mi se dau peste cap pe măsură ce el mă umple.

– Promit!

Facem dragoste. Câteodată, e foarte dulce și încet, dar alteori devine frenetic. Mă agăț de el în timp ce al doilea orgasm mă lovește ca un tren de mare viteză. El îmi spune cât de frumoasă sunt, cât de mult mă dorește și cât de mult are nevoie de mine.

Mă simt mai legată de el ca niciodată. Azi, ne-am dat tot ce aveam, și sub nici o formă nu mai pot să iau înapoi bucata aia din mine, chiar și dacă aș vrea. Viața mea cu Zach nu va fi ușoară – amândoi suntem încăpățânați – dar va merita fiecare lacrimă vărsată. Locul meu e alături de el.

Stăm întinși acolo, încurcați în cearșafuri.

– Vreau să vorbesc cu Logan, spune el.

– Despre?

Noi. Zach se întoarce și își pune mâna pe șoldul meu. Spuneai că se simte rău. Nu vreau să își facă griji.

Eu încuviințez din cap.

– Are nevoie de asta, da.

– Cred că avem nevoie cu toții. Și cred că ar trebui să stau câteva minute și cu Cayden.

Îmi așez palma pe obrazul lui.

– Bine, spun cu un zâmbet. Hai să vorbim cu ei!

– Mai întâi, cred că ar trebui să ne mai împăcăm o dată.

Chicotesc în timp ce mă trage deasupra lui.

Măcar atât pot să fac ca să mă asigur că suntem pe deplin împăcați.

Capitolul 35

ZACHARY

Nu am fost niciodată atât de stresat să-i văd pe băieți ca acum, dar ultima dată a fost îngrozitor. M-am simțit sfâșiat când i-am văzut cum plângeau și se agățau de Presley cu disperare.

Și faptul că am contribuit la felul în care au aflat acel secret mă omoară.

Poate că nu sunt ai mei, dar sunt parte din ea, ceea ce înseamnă că sunt și parte din mine. Am vorbit serios când i-am spus lui Presley că pot fi orice au ei nevoie.

– Salut, băieți.

Încerc să le zâmbesc și sper că îmi iese.

– Zach! Logan aleargă către mine, și eu îmi deschid brațele. Îmi pare rău că te-am lovit, spune el imediat.

Mă îmbrățișează, și eu mă sprijin de umerii lui. Vreau să mă audă cu adevărat.

– Nu contează, micuțule. Nu-mi place că s-a simțit distrus din cauza asta. Dacă eu aș fi văzut pe cineva țipând la mama mea, persoana în cauză ar fi avut de-a face cu mine și cu cei doi frați ai mei. Cred că e admirabil cum ai apărat-o pe mama ta. Ai dat dovadă de putere și de curaj.

– Dar nu te-am lovit prea rău?

Îmi păstrez expresia stoică pe chip.

– A trebuit să-mi pun gheață la picior, zic și mă prefac că-l întind. Dar o să fiu bine.

Logan strălucește de mândrie, și eu simt la fel. Cayden coboară de pe verandă, și aștept să văd ce are de spus.

Asta înseamnă că nu voi mai fi un Benson de acum?

Presley ni se alătură și își așază mâna pe brațul meu. Mă gândesc că vrea să intervină.

– Mereu vei fi parte din tatăl tău. El ți-a dat viață, numele lui, o casă și multe altele. Numele tău nu o să se schimbe niciodată, chiar dacă al meu va fi altul.

Dacă băieții n-ar fi aici, i-aș spune că *sigur* o să și-l schimbe în curând, mă voi asigura că întreaga lume știe cui îi aparține ea.

– Vreau să știți ceva, încep eu. Eu voi fi aici întotdeauna pentru voi. Mereu. Dacă vreți să vorbiți sau să învățați cum să faceți niște farse mișto, veniți la mine! Am crescut cu Trent, care mi le-a făcut mie, iar eu i le-am făcut lui Wyatt.

Amândoi râd.

– Dar, serios, îmi pasă de voi trei foarte mult.

Ezit puțin să le spun cât de mult o iubesc pe Presley. Au avut câteva zile grele, și le pot spune la momentul potrivit. Aș prefera să le arăt cât de mult înseamnă ea pentru mine decât doar să le zic.

Cuvintele unui bărbat sunt întărite de faptele lui.

Vreau să-i învăț lucrurile pe care le-am învățat de la tatăl meu. El i-a oferit totul mamei mele și a tratat-o ca și cum ar fi fost stăpâna lumii. El nu se plânge niciodată. Odată, ne-a spus că, dacă ea l-ar părăsi, el s-ar pierde pe sine. Credeam că a luat-o pe arătură, până când am pierdut-o pe Presley.

Presley mă ia de mână.

– Cred, spune ea cu entuziasm, că ar trebui să facem echipe și să ne întrecem din nou. Ce ziceți?

Logan și Cayden se înviorează.

Nu știu ce să zic, glumesc eu. Te am bătut o dată, a fost cam jenant pentru tine.

Ha! mă înfruntă ea. Te am bătut! Cred că memoria ta se deteriorează, bătrânelule!

Nu m-a făcut „bătrânel" când o făceam să se arcuiască şi să geamă de plăcere.

– Bătrânel?

Ochii lui Presley strălucesc în timp ce mă priveşte peste umăr.

– Eşti mai bătrân decât mine.

– Orice ai zice, greşeşti. Eu am câştigat, nu-i aşa, băieţi?

– Ai pierdut, mamă. Şi, cum Cayden e cel mai tânăr dintre noi, el ar trebui să fie în echipa ei, zice Logan.

Iau asta ca pe un semn bun - că vrea să fie în echipa câştigătorilor.

– Mie-mi sună bine, spun şi bat palma cu el.

– Din nou? mormăie Cayden. Mă aleg cu mama *din nou*?

– Hei! comentează Presley. Şi eu m-am chinuit să vă împing capetele de pepene afară, şi nu m-aţi văzut plângându-mă.

Se întoarce şi murmură.

– Eu i-am născut, şi lor le place de el fiindcă le-a dat câte un cal, se plânge ea. Ce nebunie!

– Ştii că te putem auzi, îi reamintesc eu.

– Mă bucur, ne tachinează ea.

E atât de drăguţă când devine aşa. Dar, în timp ce fata mea era în marele oraş, eu creşteam cai. Am mai învăţat una, alta. Am să îi dau clasă.

– Bine, spune în timp ce îl scoate pe Popas. Regulile spun că există o rută nouă.

O privesc cu ochii mijiţi. Pune ceva la cale.

– Nu cred.

– O să-mi refuzi plăcerea, Hennington?

– Ai dat de belea.

Se îndreaptă spre mine cu acei ochi verzi plini de neastâmpăr.

– Cred, spune ea și mă bate peste piept, că tu ai dat de belea, Cowboy.

Când mi se adresează în felul ăsta, nu mă pot abține. Îmi vine să o arunc la pământ și să o fac să țipe.

– Presley, o avertizez. O să plătești pentru asta!

Buzele ei formează o linie dreaptă, iar corpul meu rămâne nemișcat. Degetele ei îmi desenează ceva pe piept.

– Abia aștept.

– Pun pariu.

Ne întrecem în timp ce băieții mă încurajează. Eu și Logan avem propriul nostru dans al victoriei la final. Presley jură că a fost înșelată a doua oară. Și crede că putea câștiga.

Restul zilei îl petrec cu gemenii, antrenându-le caii. Ne-am hotărât să facem o plimbare ușoară călare. Este o zi plăcută și relaxantă pentru noi patru. Băieții râd mult, mai ales pe seama lui Presley, dar ea nu pare să se supere. De fiecare dată când unul din ei zâmbește, ea se luminează.

Din când în când, îmi aruncă o privire care îmi arată cât este de recunoscătoare.

– Ce zici dacă gătim ceva la mine? propun eu după ce terminăm cu plimbarea.

– Super! exclamă Cayden. O să vedem unde locuiește Zach.

Logan se uită la mama lui.

– Putem să venim și noi?

– Știi să gătești? mă tachinează ea.

– Bărbații fac grătar. Femeile gătesc.

Își desface părul, lăsându-l să se reverse pe spate. Doamne, cât de mult o doresc. Dar apoi văd ce efect are asupra ei ceea ce am spus. Își încrucișează brațele și face ochii mari.

– Așa deci?!

Am pus-o.

– E doar un fel de a spune, încerc s-o dreg.

– Mhm...

– Hei, Logan, strig. Poți să mă ajuți?

Presley devine din ostilă curioasă.

– Desigur!

El ajunge la noi. Eu merg către ea și o trag mai aproape.

– Lasă-mă câteva minute cu el, bine?

– Cayden, îl strigă ea. Ce-ar fi să mergem să verificăm dacă mătușa nu a intrat în comă de la prea mult zahăr? Și să o anunțăm că luăm cina cu ea la Zach.

Eu și Logan ducem caii înapoi în grajd.

– Crezi că putem vorbi ca de la bărbat la bărbat?

Se așază pe balotul de fân și încuviințează din cap. Îmi reprim râsetul care îmi vine văzându-l cât de matur încearcă să fie. Îmi amintesc cum eram la vârsta lui. Aveam un tupeu de zile mari și mă credeam deja bărbat. Nu-i voi fura puștiului asta.

– Vreau să știu dacă suntem în regulă.

– Suntem, spune el. Îmi place de tine și tot restul.

Chicotesc.

– Păi, asta e bine.

Dar nu îmi dă pace ceea ce a auzit.

– Ieri, ne-ai auzit pe mine și pe mama ta certându-ne. Mă întrebam dacă vrei să mă întrebi ceva.

Dacă nu a auzit nimic despre bebeluș, suntem în regulă. Dar vreau să mă asigur. Mi-am dat seama de asta abia azi, când ne plimbam cu toții.

– Aveți de gând să vă despărțiți fiindcă mama a ținut un secret față de tine?

Mă simt puțin ușurat că nu a auzit tot rahatul de ieri.

– Nu, nu avem de gând.

– Ești supărat că te a mințit?

Logan se uită în depărtare, cu îngrijorare.

– Amândoi am ținut anumite secrete când eram mai tineri. Dar le-am scos pe toate la iveală. De aia ne certam. Dar ne-am împăcat.

– Și pe mine m-a mințit în legătură cu tata.

– Știi de ce, nu?

Acești copii nu ar fi trebuit să treacă niciodată prin asta. Mă bucur că Presley a găsit o modalitate de a trece peste furia ei, dar eu nu am reușit încă. Mă uit la ei și mă cuprinde furia. Sunt copii buni, ea e o femeie bună, iar el i-a abandonat în felul ăsta? Nu-mi vine să cred.

Oftează îndelung.

– Știu. Dar nu mai sunt un copil. Aș fi putut să înțeleg.

– Știu că ești un tip puternic.

– Îmi promiți ceva, Zach?

Logan și Cayden au ochii lui Presley. Sunt identici, și mi-e greu să nu mă uit la ei și să nu le ofer tot ce-mi cer.

– Pot să încerc.

– Promite-mi că nu o s-o rănești pe mama!

Asta e o promisiune pe care chiar voi încerca să o țin cu orice preț. Dar băieții ăștia au avut parte doar de jumătăți de adevăr.

– Îți promit că n-o s-o rănesc voit. Dar uneori facem greșeli și-i rănim pe cei pe care îi iubim fără să vrem.

– Ca tati?

– Da, amice. Nu cred că el a vrut să vă rănească vreodată.

El privește departe și inspiră adânc.

– Dar încă doare.

– Sunt sigur de asta.

– Da.

Se uită din nou la mine.

– Ce-ar fi să spălăm caii ăștia și apoi poate putem să facem ceva drăguț pentru mama ta?

Fața lui Logan se luminează, și mă simt mai bine. E un băiat bun, cu o inimă mare.

După douăzeci de minute, am pus totul la punct. Îl duc pe Logan pe câmp și culegem flori pentru Presley. Amândoi luăm câte un pumn din ce ne vine la îndemână. La întoarcere, îmi povestește despre un joc pe care-l joacă cu prietenii lui din Philadelphia. Mai vorbim una, alta, dar totul se rezumă la a face pași mici.

– Unde ați fost, băieți? întreabă Presley din capătul scărilor.

Logan îi arată florile pe care le-a ținut la spate.

– Eu și Zach ți-am adus astea.

Ea afișează zâmbetul pe care-l știu de o mie de ani. Acela care îmi e destinat doar mie. Ochii i se umplu de lacrimi de bucurie.

– Vă mulțumesc! șoptește ea.

Presley coboară scările, îl sărută pe Logan pe obraz și se îndreaptă spre mine. Nu știu dacă avem voie să ne arătăm afectuoși de față cu băieții, dar o las pe ea să preia conducerea și să facă ceea ce îi convine.

Își aruncă brațele în jurul meu, îngropându-și fața la gâtul meu. Îi simt lacrimile pe piele și o strâng în brațe. Capul ei se ridică și se apropie, până ce buzele noastre se ating. Își lasă capul ușor într-o parte pentru un sărut scurt.

– O să-ți mulțumesc cum trebuie un pic mai încolo.

Râd și o rotesc într-o piruetă. Sunt un bărbat norocos. Și intenționez să mă asigur că rămân așa.

Epilog

Presley

Optsprezece luni mai târziu

– Ești gata? strigă Grace de la parter.

N-am văzut niciodată orașul atât de entuziasmat pentru o paradă. Sincer, nici măcar nu știu cu ce ocazie e asta.

– Aș fi dacă nu m-ai pune să umblu prin cutii vechi! strig înapoi.

Eu și Zach am început construcția casei pe care o facem lângă iaz acum șase luni. Băieții s-au îndrăgostit de teren și au întrebat imediat când ne vom muta acolo. Din fericire, mai avem doar două săptămâni. Abia aștept să plec din casa părinților mei. Au fost fantastici, și, de când locuiesc aici, am plătit o bună parte dintre datorii. Cum nu a trebuit să plătesc chirie sau alte cheltuieli, a fost un pic mai ușor să restitui datoria prin plăți adiționale.

Angie a venit iar în vizită și a fost încântată să vadă casa, căci băieții i-au tot trimis filmulețe și poze.

– Grăbește-te! insistă Angie.

Îmi dau ochii peste cap și-mi aranjez rochia. M-am lăsat păcălită să merg cu carul alegoric al lui Grace. Tatăl ei este șeful pompierilor și a cerut un car alegoric, la fel cum a primit șeriful. Ca și cum Trent și Grace ar avea nevoie de și mai multă tensiune zilele astea.

Cobor scările, căutând cutia în care-mi sunt cizmele.

– Arăți drăguță! spune Grace zâmbind.

– E tot ce am putut găsi.

Am luat prima rochie pe care am văzut-o, având în vedere că nu trebuie să mă asortez cu nimic.

– Păi, merge foarte bine, spune Angie și ridică din umeri.

– Unde sunt băieții?

Privesc în jur. Dacă s-au murdărit afară, o să îmi ies din fire. Le-am spus să rămână curați, fiindcă vor merge pe carul alegoric al lui Trent. El i-a luat pe băieții mei drept ajutoarele lui.

– Au plecat cu părinții tăi, îmi explică Grace.

– Mda, și noi ar cam trebui să plecăm.

În timp ce ne apropiem de centrul orașului, văd deja străzile pline de oameni. Îmi place cum se închide orașul pentru genul ăsta de evenimente. Îmi aduce aminte că aici nu e doar o comunitate, ci o mare familie.

Angie mormăie de fiecare dată când cineva ne oprește să ne salute, ceea ce înseamnă că a mormăit tot drumul. În cele din urmă, ajungem la zona de pregătire a carelor alegorice.

– Orașul ăsta are nevoie de Xanax.

Chicotesc.

– Tu ai nevoie de unul.

– Salut, Angel.

Wyatt o cuprinde, de la spate, într-o îmbrățișare. Ea îl dezlipește de ea, după care se întoarce și își împunge arătătorul în fața lui.

– Să mă ierte Dumnezeu, nu știu ce naiba e cu tine, dar noi doi – niciodată – nu o să mai fim împreună.

– Nu o să *mai* fiți *împreună?* aproape că țip. Când a fost prima oară?

– Irelevant, spune ea și se întoarce către el. Fugi de-aici!

Stau locului, cu un rânjet pe față. Angie se întoarce și-mi aruncă o privire provocatoare.

– Presley! mă strigă Grace. Trebuie să plecăm.

– Da, Presley, spune Angie, ridicând din sprâncene. Trebuie să ajungi undeva. Nu aş vrea să te reţin.

O ţintuiesc cu degetul.

– Trebuie să vorbim despre asta.

– Mă omorâţi cu toţii, mormăie Grace în timp ce mă trage înspre car.

După ce Grace se agită pentru câteva minute şi ne aşază pe toţi la locurile noastre, mă uit la băieţi. Sunt în carul alegoric al lui Trent, stând în picioare cu piepturile umflate şi cu mâinile în şolduri. Nu ştiu dacă se cred supereroi sau dacă îl imită pe Trent.

– Salut, băieţi! le zic şi le fac apoi cu mâna.

Amândoi mă salută.

– Ofițer Benson și ofițer Benson la datorie.

Izbucnesc în râs. Sunt atât de drăgălași. S-au adaptat amândoi foarte bine la traiul de aici. Unele zile sunt mai grele. Au o mulțime de întrebări despre tatăl lor, dar sprijinul familiei a făcut tranziția mai ușoară decât mi-aș fi putut imagina.

– Unde e Zach? îi întreb.

Amândoi ridică din umeri.

– Cred că vorbea cu antrenorul Keeland, spune Logan.

E o variantă foarte posibilă. Logan i-a spus lui Zach că ar vrea să joace baseball, ceea ce l-a determinat pe acesta din urmă să sară de la masă, să-și ia mănușa și practic să-l tragă pe Logan afară pentru a arunca mingea. Se pare că Logan este chiar foarte bun. A intrat în echipa școlii, iar Zach a devenit majoreta lui. Sunt surprinsă că nu-și pictează fața pentru meciuri. E distractiv să îi urmăresc.

Eu și Cayden am ieșit des la călărit. El se simte confortabil în preajma cailor. Este minunat că mă pot apropia de el în felul ăsta.

– Grace? o întrerup în timp ce se holbează încruntată la Trent, care vorbește cu o altă fată.

Jur că băiatul ăla n-are nimic în cap! Ea se uită cu ochi triști.

– De ce l-ai luat pe fratele cel bun?

– Am fost pe fază mai repede.

– Ești naspa, glumește ea.

Doamna Rooney vine de după colț.

– Trebuie să începem! Asigurați-vă că vă încadrați în timp.

Da, nu am vrea să stricăm ordinea.

– Mă refer la tine, Trent Hennington. Nu mă face să o chem pe maică-ta aici.

Îmi place că, deși el e șeriful, cu toții știm cine e cu adevărat în fruntea orașului.

– Pentru ce zici că e parada asta?

Sub nici o formă nu-mi amintesc ce sărbătorim.

Ea râde.

– Parada asta e în cinstea fondării orașului Bell Buckle și în cinstea voastră, a ta și a lui Zach, că vă mutați împreună.

– Poftim? întreb consternată. Vorbești serios?

O privesc pe Grace. Ea ridică din umeri.

– Știi cum sunt mama ta și prietenele ei. Ar căuta orice motiv pentru a organiza o paradă. Nu-mi spune că ești așa surprinsă. Am ținut o nenorocită de paradă când apendicele primarului Peckham a fost scos.

Nu-mi vine să cred ce aud. Facem o paradă fiindcă eu și Zach vom locui împreună? O să le omor pe mama și pe prietenele ei.

– Hai să ne prefacem că asta n-are nici o legătură cu mine, îi spun lui Grace.

– Cum vrei tu, scumpo.

Grace își verifică machiajul în timp ce eu mă uit prin jur.

– Presley, drăguţo, îmi atrage atenţia doamna Rooney. Trage-ţi rochia aia un pic mai jos. Nu e nevoie ca tot oraşul să vadă bulanele alea, fată scumpă. Poate că locuieşti cu el, dar nu vrei să dai lapte pe gratis, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Oh, Dumnezeule, mormăi eu. Aş vrea să-i spun că am vândut vaca aia când aveam 17 ani, dar aleg să mă abțin. Nu e așa scurtă.

Nu răspunde, dar, ca să fiu sigură, o trag mai jos.

Parada începe. Grace își ocupă locul în partea din față a carului alegoric, iar eu mă duc în spate. Grace face cu mâna ca regina frumuseţii care a fost cândva, deşi nu cred că asta e ceea ce şi-a imaginat ca fostă Miss Bell Buckle – ea într-un car alegoric din hârtie creponată cu o inimă mare de plastic în spatele nostru. Dar pare fericită. Mai mergem câteva minute, când deodată parada se oprește.

– Ce naiba? spun către Grace.

Mă uit în faţă să văd ce se întâmplă şi-l văd pe Zach stând în mijlocul drumului.

– Zach?

Mă trag mai pe margine. El se urcă în car cu un zâmbet uriaş pe chip.

– Salut, iubire.

– Salut. Îi arunc o privire care spune că şi-a pierdut minţile. Ce faci aici?

– Voiam să-ţi spun ceva.

– Chiar acum? întreb eu.

– Mda.

Mă uit în jur, aşteptând ca doamna Rooney să vină să-l bată cu o vâslă sau cu ceva de genul ăsta, dar toţi stau pe loc zâmbind. Băieţii se urcă în car, și inima mea începe să o ia la goană. Mă uit înapoi şi îi văd pe membrii familiei mele ținându-se de mână.

– Vezi tu, spune el nonșalant, eu și băieții vorbeam zilele trecute. Credem că a sosit vremea să fim o familie.

Lacrimile îmi inundă ochii.

– Așa credeți?

– Da! exclamă gemenii la unison.

Zach se lasă într-un genunchi.

– Te iubesc, Presley. Îi iubesc pe Cayden și pe Logan. Iubesc fiecare lucru din viața ta și vreau să fac parte din ea. Mă ia de mână. M-am îndrăgostit de tine când aveam 15 ani. Am jurat că într-o zi o să mă căsătoresc cu tine. La un moment dat am fost destul de aproape de asta. Îmi face cu ochiul, iar eu încerc să nu plâng. Nu am crezut niciodată că vei găsi drumul înapoi la mine, dar... iată-ne aici! Promit să te iubesc cu fiecare parte din mine! Nu te voi trăda niciodată. Nu te voi părăsi niciodată de bunăvoie. Voi fi alături de tine și voi fi tot ce ai nevoie.

Lacrimile îmi curg fără să le pot opri.

– Vreau să avem o casă toți patru. Iar Cayden și Logan mi-au dat permisiunea să te întreb... Presley Benson, vrei să fii soția mea?

Mă uit la băieții mei, care stau în spatele lui cu zâmbete uriașe pe chip. Faptul că i-a întrebat înainte mă face să simt că îmi explodează inima de bucurie. Lacrimi de fericire cad în timp ce mă uit la bărbatul pe care îl iubesc din toată inima. A doua șansă nu vine în fiecare zi, și voi fi etern recunoscătoare pentru a noastră.

– Sigur că da, Cowboy.

Zach îmi pune inelul cu diamant pe deget, același inel pe care l-am primit când eram mai tânără. Nu-mi vine să cred că l-a păstrat atâta vreme.

Se ridică, mă ia în brațe și mă sărută în vreme ce aplauze izbucnesc în jurul nostru. Buzele noastre se despart.

– Se pare că, în cele din urmă, am dat lovitura, spune el cu glas răgușit.

Zâmbesc.

– Aș zice că am cucerit marele titlu.

Mihaela P.

Mulțumiri

Soțului meu și copiilor. Ați sacrificat atât de multe ca eu să continui să-mi trăiesc visul. Zile și nopți în care eu am fost absentă, deși eram cu voi. Lucrez la asta. Promit! Vă iubesc mai mult decât îmi iubesc propria viață.

Primilor mei cititori – Michelle, Jean, Holly, Katie, Melissa și Sunny. Vă iubesc, dragilor. Vă mulțumesc că ați citit zecile de schițe și modificări pe care vi le-am trimis. Nu vă pot spune ce înseamnă pentru mine dragostea și încurajarea voastre. Voi sunteți motivul pentru care am continuat să scriu – jur!

Cititorilor mei. Nu am cum să vă pot mulțumi îndeajuns. Încă mă uimește faptul că citiți ce aștern pe hârtie. Voi ați devenit o parte din inima mea și din sufletul meu.

Bloggerilor. Nu cred că voi înțelegeți ce faceți pentru lumea cărților. Nu e o slujbă pentru care sunteți plătiți. E ceva ce iubiți și ce faceți din plăcere. Vă mulțumesc din adâncul inimii!

Lisa, editorul meu, îți mulțumesc pentru suport și îndrumare în proiectele mele. Sarah Hansen, de la Okay Creations, mulțumiri pentru copertele perfecte. Ashley Williams, îți sunt recunoscătoare pentru că mi-ai corectat de atâtea ori textele! Christine, de la Perfectly Publishable – nu pot spune cât de mult apreciez tot ce faci pentru ca aceste cărți să fie cu adevărat frumoase. Sprijinul tău este de neprețuit. Îți iubesc cu sinceritate inima frumoasă.

Agentei mele, Amy Tannenbaum... mulțumesc pentru îndrumarea ta și pentru suportul primit. Nu ai idee cât de

mult am apreciat asta. Mulțumesc că nu te-au frustrat niciodată întrebările mele nesfârșite.

Squad, BBFT, FYW și Holiday Reads Girls – vă mulțumesc pentru prietenia, dragostea și felul în care mă împingeți să ies din zona de confort. Vă iubesc!

Christy Peckham, mâna mea dreaptă, prietena mea, torționara mea... Ha! Nu, tu mă ții pe drumul cel bun și nu te clatini niciodată. Sunt binecuvântată să te am de partea mea.

Melissa Erickson, ești uimitoare. Îți iubesc chipul.

Kristi, prietenia ta înseamnă totul pentru mine. Mulțumesc din adâncul inimii mele pentru tot. N-aș fi putut să trec prin acest ultim an fără tine. La propriu.

Vi, Claire, Mandi, Amy, Syreeta, Kristy, Kyla, Mia, Tijan, Alessandra, Meghan, Jessica, Michelle, Laurelin, Kennedy și Lauren – apreciez pentru că m-ați făcut să mă străduiesc să fiu mai bună și că mi-ați ascultat nebuniile.